



Els ingressos com a dret
La Xarxa Renda Bàsica
compleix deu anys

A FONTS PÀGINES 1 a 3



Jaume Asens
**"Els 'taurons impunes' i
les 'sardines culpables'"**

MIRALLS | ENTREVISTA PÀGINES 4 i 5

SETMANARI DE COMUNICACIÓ

DIRECTA



d N212

19 de gener de 2011

www.setmanaridirecta.info · 1,70 euros

Sindicats i moviments socials convoquen una vaga el 27G

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 7

La mobilització no compta amb el suport de CCOO i UGT. Els autobusers de Barcelona han decidit adherir-se a la protesta contra la reforma de les pensions

ALBERT GARCIA



**La CGT ocupa la seu
dels antics jutjats per
reivindicar un nou local**

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 7

A la imatge, apareix un sindicalista de la CGT assegut a la primera planta de l'antiga seu dels jutjats de Via Laietana de Barcelona, abans de ser desallotjat per un mossos.

**Salt: vàndals
o revolta a la
desesperada?**

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 11

El creixement exponencial de la població i la manca d'inversions en equipaments i benestar social han portat el municipi a un atzucac de solucions complexes.

**Repsol aboca
200.000 litres
de cru al
Tarragonès**

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 10

**La catedral
de Sant Feliu
presenta un
vitral feixista**



AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 9

**Haití tremola enmig
de l'estat d'excepció**

ESTIRANT DEL FIL · PÀGINES 2 i 3

Un any després del sisme, les imatges que ens arri-

ben d'Haití encara són de desesperació. Què ha passat perquè 1,5 milions de persones encara continuïn sense llar?

**El barri de Sants i les
seves cooperatives**

EXPRESSIONS · PÀGINA 18

El llibre *Les cooperatives obres de Sants* (La Ciutat Invisi-

ble), també fa un repàs a la història del moviment obrer català centrant-se en el barri de Sants i la seva tradició obrera.

El Memorial Democràtic recomana en un informe que no es retiri un escut franquista ubicat a la catedral de Sant Feliu de Llobregat.

, estirant del fil

HAÏTÍ • DOTZE MESOS D'INGERÈNCIES MILITARS, PROMESSES INCOMPLERTES I NOVES INJUSTÍCIES

Haití continua tremolant enmig de l'estat d'excepció

Un milió i mig de persones no té llar, mentre només el 10% dels ajuts anunciats per a la reconstrucció han estat desemborsats

Iolanda Fresnillo - Berta Iglesias
estirantdelfil@setmanaridirecta.info

Un any després del terratrèmol que va devastar Haití, les imatges que ens arriben del petit país caribeny encara són de runa i desesperació. Què ha passat a Haití aquests últims dotze mesos perquè, malgrat els esforços de molta gent, més d'un milió i mig de persones continuïn sense llar? L'anomenada comunitat internacional va reaccionar de forma immediata al terratrèmol del 12 de gener de 2010 a Haití. Els països occidentals van aterrar a Haití amb exèrcits de cooperants, periodistes i militars, tones d'ajuda i moltes promeses. Però, un any més tard, no totes les promeses s'han convertit en compromisos fermes ni en desemborsaments efectius.

Les promeses trencades

Es calcula que només un 10% de les ajudes institucionals per a la reconstrucció que es van prometre per al bienni 2010/2011 han estat desemborsades (897 milions de dòlars dels 5.700 promesos). L'enviat especial de les Nacions Unides a Haití va denunciar, el novembre passat, que "els donants principals només han fet efectiu el 42,3% de que havien promès pel 2010".

L'abolició de deute ha estat subordinada a la privatització d'empreses públiques i l'obertura del país als mercats estrangers

A més, les cancel·lacions de deute dutes a terme per institucions com el Banc Mundial o alguns governs com l'espanyol es comptabilitzen com a ajuda. Aquestes cancel·lacions, igual que bona part dels crèdits que van generar el deute d'Haití, han estat condicionades a l'adopció de mesures com la privatització d'empreses públiques i l'obertura del país als mercats estrangers.



PABLO TOSCO - INTERMÓN OXFAM

L'arròs és el producte bàsic de la dieta de les persones que viuen a Haití

La població haitiana també denuncia la inadequació de part de les ajudes. Tot i que el terratrèmol no va afectar directament la producció agrícola, el camperolat s'ha vist greument afectat pel tipus d'ajuda alimentària triada per alguns donants. En lloc d'utilitzar els recursos per comprar llavors o aliments a les productores locals i de la regió, els agents donants envien els seus propis excedents agrícoles a Haití, tones d'aliments que enfonsen els preus de la producció haitiana.

El capítol més destacat de l'ajuda malintencionada el protagonitza Monsanto. Aquest gegant de l'agroindústria va enviar gairebé 500 tones de llavors transgèniques, que depenen dels pesticides i fertilitzants que comercialitza la mateixa multinacional. La pagesia haitiana, en cas d'acceptar-les i abandonar les llavors locals tradicionals, perd la capacitat de conservar la llavor per als següents anys i, en el futur, dependrà de les llavors de Monsanto. Pel capellà d'una zona rural d'Haití, Jean-Yves Urfié, "aviat

hi haurà només llavors de Monsanto a Haití i serà la fi de la independència dels agricultors".

Qui paga mana

El març de 2010, es va celebrar la Conferència Internacional de Donants per un nou futur per a Haití a la seu de l'ONU a Nova York. El govern haitià va presentar el Pla d'Acció per a la Recuperació i el Desenvolupament Nacional davant les delegacions de 150 països i institucions internacionals disposades a ajudar. El pla es va definir i imposar sense consultar la societat civil haitiana.

De la conferència, en va sortir el compromís dels donants d'acceptar aquest pla com a full de ruta pels gairebé 10.000 milions de dòlars d'ajuda promesos per als propers tres anys. Per gestionar-los, es va crear la Comissió Interina per a la Reconstrucció d'Haití (CIRH), presidida pel primer ministre haitià i per Bill Clinton. La CIRH està integrada pels donants que superen els 100 milions de dòlars de donació, entre

els quals trobem els EUA, l'Estat espanyol, Veneçuela, el Banc Interamericà de Desenvolupament, el Banc Mundial i l'FMI.

Però, per atorgar validesa a la CIRH, el parlament haitià va haver d'aprovar la Llei d'Emergència, que anul·lava les competències del par-

> Haití a Barcelona: un sisme colonial que dura segles

Sota l'impuls de la cooperació catalana al desenvolupament, el Palau Robert de Barcelona acollirà, del 18 de gener al 13 de febrer, les activitats de la campanya Haití: un terratrèmol que dura segles. La Campanya Catalunya per Haití recull una exposició de fotografies i vídeos de les ONG membres de la FCONGD que han estat treballant en l'emergència i que recorden que "no es pot recuperar en un any una societat que hem anat destruint durant segles" i que "caldran dècades per reconstruir una societat profundament tocada per segles d'injustícies". La iniciativa recull diverses taules rodones, teatre i una bicicletada popular, amb l'objectiu de mostrar la solidaritat amb el poble haitià i denunciar les causes que han convertit Haití en un dels països més vulnerables del món. Cal recordar -positivament- que, el mes de juliol passat, la solidaritat i l'àmbit de la cooperació al desenvolupament van aconseguir, finalment, la cancel·lació total i sense condicions del deute -27,6 milions- que Haití tenia amb l'Estat espanyol. Només la pressió exercida per 50 ONG, 82 ajuntaments i diverses entitats polítiques i socials va forçar que l'abolició fos efectiva, un any després d'haver estat emparaulada i aprovada pel govern de ZP.

> El dia 12 de gener va fer un any del terratrèmol que va deixar Haití a la intempèrie. Entre 220.000 i 300.000 persones mortes, més de dos milions –el 25% de la població– directament afectades i 188.383 edificis destruïts. Abans del després, dècades de dictadura, espolis i saquejos que avui es tornen a imposar, a través de les institucions financeres internacionals i la militarització, per continuar condemnant al neoliberalisme més barroer el primer poble que va abolir l'esclavitud.

, estirant del fil

lament durant divuit mesos i concedia poders extraordinaris al govern d'Haití i a la CIRH. La llei va instaurar un estat d'excepció *de facto* a Haití, on les garanties individuals, el dret de manifestació i altres drets van quedar suspesos. La comissió, que va ser creada per facilitar la reconstrucció del país, s'ha fet amb les regnes d'Haití.

Aquesta situació ha estat contestada per la societat civil haitiana als carrers. El creixent descontent amb la forma i la lentitud de la reconstrucció va portar la comunitat internacional a pressionar per convocar eleccions. Els comicis es van celebrar el 28 de novembre de 2010 amb nombroses denúncies d'irregularitats i la segona tanda electoral, prevista pel 16 de gener, es va ajornar per l'extrema precarietat que sacseja el país. Els resultats, altament qüestionats per la ciutadania i part de les candidates, deixen fora de la segona volta un dels candidats més populars, l'excantant Martelly. No obstant això, el gendre de l'actual president Préval i candidat oficialista, Jude Celestin, i la conservadora Mirlande Manigat continuen en el procés electoral, amb la benedicció de la comunitat internacional.

Allò que necessita el poble d'Haití
Mentre la comunitat internacional aprofitava per millorar la seva imatge amb promeses buides, la societat civil haitiana es va organitzar des del primer moment per fer front a les necessitats reals del poble i construir el seu propi futur i va denunciar les violacions de la seva sobirania, de forma comunitària i autònoma, invisible als ulls dels mitjans convencionals.

El mes de juny, milers d'agricultors i agricultores van organitzar protestes contra el regal enverinat de Monsanto i per la sobirania alimentària. L'estudiantat s'havia manifestat contra la gestió del govern el mes de maig. La població també es va rebel·lar contra la manipulació del procés electoral. En tots els casos, les forces militars de l'ONU (la MINUSTAH) no van actuar com a agents d'estabilització, sinó com a forces de repressió. El que necessita el poble d'Haití no és més ingerència ni més dependència, sinó una solidaritat de poble a poble. La proposta de les organitzacions socials a Haití exigeix restaurar el dret de la població haitiana de decidir democràticament el seu propi futur, sense la presència de tropes estrangeres. També exigeix que els països del Nord reconguin i restitueixin els deutes històrics que tenen amb aquest poble, després de segles d'explotació. No més aleshores podrem parlar d'una veritable reconstrucció a Haití.

HAÏTÍ • EL SAQUEIG NEOLIBERAL CONTINUA

La ‘doctrina del shock’ en estat pur

La banca suïssa UBS es resisteix a retornar a Haití part del que va robar la nissaga dictatorial dels Duvalier



L'entitat financera suïssa es nega a retornar allò que va robar el dictador Duvalier i declara que el delictes ha prescrit

David Fernández
estirantdelfil@setmanaridirecta.info

Catàstrofe natural? No pas. Bona part de la cronificada injustícia haitiana ja estava escrita abans que la terra tremolés, un cop més, el 12 de gener de 2010. Abans que la falla tectònica esberlés l'illa, ja hi havia l'esquerda d'un Estat en fallida crònica: el 70% de la població subsistia en l'economia informal, el 45% no tenia accés a l'aigua potable i més d'una tercera part no tenia accés a l'atenció sanitària bàsica. Tot això, en una estructura social fonamentada sobre el poder d'una elit mulata de parla francesa que representa l'1% de la població, acumula la meitat de la riquesa del país i s'imposa sobre la majoria negra, criolla i empobrida. Al país més pobre de l'hemisferi nord, el 78% de la població viu amb menys de dos dòlars al dia i el 54% subsisteix amb menys d'un dòlar diari.

A aquesta desigualtat clàssica, cal afegir-hi la creixent desforestació de l'illa –que frega el 86%– en un país altament dependent de l'agricultura i que situa Haití en un escenari de màxima vulnerabilitat davant les tempestes tropicals periòdiques. Com assenyalava l'Observatori del Deute en la Globalització (ODG): “Al món, cada any es produeixen prop de 50 moviments sísmics d'una magnitud similar al registrat l'any passat a Haití i en molt

poques ocasions s'arriba al grau de destrucció i devastació que va viure aquest país (...) si bé l'origen de la catàstrofe pot ser natural, els seus efectes no ho són pas: tenen el seu origen en decisions humanes, les que permeten que la població visqui en condicions d'empobriment”.

La catàstrofe política, el llast colonial

La història d'Haití és la crònica d'un espoli permanent que encara dura. Després de dos segles de colonització espanyola (1492-1697), va arribar l'ocupació francesa (1697-1804), que va estendre el treball esclau entre 450.000 africans, arracades del vell continent per ser explotades als camps de canya de sucre i en el sector fuster. El 1804, Haití va forjar la primera independència de l'Amèrica Llatina i va esdevenir el primer país que va abolir l'esclavitud. Però el preu de la llibertat cobrat per França va cotitzar a l'alça: 150 milions de francs o (l'equivalent, avui, a 22.000 milions de dòlars), que no es van transferir del tot fins l'any 1947.

A principis del segle xx, Haití ja era una plantació ocupada pels EUA (1915-1934), que van reescriure la constitució per aixecar la prohibició que les terres fossin venudes a estrangers. L'ocupació ianqui va deixar entre 15.000 i 30.000 morts i una economia intervenida pels EUA. Massa aviat i dins la lògica anticomunista de

la guerra freda, va arribar la nissaga dictatorial dels Duvalier (1957-1986). La mà de ferro de François Duvalier (*Papa Doc*) i del seu fill Jean-Claude (*Baby Doc*) va assassinar 30.000 persones amb la complicitat nord-americana i francesa i va multiplicar el deute haitià per 17,5, entre d'altres coses, per forjar una fortuna milionària: a la caiguda de la dictadura, el deute del país era de 750 milions de dòlars, mentre el patrimoni dels Duvalier ascendia a 900 milions. El 1988, la Cort de

Abans del terratrèmol, el 78% de la població vivia amb menys de dos dòlars diaris i un 45% no tenia accés a aigua potable

Miami ja va dictaminar que *Baby Doc* “havia malversat més de 504 milions de fons públics”. Actualment, existeix un procés judicial a Suïssa per restituir els fons robats per la dictadura, dipositats en bancs helvètics. Recentment, el govern suís ha aprovat una nova legislació que permetria restituir 5,8 milions de dòlars. Però la

banca suïssa UBS es resisteix a retornar els fons robats amb l'argument que els delictes han prescrit. UBS, amb seu a Basilea, també gestiona les fortunes de la meitat de les multimilionàries asiàtiques.

El miratge d'Aristide
Jean-Bertrand Aristide va arribar al poder –miratge democràtic– el desembre de 1990. Va ser destituït el 1991 per un cop d'Estat i no va tornar al poder fins el 1994, amb el suport de la comunitat internacional, que el va convertir en el principal valedor de les polítiques neoliberals de l'FMI i el BM. Aristide va caure en desgràcia quan, durant el seu tercer mandat, va desobeir les imposicions i va girar tímidament a l'esquerra. La pressió internacional va aconseguir la seva destitució el 2004, quan les tropes de l'ONU van ocupar el país i va arrencar un procés de militarització i de repressió contra els moviments estudiantil i camperol que encara perdura. Una militarització i una crisi que han tingut un impacte de gènere terrible –recarrega de responsabilitats socials contra la crisi i augment de la violència masculista i de les violacions (que es troben rere l'1% dels naixements des del terratrèmol)–, acompanyat maldesament per una epidèmia de còlera, amb origen al campament militar de cascos blaus nepalesos, que ja ha provocat 2.500 morts i 115.000 afectades.

Des de l'any 2004, la *doctrina del shock* (aquella que genera les condicions propícies per imposar l'impensable, l'impossible i l'injustificable,) s'ha fet forta a Haití, reforçada el 2010 per la gestió antisocial de les seqüeles del terratrèmol. Un pas més del saqueig neoliberal per forçar que Haití continuï sent una colònia que mira enfora, al servei del mercat exterior, i eviti mirar cap endins per aspirar a una reconstrucció democràtica, autònoma i emancipadora. Fet i fet, del terratrèmol de 2010, queden dinou milions de metres cúbics de runes que s'estan retirant –encara manualment. Les runes de segles de colonització i dècades de neoliberalisme encara no s'han quantificat al detall. Ni el volum del deute històric, social, ecològic, cultural i polític que el nou ordre mundial –el vell desordre de sempre– deu a Haití. Fa segles.

* Iolanda Fresnillo és investigadora de l'Observatori del Deute en la Globalització; Berta Iglesias és membre de la Campanya Qui deu a qui?

, impressions

José Nieto · Coordinador de projectes a Sodepau
opinio@setmanaridirecta.info

Algunes lliçons sobre la 'Intifada' tunisiana

La revolta popular i la fi del regnat de Ben Ali i els seus ha agafat amb el peu canviat a molts actors de la política internacional. A experts i governs occidentals i els seus aliats a la regió magribina, sens dubte; en el cas de la Unió Europea (UE), com gairebé sempre li passa (Algèria, 1992; Palestina en moltes ocasions; Turquia en unes quantes i un llarg etcètera); evidentment, el propi Ben Ali i els seus partidaris han estat els primers en no esperar-se-la, submergits en aquesta auto-complaença en la qual s'instal·len molts dictadors, sobretot quan ho són gairebé durant 30 anys i tenen una claca important, tant a nivell nacional com internacional, que els aplaudeix les "seves obres" (l'actitud preferida de la UE davant de tipus com Ben Ali); però m'atreveria a dir que, fins i tot a la pròpia oposició tunisenca en l'exili l'ha sorprès la revolta popular i el ràpid desenvolupament dels esdeveniments. Per això, m'agradaria ressaltar algunes del que penso són lliçons d'aquesta Intifada tunisenca i igualment ressaltar algunes dades per a la reflexió i l'anàlisi.

La revolta popular tunisenca ha agafat amb el peu canviat a molts actors de la política internacional

El primer de tot, assenyalar que Tunísia és el país del Magreb que presenta les xifres d'escolarització més altes, i també d'alfabetització; on la situació i drets de la dona d'aquesta regió s'assemblen més als paràmetres europeus; on, a diferència del Marroc i Algèria, no hi ha violència política, ni presència significativa de grups salafistes jihadistes, ni de caràcter armat ni pacífics; és el primer país de l'anomenat petit Magreb (Algèria, Marroc i Tunísia) i segon del nord de l'Àfrica en l'escala de l'Índex de Desenvolupament Humà; no existeixen barris populars amb els nivells de misèria i barraquisme que es dona en aquests altres dos països. D'altra banda tenim que, en quant a

nivells d'atur, no són més grans que als dos països abans citats; a diferència d'Algèria, no és ric en petroli ni en gas; no ha viscut cap guerra civil des de la seva existència com a país independent i, en quant a longevitat dictatorial del seu sistema polític, no portava, significativament parlant, més temps instaurat que el règim polític algerià (una cinquantena d'anys ambdós).

Dit això, la pregunta que tocaria fer-se és: les dimensions populars de la revolta tunisenca han estat gràcies a això assenyalat, en contra del que alguns pensaven? Sens dubte, entre aquests alguns estaven la UE i els països europeus que, des de dècades, han avalat el règim tunisenca, bé sota mandat d'Habib Burguiba, bé sota el de Ben Ali. Han avalat des de fa gairebé 60 anys la seva brutal repressió, per exemple, l'exercida a inicis dels anys noranta contra el moviment islamista Nahda, pacífic i democràtic; davant de l'arrelament popular d'aquest moviment que en aquells anys el va dur a obtenir gairebé el 20% dels vots poc abans de ser il·legalitzat i els seus membres brutalment detinguts, torturats, assassinats o obligats a exiliar-se.

Posteriorment, i una vegada "extirpat el perill islamista", els països europeus van anar avalant la repressió desencadenada

permanentment contra l'esquerra tunisenca, sotmesa als mateixos mètodes repressius que els islamistes.

Per a alguns representants d'aquests governs o institucions europees, els beneficis de la col·laboració econòmica amb el règim tunisenca i l'actitud d'aquest de "deixar-se assessorar" pels experts europeus en governança democràtica, ja era suficient per firmar amb aquest país un Acord d'Associació amb la UE -va ser

El poble tunisià tindrà l'última paraula i també les forces de l'oposició si es mantenen unides

amb el primer país del Magreb amb qui es va firmar un acord d'aquest tipus, fa una mica més d'una dècada. Aquests dirigents polítics pensaven que tot això serviria per frenar qualsevol revolta popular o canvi no amigable de règim i fer avançar el país cap a l'"aprofundiment de la democràcia" ja que, ja sabem que entre molts dels nostres dirigents polítics, existeix el pensament que amb "el desenvolupament

econòmic sota un model socialdemòcrata liberal o demòcrata liberal la democràcia es consolida automàticament". I així arribem als nostres dies, en els quals, podríem dir, que la Intifada tunisenca ha agafat a la platja prenent el sol no solament a Ben Ali i els seus partidaris sinó també als seus aliats més fermes occidentals. Que curiós! Sol i platja eren el miratge que el règim tunisenca més utilitzava, juntament amb "avenços de la dona", per mostrar-nos els seus èxits i ocultar la seva repressió i corrupció.

Però una cosa és que es produeixi una revolta popular de les dimensions de la tunisenca, que ha aglutinat, majoritàriament de forma no estructurada, totes les classes populars, el que ja és significatiu, i una altra que aquesta Intifada faci caure un règim dictatorial de gairebé 60 anys! Aquí entra en escena un actor que, en aquests moments de la pel·lícula, està jugant un paper fonamental i és l'exèrcit tunisenca. La majoria dels seus comandaments no es beneficiava en la mateixa mesura que l'entorn familiar de Ben Ali del saqueig del país, tampoc no havia estat utilitzat pel règim en la repressió al mateix nivell que la policia i els seus comandaments. Però són ben coneguts els vincles del règim dictatorial de Ben Ali amb els

SERGI SOLANS

successius governs francesos i la influència de França a Tunísia. És possible que els serveis secrets d'aquest país també estiguessin prenent el sol a la platja i no estiguessin al corrent, no ja de la Intifada, sinó del fet que l'exèrcit tunisenca no estava disposat a salvar el cap del clan Ben Ali? Algunes imatges de la confraternització entre soldats tunisencs i la població semblen extretes de la revolució portuguesa de 1974: estem davant d'una versió de la revolució dels clavells a la tunisenca, o simplement d'una reedició dels cops militars a la mauritana, o davant de l'inici d'un procés d'usurpació de les lluites i reivindicacions populars que acabarà en allò d'"el mateix gos amb diferent collaret"?

Indubtablement, el poble tindrà l'última paraula i la tindran també les forces de l'oposició si es mantenen unides. Un cop arribats a aquesta fase del procés, a les forces de la *status quo* i del "remou, remou perquè tot quedi igual", els serà molt i molt difícil que això sigui així.

El poble tunisenca ha donat una lliçó a molts i no en queda més que aprendre dels seus èxits i felicitar-lo

És ben trist constatar, una vegada més, o potser seria millor alegrar-se'n, l'irrellevant paper de la UE durant tots aquests dies, dels seus agents de governança política, de la mediocritat de les seves anàlisis i de com els seus posicionaments estan sent ultrapassats i arriben sempre algunes hores tard, patètic! Mentre estaven "saludant les mesures preses per Ben Ali per avançar en reformes, bla, bla, bla...", resulta que Ben Ali i els seus sequaços estaven volant cap a l'exili daurat d'Aràbia Saudita.

Al marge de fins on arribi en la consecució de les seves aspiracions populars, el poble tunisenca ha donat una lliçó a molts, no en queda més que aprendre dels seus èxits, felicitar-lo per la seva victòria i honorar els seus morts.



Guillem Tendero • Membre de l'Aliança per la SoObirania Alimentària de Catalunya • ASAC!

opinio@setmanaridirecta.info

Reapropriem-nos del sistema agroalimentari

Per perforar la crisi total en la que ens han subsumit, ens cal reapropriar-nos col·lectivament de la vida en la seva globalitat. Tanmateix, si aspirem a construir societats més justes i amb un mínim de futur, haurem d'emprendre l'esmentada reapropiació sent molt conscients dels límits físics als quals la vida està subjecte. No n'hi haurà prou que aprenguem a gestionar els aspectes determinants de les nostres vides de manera comunitària. Alhora, com a comunitat, ens caldrà (re)aprendre a autosatisfer les necessitats bàsiques a partir dels recursos naturals

Com a comunitat, ens caldrà (re)aprendre a autosatisfer les necessitats bàsiques a partir dels recursos naturals

La munió d'iniciatives concretes que, des de fa dècades, tracten de recuperar el control del sistema agroalimentari ens poden donar pistes. Tot i que els seus antecedents es remunten a



LLUÍS RÀFOLS

finals de la dècada dels setanta, l'actual agroecològic i per la Sobirania Alimentària (SbA) català començà a gestar-se a finals dels anys noranta, en un context caracteritzat per la creixent mercantilització de l'agricultura ecològica i per la ràpida neutralització del seu potencial emancipador. moviment pretén (re)cons-

truir, en l'àmbit local i de manera col·lectiva i autogestionària, sistemes agroalimentaris i socials alternatius al model hegemònic, corporatiu i industrial i caracteritzat per la seva extraordinària nocivitat (sanitària, social, cultural i ecològica). Sobretot a partir del 2000, ha tingut lloc una proliferació molt important de

nous projectes, espais i col·lectius que podríem situar en l'òrbita de l'agroecologia i la SbA: més d'un centenar de grups i cooperatives de consum agroecològic; una pila de nous projectes productius; noves iniciatives d'associació, cooperació i suport mutu, tant dins l'àmbit de la producció com entre els grups de consum i els projectes productius agroecològics; un grapat de comunitats i centres socials rurals; desenes d'horts comunitaris, majoritàriament urbans i localitzats a l'àrea metropolitana de Barcelona (intervencions col·lectives en l'espai públic que busquen regenerar la vida social dels barris i, alhora, abastir-los parcialment d'hortalisses); una dotzena de bancs de llavors autogestionaris (tracten de posar fre a la tràgica pèrdua del nostre valuós patrimoni agrogenètic recuperant, ressementant i intercanviant varietats agrícoles tradicionals); un grapat de mercats pagesos en l'àmbit municipal (rememoren la relació directa i de confiança entre la producció i el consum); dinàmiques d'acció política col·lectiva des de la base; i una munió de grups de base els quals, conjuntament amb algunes entitats i ONGD combatives, promouen l'agroecologia i la SbA des dels àmbits de la recerca activista, la sensibilització i la divulgació.

. EL CIGALÓ

“Volent que parlem català, volent tolerar-nos”

Juana Díaz va arribar a Sant Adrià del Besòs després d'un periple per tot de localitats de l'Estat espanyol, amb la idea de quedar-s'hi a viure i estudiar. Fins que no va arribar-hi, no va saber que existia el català. Ara és voluntària lingüística.



Lèlia Becana Velasco

Per què vas decidir aprendre català si tothom entén el castellà?

Per una qüestió de respecte però també de sentit comú. Per relacionar-me amb les persones he de parlar la llengua que parlen i jo volia estudiar comerç; em vaig apuntar a un curs i em vaig anar enganxant.

I el voluntariat de la llengua?

Ens ho van dir als cursos i ho vaig provar. És una manera de practicar el català però també d'aprofundir en la cultura i els costums i, per què no, de fer amics! Jo he anat al mercat amb la meua parella lingüística, molt simple, potser, però molt necessari en el dia a dia.

I què et diuen les teves compatriotes?

Uf, queda feina per fer! Simplement no entenen la necessitat de parlar una llengua nova, però cal fer feina de formiga i dir que aquesta és la manera d'integrar-se, que no volem ser només mà d'obra barata i intercanviable. Si no es fa, l'únic que es fomenta és la separació de la població. Si vivim aquí, que sigui plenament. Es tracta de construir el futur de tots.

El següent repte?

Continuar amb el voluntariat lingüístic i fer que els novinguts s'apropin al català sense imposicions. Volen que parlem català, volen tolerar-nos, però no s'esforcen massa en conèixer i acceptar la nostra realitat.

. CARTES

Envieu les vostres cartes a: cartes@setmanaridirecta.info o per correu postal a: Radas 27. 08004 Barcelona. L'extensió màxima de les cartes és de 1.000 caràcters (amb espais) i han de portar signatura, localitat i contacte.



Per què un estat de drets abans que un de solidari?

Margarita Alonso Guevara
Barcelona

Perquè en un estat de drets humans, les persones podem decidir i exercir la nostra ciutadania en igualtat d'oportunitats. I en un estat solidari es tracta les persones amb una marcadíssima diferència entre les solidàries i les discriminades.

Explico, a tall d'exemple, el que he viscut recentment. La meua mare debutava com a cantant d'una coral, fet del que me'n sento molt orgullosa i feliç. La meua mare és com totes les mares baralloses, sempre mirant pel benestar de les seves filles. I em consta que, per mi, la meua mare ha pujat i baixat milers d'escales exigint l'execució dels meus drets.

El concert tenia lloc al Col·legi Mare de Déu de les Escoles Pies, situat al cèntric carrer d'Aragó de Barcelona. Sé que és lleig assenyalar i acusar però encara és més humiliant arribar a una escola concertada, és a dir, subvencionada entre les famílies dels i les estudiants i l'administració pública, i trobar-te amb 10 esglaons abans d'accedir a un ascensor que tampoc compleix les normes d'accessibilitat.

Les barreres arquitectòniques avui ja són un delicte però, gràcies a la solidaritat ciutadana, la justícia encara no actua. Em van dir: “Tranquil·la, entre quatre et pugem i després et baixem. Estem acostumats, ho hem fet mil vegades”. No vaig tenir veu ni vot. Durant 10 esglaons vaig perdre l'equilibri, la seguretat i l'autonomia, convertint-me en un “objecte pesat” a mercè de les circumstàncies.

Ni sóc un “objecte pesat” ni m'agrada que m'humiliïn i, si no arriba a ser perquè allà hi havia la meua mare per donar-li el meu suport i aplaudir-la, no hagués permès que em fessin perdre la meua dignitat, la meua llibertat i els meus drets.



La crisi i els fons de pensions

Josep M. Loste
Portbou

Després de provocar la bombolla immobiliària, que encara no ha acabat, els llops financers del mercat neoliberal sense escrúpols estan pensant en una altra feina per quedar-se amb els nostres diners: els fons de pensions. Aquests es publiciten com si fossin la panacea de les pensions, però l'experiència ens diu que, quan alliberem un fons d'aquesta categoria, la seva rendibilitat és nul·la, ja que fins i tot el capital principal ha minvat. De fet, la veritable causa de la crisi estructural que patim és l'aplicació de les polítiques neoliberals, dures i pures, que volen imposar a casa nostra. La recessió que patim ha estat creada a l'empara de les tesis neoliberals que defensa la dreta europea, majoritària a Europa. Ara, els governs no s'atreixeixen a legislar per controlar els lladres de guant blanc.

. EDITORIAL

Passivitat sindical i ciutadana

Durant aquests tres últims anys de crisi i retallades dels drets dels treballadors i les treballadores, el paper de les direccions de la UGT i CCOO ha estat el d'evitar qualsevol mobilització que pogués desestabilitzar una situació que ja era prou insostenible. Una realitat caracteritzada per percentatges d'atur elevadíssims, especialment entre el jovent; una *reforma* laboral que facilita l'acomiadament a les empreses -i que, a més, és copagat amb els impostos de la ciutadania; un augment de la precarietat i, ara, una reforma de les pensions basada en múltiples fal·lacies. Mentrestant, els suposats agents defensors de les treballadores s'omplen la boca amb paraules com "diàleg social" i "pacte global". És ben cert que aquests dos sindicats tenen por d'un fracàs general si convoquen una altra vaga, una

por que neix de la desmobilització de la pròpia societat. Els mitjans de comunicació han aconseguit que qualli entre molta gent la sensació que les lluites socials són inútils. Els partits d'esquerres també s'han plegat a aquest discurs sense oferir cap alternativa. Però és la mateixa ciutadania qui s'ha de concienciar de la greu situació que travessa. Ahora, les classes treballadores se senten desamparades davant un corrent que troba poca oposició, però que corre el risc de desbordarse quan la gent aturada deixi de cobrar el subsidi o no arribi a pagar l'augment de les despeses de l'electricitat, el transport públic o l'escola de la seva manada. No es recorda una violació dels drets socials de tal magnitud ni tampoc una resposta tant tova. La mobilització de totes nosaltres és l'únic camí per defensar la nostra dignitat.

. PENSEM, DONCS EXISTIM

Malgrat tot, existim!

Manu Simarro
directa@setmanaridirecta.info

Les redactores de la DIRECTA sovint tenim sorpreses agradables a la safata d'entrada del correu electrònic. "Manu, et toca el *Pensem*". *Pensem, doncs existim*. "Hosti tu! Amb aquest nom -penses- has de fer quelcom filosòfic o polític". Aleshores, busques a l'actualitat i sempre trobes coses que et colpeixen, que t'enraben. Tractes, doncs, de canalitzar la ràbia a través d'una reflexió, amb uns arguments i una conclusió, l'enllesteixes i l'envies. "2.100 caràcters amb el canvi de lletra, recorda".

Avui podria escriure sobre la magnífica operació de propaganda que s'han empecat els de la Nissan, amb el govern i part dels

sindicats passant-s'ho pipa amb el joc del xantatge, per fer que la plantilla triï abaixar-se el sou a través d'un referèndum. Democràcia obrera, no? A hores d'ara, ningú no es pregunta perquè no se socialitzaven els beneficis.

Podria parlar-vos -també- de com n'és, de colpidor, veure -després d'assistir, fa poc, a una manifestació multitudinària a Bilbao que exigia fer passos per la pau- que en Rubalcaba sembla no voler aquesta pau. És colpidor recordar el cartell de la mani: un pare i un fill avançant de la foscor a la claror -una metàfora molt entenedora de la realitat- i veure el Txelvi Moreno amb el puny tancat etzibant un crit de suport al seu fill, que se'n va detingut quan, al test, tot just brota(va) el bri d'esperança sembrat per l'anunci d'alto el foc d'ETA.

Avui, tanmateix, em vull ubicar a una terrassa de la plaça Reial de Barcelona, cruspint-me un entrepà de calamars a la romana amb maonesa, rodejat de bone amitats, fotent-me una canya en ple mes d'agost. Avui, m'agradaria tornar al matalàs de l'àtic del Guinardó, on feiem les migdiades a la primavera, sota la volada inquieta de l'orenet. Fins i tot, tornar a l'Escola del Mar a menjar castanyes i panellets o a fer sopa de farigola per la Fira de Sant Ponç. I tornar a l'estiu, a besar-li l'esquena plena de gotes. Avui, m'agradaria triar el ritme de les passes, els colors del dia i poder deixar de banda la ràbia, només una miqueta. Què coi! Ja m'ho deia una amiga: de vegades, el boig és el més lúcid. Embogim, fantassem, doncs existim.

. COM S'HA FET

Aquesta setmana hem fet el sorteig de les tres paneres de la promoció de nadal de la DIRECTA. Felicitem a les tres persones guanyadores, els noms de les quals surten publicats a la pàgina 14 d'aquesta mateixa DIRECTA. Quan vulgueu podeu passar a buscar les vostres paneres. Així mateix, volem agrair als proveïdors que ens han passat els productes i sobretot a la gent de difusió, especialment a la Tània, que venen fent una molt bona feina en aquest àmbit de la DIRECTA.

D'altra banda, us volem recordar que aquesta setmana comença el tercer cicle Expressió Directa, que ja s'està convertint en una cita indispensable del calendari musical català. Serà el dissabte 22 a la Farinera del Clot amb els grups valencians Arthur Caravan i Senior i el cor brutal i el grup barceloní Samitier. Us hi esperem.

Fins la setmana que ve. Salut!

. EL RACÓ IL·LUSTRAT



. FE D'ERRADES

A l'article sobre els Tastautors de la setmana passada, a la pàgina 21 del setmanari, hi havia una frase mal construïda. Així, en Pau Vallvé presentà el seu nou disc, juntament amb el grup La Iaia, el dia 21 de gener i no el 14, com podia semblar que deia.

Edita: Associació per la Difusió Sense Límits (ADSL)
Dipòsit Legal: G1-1528-2005
C. Radas núm. 27, 08004 Barcelona
www.setmanaridirecta.info – directa@setmanaridirecta.info
Tel: 935 270 982 // Mòbil: 661 493 117

CC BY-NC-SA LLIÇÈNCIA CREATIVE COMMONS
Reconeixement-No Comercial-Sense Obra Derivada 2.5

Sou lliure de copiar, distribuir i comunicar públicament l'obra amb les condicions següents:
RECONÈIXEMENT. Heu de reconèixer el crèdit de l'obra de la manera especificada per l'autor o el licenciadador.
NO COMERCIAL. No podeu utilitzar aquesta obra amb finalitats comercials.

SENSE OBRES DERIVADES. No podeu alterar, transformar o generar una obra derivada d'aquesta obra.
- Quan reutilitzeu o distribuïu l'obra, heu de deixar ben clars els termes de la seva llicència.

- Algunes d'aquestes condicions poden no aplicar-se si obteniu el permís del titular del dret d'autor. El dret derivat d'us legítim o qualsevol altra limitació reconeguda per la llei no queda afectada per l'anterior.
Aquesta publicació té una llicència Creative Commons Attribution-NonCommercial. Per veure una còpia d'aquesta llicència visiteu <http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/2.5/es/> o envieu una carta a Creative Commons, 559 Nathan Abbot Way, Stanford, Califòrnia 94305, USA

· Aquesta publicació intenta escriure amb un llenguatge no sexista i no androcèntric.
· El setmanari DIRECTA no comparteix necessàriament les idees expressades als articles d'opinió.



ÀREES DE TREBALL DE LA DIRECTA

redaccio@setmanaridirecta.info – ediciodirecta@gmail.com
fotografia@setmanaridirecta.info – il.lustracioidirecta@gmail.com
subscripcions@setmanaridirecta.info – distribucio@setmanaridirecta.info
publicitat@setmanaridirecta.info – administracio@setmanaridirecta.info

Qui Som

REDACCIÓ: Estirant del fil | David Fernández Impressions | Lèlia Becana Així està el pati | Jesús Rodríguez Quaderns d'Illacrua | quadernsillacrua@setmanaridirecta.info Roda el món | Laia Gordi i Ana Paola Van Dalen Observatori dels mitjans | Manu Simarro Expressions | Roger Palà, Estel Barbé Serra i Manel Ros Agenda directa | Alfonso López Rojo La indirecta | Oriol Andrés FOTOGRAFIA: Albert Garcia IL·LUSTRACIÓ: Eulàlia Corbella i Alba Teixidor CORRECCIÓ I EDICIÓ: Col·lectiu l'asterisc i el gitano COMPAGINACIÓ: Roger Costa Puyal PUBLICITAT: Tània Miró DIFUSIÓ: Blai Lindström DISTRIBUCIÓ: R.C.P. SUBSCRIPCIONS: Lèlia Becana ADMINISTRACIÓ: Jordi Raymond

Corresponsalies

ALT PENEDÈS: altpenedes@setmanaridirecta.info
BAIX LLOBREGAT: baixllobregat@setmanaridirecta.info
BERGUEDA: bergueda@setmanaridirecta.info
BARCELONÈS NORD: barcelonesnord@setmanaridirecta.info
EL CAMP: elcamp@setmanaridirecta.info
GIRONA: girona@setmanaridirecta.info
L'HORTA: horta@setmanaridirecta.info
MANRESA: manresa@setmanaridirecta.info
MAREME: mareme@setmanaridirecta.info
MENORCA: menorca@setmanaridirecta.info
OSONA: osona@setmanaridirecta.info
SABADELL: sabadell@setmanaridirecta.info
SOLSONÈS: solsones@setmanaridirecta.info
TERRASSA: terrassa@setmanaridirecta.info
TERRES DE L'EBRE: terresebre@setmanaridirecta.info
TERRES DE PONENT: terresponent@setmanaridirecta.info
VALLÈS ORIENTAL: vallesoriental@setmanaridirecta.info

AQUEST NÚMERO S'ENVIA A IMPREMTA EL DIA 18

, així està el pati

Els judicis per les detencions
de la vaga del 29-S | PÀG. 8

Denuncien una empresa
contractada per Justícia | PÀG. 8

Acomiaden un treballador que
havia patit 'mobbing' | PÀG. 12

Acció de boicot durant la visita
del Maccabi Tel Aviv | PÀG. 12



CATALUNYA · LA JORNADA DE LLUITA TINDRÀ LLOC EL 27 DE GENER

Sindicats i moviments socials convoquen una vaga sense el suport de CCOO i UGT

CGT, CNT, COS i Solidaritat Obrera formalitzen la convocatòria. El Comitè de Conveni dels autobusos de TMB confirma que s'adhereix al 27G, que escalfarà motors amb la marxa del 22G

Jesús Rodríguez
redaccio@setmanaridirecta.info

La reforma de les pensions ha tornat a fer vessar el got. Una plataforma àmplia d'entitats socials i sindicals ha decidit tirar pel dret i mobilitzar-se més enllà de les decisions que adoptin els sindicats majoritaris. Després de setmanes de debat intern al voltant de la idoneïtat de la protesta i de la terminologia que calia emprar per convocar-la, han decidit formalitzar davant del Departament de Treball una convocatòria de vaga general, rubricada per CGT, CNT, COS i Solidaritat Obrera per donar cobertura legal perquè tothom que vulgui adherir-se a la mobilització pugui fer-ho sense traves. Però, al costat dels sin-

dicats, també hi ha assemblees i plataformes pels drets socials del Garraf, Terrassa, el Penedès, Lleida, Mallorca, Tarragona, Castelló, Girona,

Al costat dels sindicats, també hi ha assemblees i plataformes pels drets socials de dotze comarques

na, Sabadell, el Vallès Oriental, Alacant, València i l'Assemblea de Barcelona. De fet, la convocatòria de vaga només serà oficial a Catalunya,



Documents presentats a la Direcció General de Relacions Laborals en relació al 27G

però també hi haurà mobilitzacions al País Valencià i les Illes Balears, vagues generals al País Basc i Galícia i assemblees de treballadores a Madrid, Andalusia i altres punts de

l'Estat espanyol. Hi haurà una cita prèvia que servirà per escalfar motors, la manifestació que sortirà a les 5 de la tarda de la plaça de Sants de Barcelona el 22 de gener. Durant

la setmana prèvia, també hi haurà accions, cassolades i cercaviles populars a nombrosos municipis. Una de les claus de la vaga del dia 27 serà el sector del transport. En aquest sentit, el Comitè de Conveni dels autobusos de Barcelona ja ha confirmat la seva adhesió a la protesta, amb una aturada del servei de 24 hores i una assemblea de la plantilla aquell mateix dia. Sembla que la resposta no serà gaire perceptible dins del sector industrial i del comerç, tot i que podria tenir una incidència notable entre les plantilles de RENFE, el Port de Barcelona, el Metro o Correus. D'altra banda, l'Agència d'Informació 29-S tornarà a estar en funcionament per a l'ocasió, entre el 20 i el 27 de gener.

La CGT okupa durant unes hores la seu buida dels jutjats de la Via Laietana

La pugna entre els sindicats CGT i CCOO pels locals de la Via Laietana ha augmentat de tensió aquesta setmana, després que el Ministeri de Treball comunicés oficialment la decisió de cedir tot l'edifici de la Via Laietana a CCOO. Aquesta determinació del govern s'ha executat sense oferir cap solució definitiva sobre la ubicació futura de la CGT, que resta penjant d'un fil. En aquest context, el 17 de gener al matí, més de 200 anarcosindicalistes van ocupar l'antiga seu dels jutjats de primera instància de Barcelona, ubicada al número 10 de la Via Laietana i buida des de fa un any i mig, quan les dependències van ser traslladades a la Ciutat de la Justícia de l'Hospitalet de Llobregat. Aquest edifici és pro-



Antics jutjats civils de Barcelona, ocupats per persones de la CGT

pietat del Ministeri de Justícia i no té una previsió d'ús immediat, tot i les seves grans dimensions. A la portalada de l'edifici okupat, encara s'hi pot veure l'escut de la República, l'únic que va resistir els 35 anys del franquisme. Durant dues hores, el grup d'activistes es va distribuir al llarg de la primera planta de l'edifici, on va penjar banderoles i diverses pancartes amb lemes contra l'actitud de CCOO i la UGT en l'actual context de retallades socials i laborals i en defensa del patrimoni sindical. També es va desplegar una altra pancarta des de la dotzena planta de l'edifici amb el lema *No pasaran*. L'arribada de nou furgons antidisturbis de la Brigada Mòbil dels Mossos d'Esquadra va deixar clar que s'e-

xecutaria un desallotjament forçós. Mentrestant, Antoni Antolí, el comandament que dirigia l'actuació dels agents, va ordenar evacuar la seu de l'INE que comparteix l'entresol del mateix edifici. Altra gent s'acumulava al carrer a mesura que passaven els minuts. La Via Laietana va quedar tallada al trànsit durant hores. Els agents van identificar a totes les ocupants, mitjançant una petita oficina improvisada amb el mobiliari abandonat de la primera planta, però no van permetre fer cap foto del moment. Cap a dos quarts de 4, l'immoble va quedar buit i el cap de premsa de la policia catalana va apuntar que totes les activistes serien acusades d'"usurpació i resistència a l'autoritat". J.R.

, així està el pati

BARCELONA • LLUITA

Les treballadores del 061 exigeixen el manteniment del seu lloc de treball

David Bou
redaccio@setmanaridirecta.info

L'Agència Confederal de Barcelona de la CNT-AIT va fer pública una nota de premsa on denuncia la situació de perillositat en què es troben més de 200 treballadores del Servei d'Emergències Mèdiques (SEM) -organització pública del Servei Català de la Salut adscrita al Departament de Salut de la Generalitat de Catalunya- a la ciutat de Barcelona. La situació està provocada per la convocatòria d'un nou concurs públic per part del SEM, que periòdicament obre un termini perquè les empreses privades puguin per la gestió del servei, actualment en mans d'Atento Teleservicios, S.A. Tot i les demandes de les treballadores perquè es garanteixi la subrogació de tota la plantilla, els càrrecs responsables de l'administració han desoït les seves peticions i han obviat la inclusió de cap mena de clàusula en la convocatòria del concurs públic, fet que ha deixat la plantilla en una situació greu de vulnerabilitat pel que fa al manteniment dels seus llocs de treball.

La secció sindical de la central anarquista ha denunciat en repetides ocasions la nul·la disponibilitat del SEM al debat amb les treballadores i ha recordat que "el servei d'atenció d'urgències no pot permetre's la inseguretat i la precarietat dels seus empleats, ja que està en joc la seguretat i la salut de tota la ciutadania".

D'altra banda, cal recordar el llarg període de lluites que ha dut a terme la plantilla del SEM davant la repressió exercida per l'administració i l'empresa ATENTO contra la militància sindical d'algunes de les seves treballadores. I no n'han tingut prou amb la resistència davant l'acomiadament de 107 treballadores, la victòria dels processos judicials que se'n van derivar, l'ocupació del Departament de Salut de la Generalitat i la solidaritat aconseguida contra l'obertura de processos sancionadors, ja que una sindicalista implicada en la recollida de firmes per la campanya que van engegar les treballadores en matèria de seguretat i higiene ha estat sancionada amb un dia de suspensió de feina i sou. Per cridar contra la repressió sindical, defensar la seva companyia i reclamar el manteniment dels llocs de treball, la CNT ha convocat una concentració el divendres 21 de gener a les 10 de la nit a les portes del centre del 061, a l'Hospital de Llobregat.

BARCELONA • LES PROCESSADES VAN REBRE EL SUPORT D'UNA CONCENTRACIÓ A LES PORTES DELS JUTJATS

Contradiccions dels mossos durant els judicis contra les persones detingudes el 29S

Jesús Rodríguez
redaccio@setmanaridirecta.info

Una suma de contradiccions, mitges veritats i prejudicis van ser el balanç de les declaracions d'alguns dels mossos d'esquadra que van declarar al jutjat penal 8 de Barcelona durant els judicis que es van celebrar el 12 de gener contra tres persones detingudes durant la vaga general del 29 de setembre. En el primer dels casos, una noia de poc pes i poca alçada que estava sent jutjada va haver d'escoltar com una mossos d'esquadra de metre noranta assegurava que s'havia sentit amenaçada per ella, tot i

L'actuació de la policia va provocar ferides a un militant de la CNT, que va patir una lesió greu al braç i va haver de ser intervingut en seu hospitalària

anar protegida amb casc, escut, escumes, genolleres i armilla. Aquests fets es van produir al carrer Sepúlveda. Després va ser el torn del Paco, un militant de la CNT que va ser reduït per la força mentre parlava amb un megàfon a la rambla del Raval, en el transcurs d'un piquet de matí del dia de



Moment en què els mossos detenen a Pau Suau, durant la jornada de vaga del 29 de setembre de 2010.

la vaga. L'actuació de la policia li va provocar una lesió greu al braç i va haver de ser intervingut en seu hospitalària. Va passar hores sedat als calabossos abans de quedar en llibertat. Tot i la seva edat (53 anys) i la seva estètica molt formal, els agents van acusar-lo de ser un antisistema, entre d'altres raons, per la seva manera de vestir. Quan el jutge va preguntar als policies quin era el significat de dur una estètica antisistema, un agent va respondre que -segons ell- era portar pantalons i dessuadora; casualment, tal com anaven vestits la majoria de poli-

cies que van anar a declarar. La fiscal va continuar reclamant penes de presó per l'acusat, tot i la desena de testimonis en contra de l'acusació i els gestos de desaprovació que es despenien de la cara del propi jutge davant els testimonis policials. Les vistes orals es van allargar i l'últim dels tres judicis va arrencar a quarts de 4 de la tarda. Probablement, va ser el cas més kafkià de tots tres. En Pau, un noi amb una minusvalidesa crònica que l'obligava a anar amb croses, va defensar davant del magistrat que el dia de la vaga volia creuar

el passeig de Gràcia i els Mossos li ho van impedir amb agressions i cops. El vídeo incorporat a la causa va ser molt revelador i va posar les coses al seu lloc. Es veia el noi caient a terra i sent arrossegat per la policia de manera contundent. La cinta va ser determinant per enfonsar la versió dels agents, que asseguraven que el noi els havia agredit amb les croses. Durant tot el matí, una cinquantena de manifestants es van concentrar a les portes de la Ciutat de la Justícia per donar-los suport. Tots tres casos han quedat vistos per sentència.

CATALUNYA • L'EMPRESA TREBALLA COM A SUBCONTRACTADA DEL DEPARTAMENT DE JUSTÍCIA

Porten a judici l'entitat que gestiona les penes substitutòries de les penes-multa

Pau Suau
redaccio@setmanaridirecta.info

L'Associació per a la Promoció i Inserció Professional (APIP), una empresa subcontractada pel Departament de Justícia de la Generalitat que diu ser una associació sense ànim de lucre i que està presidida per Josep Ricou, va adquirir la llicència per gestionar les tasques de penes socials substitutòries de totes les penes-multa, sancions que afecten cada cop més els col·lectius més precaris, activistes socials i amb dificultats d'inserció en el sistema, principal-

L'incompliment del dret del 'dia per assumptes personals' ha motivat una denúncia feta per 22 persones

ment, joves immigrants sense feina. L'empresa treballa a tota la província de Barcelona a través de la subrogació del contracte amb l'empresa que abans gestionava

aquest tema mitjançant un conveni de col·laboració amb la Generalitat de Catalunya. La Generalitat va signar i va fer signar un document intern a l'empresa APIP on aquesta mantenia el personal que havia treballat per l'empresa anterior i és comprometia a mantenir els seus drets laborals.

Després que l'APIP no complís allò que havia signat i retallés els seus drets, 22 treballadores de l'entitat van decidir tramitar una denúncia i portar-la a judici per incompliment del dret del dia per assumptes personals. Més endavant, van fer marxa enrere amb el judici perquè només es tractava

d'un tema puntual i, finalment, van decidir ampliar la seva denúncia i reclamar el compliment de tots els drets laborals recollits a l'Estatut dels Treballadors que vulnera aquesta associació sense ànim de lucre. La denúncia ha estat acceptada a tràmit i el judici es celebrarà les properes setmanes. La Generalitat ha estat informada, però fins ara no n'ha emprès cap mesura. Cal recordar que el Col·lectiu Drari ja va denunciar públicament -ara fa un parell d'anys- aquesta mateixa entitat pel fet de no garantir els drets dels infants als centres de menors Alcor i El Bosc.

, així està el pati

SANT FELIU DE LLOBREGAT · EL MOSSÈN QUE GESTIONA EL RECINTE RELIGIÓS DIU QUE NO SABIA QUE EXISTÍS

El Memorial Democràtic aposta per conservar un vitrall franquista de la catedral



XAVI MARTÍ

Al vitrall de la catedral de Sant Llorenç de Sant Feliu de Llobregat s'hi pot llegir un lema feixista i s'hi pot veure la bandera de l'Estat espanyol

Xavi Martí
baixllobregat@setmanaridirecta.info

El Memorial Democràtic de la Generalitat de Catalunya va publicar, el mes de maig de 2010, un informe titulat *Cens de simbologia franquista de Catalunya*. A través d'aquest estudi, es van comptabilitzar fins a 3.647 símbols feixistes repartits en 185 municipis i emmarcats en dotze tipologies diferents (creus, forja, grafits i rètols pintats, monu-

tres de diàmetre, mentre que la part central, on hi ha el símbol, possiblement té un diàmetre d'entre 50 centímetres i un metre". A més, la rosassa "és a uns deu o quinze metres d'alçada i es fa difícil calcular-ne les dimensions". El setembre de 2010, el Memorial Democràtic va publicar un nou informe titulat *Recomanacions per a l'actuació sobre la simbologia franquista catalogada al cens*. En aquest text, el memorial va recomanar la "no intervenció" sobre el vitrall de la catedral i, per tant, que no es retirés.

Data de l'any 1946

L'únic vitrall franquista catalogat al cens publicat l'any passat data de 1946. L'informe del Memorial Democràtic destaca que l'església de la ciutat va ser cremada durant la Guerra Civil i que, durant la postguerra, a partir de l'11 de juny de 1939, es va reconstruir l'edifici. Segons Amparo Cortés i Mínguez i Maria Luisa Herrero Solías, autores del text *L'església de Sant Llorenç esdevé catedral*, "la presència del símbol a la rosassa s'explica pel fet que l'exèrcit va participar en la reconstrucció del temple". Sembla que la fàbrica de caretes antigues dirigida pel capità d'artilleria Ricardo Serrano va aportar els mitjans de transport necessaris per dur a terme les obres i que la trona i els confessionsaris del recinte es van fa-

bricar al seu taller de fusteria. Serrano també podria haver sufragat les dues rosasses del creuer. Però el bisbat de Sant Feliu, en una carta del 13 de novembre de 2009, manifesta que "les rosasses varen ser esponsoritzades pel cos d'artilleria i per la fàbrica de la moneda, que -respectivament- van sol·licitar com a contraprestació la incorporació de la seva imatge corporativa, tal com consta encara avui". El Memorial Demo-

La versió dels gestors de la catedral

La DIRECTA ha parlat amb mossèn Francesc Tirado, la persona que s'encarrega de la gestió de la catedral de Sant Llorenç des de fa tres mesos. En relació al vitrall, Tirado va declarar: "És la primera vegada que en sento parlar". Davant la pregunta de si el bisbat de la ciutat havia pensat retirar el vitrall, mossèn Tirado va manifestar: "És un afer que no figura com un dels temes de gestió immediats de la catedral (...) parlaré amb el consell de la catedral i ho posaré en consideració quan sigui el moment oportú".

Les plaques del jou i les fletxes

En el cas de les plaques d'habitatge, aquelles que reproduïen el jou i les fletxes de la Falange, el memorial proposa "la seva substitució per plaques d'Adigsa". El memorial democràtic ha identificat més de 50 plaques d'aquest tipus a Sant Feliu. L'any 2009, el ple de l'Ajuntament va aprovar la seva retirada. Segons el regidor de Medi Ambient, Joan Grisó, es va determinar que s'eliminarien "si alguna comunitat de veïns fa una petició de retirada de la placa situada al seu bloc". De moment, segons Grisó, "al registre de l'Ajuntament, no hi ha entrat cap petició de retirada". Aquestes plaques constitueixen el 93,7% del total de símbols feixistes censats a Catalunya l'any 2010.

El gestor del recinte de Sant Llorenç ha declarat: "És la primera vegada que en sento parlar"

cràtic afirma que "aquesta explicació és poc clara, ja que el símbol de l'escut d'Espanya i l'àguila de fons no semblen la imatge corporativa d'una fàbrica".

Al vitrall, s'hi poden veure els dos colors de la bandera espanyola i s'hi pot llegir *Una, grande y libre*, el lema franquista que resumeix la ideologia de la dictadura de Franco: indivisible, imperial i no sotmesa a influències estrangeres.

Al vitrall, s'hi pot llegir el lema 'Una, grande y libre'

ments, paviment, plaques d'habitatge, altres plaques i rètols, relleus i gravats, retolació de carrers, retolació de grups d'habitatges, vitralls, tombes i làpides). A la catedral de Sant Llorenç de Sant Feliu de Llobregat, situada a la plaça de la Vila, es va catalogar un vitrall que reproduïx la imatge d'una àguila bicéfala acompanyada i coronada per l'escut de l'Espanya franquista. Es tracta de l'únic vitrall franquista catalogat al cens. El vitrall es troba representat a una de les rosasses de la catedral i el conjunt, segons l'informe del Memorial Democràtic, "pot mesurar entre dos i tres me-

BERGUEDÀ · LLUITA L'Assemblea de Joves de Gironella reclama l'ús dels equipaments municipals

Directa Manresa
manresa@setmanaridirecta.info

L'Assemblea de Joves de Gironella (AJG) no ha pogut dur a terme els actes de celebració del seu primer aniversari a causa de les condicions legals per l'ús de l'espai municipal el Blat imposades per l'Ajuntament de Gironella (Berguedà). En lloc de l'acte de celebració, el 8 de gener, es va fer una manifestació sota el lema *Volem una vila participativa! Les entitats tenim dret d'usar els equipaments*. Segons un comunicat del col·lectiu, l'AJG va sol·licitar l'espai públic, però el consistori va imposar unes condicions inassolibles com "la contractació d'un el servei d'ambulància, personal de seguretat o una assegurança". Segons l'AJG: "Hem decidit no fer la celebració perquè l'acte era impossible de dur a terme sense acabar amb unes grans pèrdues econòmiques". A més, afegeixen que aquestes mesures són una "prohibició encoberta", ja que la decisió ha estat "totalment arbitrària" i és una mostra de la voluntat de l'Ajuntament de "silenciar la feina de l'AJG".

VERDUM · LLUITA VEÏNAL Eviten el desallotjament d'una família

Nico Lupo Sonnabend
redaccio@setmanaridirecta.info

L'ordre judicial que obligava el desnonament d'una família al barri de Verdum (Nou Barris) el 12 de gener no es va executar. La presència d'unes 50 persones associades a moviments en defensa d'un habitatge digne va evitar que Gabriel, Rosa i les seves tres filles haguessin d'abandonar el pis que ocupen des de fa mesos. La propietària del pis, ADIGSA, empresa pública del Departament d'Habitatge, ara diu que vol "trobar una solució negociada". Després d'esperar mesos un habitatge d'emergència social i fer tots els tràmits per accedir-hi, ja que els seus ingressos els impossibilitaven llogar-ne un altre, només el Síndic de Greuges havia respost a la seva petició, però cap institució no va resoldre a favor d'ells. El pis ocupat era de protecció oficial, però feia anys que estava deshabitat. Al novembre de 2010, un pare de família es va suïcidar al barri del Gornal (Hospitalet), després de rebre l'ordre de desnonament del pis que ocupava amb la família -també propietat d'ADIGSA- i la demanda d'una indemnització.

, així està el pati

TARRAGONA • L'EMPRESA AFIRMA QUE HA RETIRAT 20.000 LITRES DELS 200.000 QUE HA VESSAT AL MAR DURANT EL DARRER MES

Repsol protagonitza la majoria dels episodis de contaminació viscuts en deu anys

Josep Maria Llauredó
elcamp@setmanaridirecta.info

S'han registrat nous vessaments de cru a les instal·lacions que l'empresa Repsol i el port de Tarragona tenen a la costa, vessaments registrats fa tres setmanes i els dies 9 i 12 de gener. El primer vessament, que segons la companyia només era de 100 litres, s'hauria produït a causa d'una fuga a una canonada del pantalà de la Pineda (terme municipal de Vilaseca) i el segon, d'origen desconegut, es xifra en 15.000 litres. Aquests dos accidents se sumen als que van succeir fa només tres setmanes, durant els quals es van abocar al mar prop de 180.000 litres de petroli, el pitjor vessament dels darrers deu anys a les costes del delta de l'Ebre. El tercer accident, registrat el 12 de gener arran d'un problema que va tenir un remolcador al port de Tarragona, va provocar un vessament de quasi set metres cúbics de petroli.

L'empresa de Brufau, que no ha pagat cap multa superior als 90.000 euros, va declarar uns ingressos de 1.559 milions el 2009

Els darrers temps, s'han repetit diversos episodis de contaminació del mar al litoral del Camp, ja siguin vessaments de fuel o de cru, més o menys importants. Es tracta d'uns episodis que en el pitjor dels casos han provocat víctimes, com els 1.200 quilos de peixos morts arran d'un vessament al riu Francolí. Però, en general, les infraccions es resolen amb l'arxivament de la causa penal o sense que es faci pública cap sentència condemnatòria. D'entre els vuit o nou casos importants que hi ha hagut al Camp i a les Terres de l'Ebre els



El pantalà de la Pineda reflecteix, un cop netejat, la polèmica efímera generada pel vessament.

darrers deu anys, la majoria relacionats amb l'activitat de Repsol, no hi ha hagut més conseqüències que les econòmiques. El cas més sonat va ser el del vessament originat pel vaixell *Tromso Trust* a la monoïoia de descàrrega de Repsol el mes de juliol de 2001, que va originar quatre tones de petroli decantat. D'altra banda, aquesta vegada tampoc no és la primera ocasió en què això passa prop de la Pineda. Tot just fa tres anys, el petrolier *Majestic* va generar una taca de tres quilòmetres de llarg.

El president de Repsol-YPF, Antoni Brufau, va assegurar, després dels vessaments, que s'interessaria pel cas concret de l'àrea del Camp i l'Ebre i que mantindria una reunió amb els representants de les institucions de la zona. Aquesta visita es produïa després que

batlles i regidores haguessin llençat declaracions contra la corporació i la seva poca cura amb el territori. Finalment, el 17 de gener, Brufau va anunciar una inversió de 130 milions d'euros -80 dels quals anaven dirigits a les representants a la reunió de Salou, la Pineda, Cambrils i Tarragona- que serviran per adequar el pantalà i el rack, el conjunt de canonades que van de la refinaria fins al port de Tarragona i del Port a la monoïoia. A més, segons van anunciar, una embarcació de vigilància farà controls al pantalà i als pous les 24 hores del dia i no cada vuit hores com es feia fins ara. Els 50 milions restants, presumiblement, es destinaran a la plataforma Casablanca, ubicada al delta de l'Ebre, on es revisaran tots els mecanismes de seguretat i de manteniment. Tot

plegat es durà a terme en un termini aproximat d'entre tres i quatre anys. Al marge, doncs, d'aquests 130 milions, després de deu anys de vessaments, els procediments administratius han resultat gairebé gratuïts per l'empresa, que ha rebut moltes irrisories en comparació amb els impactes ambientals tan greus que provoquen, a curt i llarg termini, aquest tipus d'accidents. Cal recordar, a més, que mentre Repsol ha declarat uns beneficis de 1.559 milions d'euros el 2009, cap de les multes administratives que ha hagut de pagar superava els 90.000 euros, a l'espera del que se li pugui aplicar en els casos d'aquest mateix mes.

Ecologistes en Acció, la primera organització que s'ha fet ressò dels fets, els considerava "com una terrible irresponsabilitat que demostra

la impunitat amb què l'empresa actua, contamina i continua fent negoci, a costa d'explotar un recurs natural altament perillós, contaminant i insostenible com el petroli". A més, el col·lectiu afirma que la multinacional "ha mirat d'amagar la realitat a les autoritats, intentant que la societat no estigui informada dels perills de la seva activitat i dels perjudicis que causa". L'oposició i les reclamacions per part de diferents representants municipals de les viles que acullen la companyia han estat valorades com a "minses" per alguns sectors de la població, tenint en compte que és la patrocinadora de bona part dels projectes que impulsen els consistoris, com ara els casos d'Ascó i de Vandellòs amb les nuclears o d'altres viles que acullen generadors d'energies no renovables i perilloses per l'entorn.

Diagonal
El lobby transparent en el Govern 2P

LAS SUSCRIPCIONES HACEN POSIBLE ESTE PROYECTO

SUSCRÍBETE DESDE 25€

Tens una idea de negoci?
Ara Coop t'ajuda a fer-la realitat amb forma cooperativa

sectors serveis a les persones autoocupació consum ecològic solucions per a l'habitatge

assessorament constitució ajuts i subvencions formació

info@aracoop.coop www.aracoop.coop
c/ Premià, 35, 1a planta - Bcn 93 338 61 62

disco 100

c/ Escorial 33 Barcelona
Telèfon 932 840 904
disco@disco100.com

la Burxa

comunicació popular des de 1998

BarriSantSergi

dissabte 22 de gener
després del correfoc
concert de festa major

MISHIMA
ORDRE I AVENTURA

ger

Entitat Cultural i Esportiva www.amitadger.cat
c/ Del Pi 25 08010 Fribes, Gual (Països Catalans)

, així està el pati

GIRONÈS · UNS 100 JOVES FAN UNA CONCENTRACIÓ DAVANT LA COMISSARIA EN SUPORT A UNA PERSONA ACCIDENTADA

Salt, vandalisme o rebel·lió de la desesperança?

Ferran Parra
girona@setmanaridirecta.info

L'ingrés en estat crític d'un jove de setze anys de Salt que va caure al buit quan era perseguit per la policia local de Salt el 8 de gener ha encès els ànims d'una part de la població jove. Aquest malestar va portar prop d'un centenar de joves a fer, el divendres 21 de gener, una concentració davant la comissaria en suport al jove accidentat. Posteriorment, la gent concentrada va continuar la protesta per diferents carrers del centre de la població, durant la qual van travessar i incendiar diversos contenidors. Tres joves van ser detinguts i posteriorment deixats en llibertat, al finalitzar la manifestació, acusats de desordres públics. La matinada del dissabte 22, dotze vehicles van ser incendiats, una acció que s'analitza com una continuació de la protesta del dia anterior.

El fotograma del contenidor cremant que publica la premsa oficial desenfoca una realitat marcada per l'atur, el fracàs de les polítiques socials i la discriminació

Les protestes aparegudes a diferents mitjans de comunicació han aixecat les crítiques entre diferents agents socials de la població, que critiquen el sensacionalisme de les informacions publicades. I és que el fotograma del contenidor cremant que visualitza la premsa oficial desenfoca una realitat marcada pel fracàs de les polítiques socials, l'atur, la discriminació institucional i la criminalització policial.

Davant d'aquests fets, les reaccions dels partits polítics de Salt han estat la condemna dels fets i la vinculació dels desordres públics a la delinqüència. El delegat de la Generalitat a Girona, Eudald Casadesús, va declarar que es mantindria el reforç policial fins que fos "necessari". Per altra banda, el 17 de gener, diferents entitats veïnals, culturals i d'immigrants es van reunir per intentar confeccionar una resposta unitària davant els darrers esdeveniments viscuts.



Dos policies custodien l'entrada de l'edifici de l'Ajuntament de Salt després de les protestes

En aquest sentit, van aprovar convocar una manifestació el 22 de gener sota el lema *Volem viure a Salt en pau i bé!*.

Per què Salt?

Salt respon al model de perifèria, creix al voltant de la ciutat capital, amb una identitat pròpia important de la gent de tota la vida i de la gent que ha anat arribant en dife-

rents moments i circumstàncies, sempre persones treballadores, humils i amb somnis d'una vida millor. Però creix a remolc d'un altre centre -marcat pels anys del franquisme, quan era un barri més de Girona-, és a dir, urbanisme de concentració, mancat d'equipaments propis i de recursos i patint els embats dels cicles econòmics i immobiliaris.

Les dades de població reflecteixen aquest fet. L'any 2000, la població era de 22.000 habitants, amb un 6,1% de població d'origen estranger. En nou anys, la població total ha augmentat prop de 8.000 persones. Aquest increment de població total està marcat per l'increment de població d'origen estranger a més d'11.000 persones i per la disminució de població de

nacionalitat espanyola (3.000 persones), que ha marxat a viure a altres municipis. Durant els anys de la bombolla econòmica, les polítiques municipals han obviat aquesta realitat, ja que estaven més preocupades pels rèdits electorals de la població amb dret de vot que no pas per afrontar els problemes

La crisi econòmica ha agreujat aquesta situació i ha comportat l'assumpció per part del Partit Socialista de polítiques de caire xenòfob i populista

reals de la població. Segons Judit Font, des de fa anys, s'han anat coent els ingredients "de manual" que poden propiciar esclats d'aquest tipus. La crisi econòmica ha agreujat aquesta situació i ha comportat l'assumpció per part del PSC de polítiques de caire xenòfob i populista, com la proposta de denegar els informes d'arrelament per infraccions cíviques denunciada per l'entitat GRAMC.

OPINIÓ

"Fins ara, tot va bé...?"

Judit Font
Veïna de Salt

Fa de mal dir, però els fets de Salt em recorden la pel·lícula francesa *La Haine*. Fil per randa, es reproduïx la història de quan la tragèdia arriba als més vulnerables, fràgils i de la manera més absurda i injusta. I aleshores sorgeix la ràbia, el dolor i la frustració continguda de tantes altres coses.

Situacions com les viscudes aquests dies ens han de fer pensar més enllà dels fets. Des de fa anys, diferents persones que vivim i treballem a Salt en diferents àmbits -educatius, socials, d'inserció laboral, de barri- hem anat veient com s'han anat coent els ingredients de manual, que poden propiciar esclats d'aquest tipus. Augment de la població sense un augment

proporcional de recursos i serveis; escoles públiques massificades; joves que no es graduen

Augment de la població sense un augment proporcional de recursos i serveis; escoles públiques massificades; endeutament...

després de l'ESO; absència d'espais físics associatius (casal de joves, centres cívics...); increment progressiu de l'atur; situacions d'endeutament, i en conseqüència, augment de la pobresa, de la degradació dels habitatges

i dels barris. I finalment, absència de referents i oportunitats pels joves, d'espais i opcions de creació i organització... per a alguns, només el carrer. Ara, amb el pas del temps, ens toca viure allò que pressentíem i, malauradament, de molt a prop.

Aquest episodi es tancarà políticament amb un parell de comunicats, fets tot mesurant els costos electorals, declaracions d'intencions, un altre parell de reunions veïnals "per la convivència" (concepte que ja cansa) i unes quantes patrulles més de Mossos al carrer, alimentant les pàgines de la premsa més carronyera i irresponsable, així com les opcions més xenòfobes de cara a les municipals. S'inicia un nou episodi preelectoral, on Salt s'entreu com l'escenari dels discursos més racistes i exclouents, dels articles periodístics més alarmistes, tendenciosos i

irresponsables. Sense mesurar les conseqüències de tota aquesta irresponsabilitat, quan toqui, quan torni a passar, es parlarà de delinqüents i d'inseguretat. Tanquem el tema, molt còmode.

Però, fins que no s'incideixi i s'inverteixi en els temes de fons: joves, frustració col·lectiva, manca d'expectatives, política educativa, escoles, espais comuns i comunitaris, centres cívics, opcions formatives, lúdiques, laborals... només caldrà esperar un nou episodi, de tragèdia injusta.

Impossible trobar una semblança més trista i macabra, el film comença i acaba amb un acudit: "Un paio està caient des d'un terrat i pensa: Fins ara, tot va bé... fins ara, tot va bé... Però l'important no és la caiguda, sinó l'atterratge".

Fins ara, realment, tot anava bé? Finalment, hem arribat a terra? Caldrà que ens aixequem.

, així està el pati

VILADECANS • MEDI

La Generalitat emet un informe contundent contra el Parc Delta del Llobregat

Xavi Miquel

baixllobregat@setmanaridirecta.info

El Departament de Medi Ambient va tornar a desestimar, per tercera vegada durant els darrers anys, la modificació del Pla General Metropolità (PGM) per la creació del Parc Delta del Llobregat, situat a la localitat de Viladecans (DIRECTA 206). L'informe conclou que "la proposta continguda no és compatible amb la preservació dels valors i els requeriments ambientals d'aquest entorn". L'informe també esmenta que "caldrà valorar l'alternativa zero, corresponent a la no realització del pla" i considera que "atès que la consolidació de les instal·lacions de l'aeroport de Barcelona ha suposat l'aïllament del flanc est de la reserva natural del Remolar-Filipines, es fa palès que les àrees situades al flanc oest que romanen lliures d'urbanització, així com la presència de la riera de Sant Climent, esdevenen elements de valor estratègic per la connectivitat ecològica".

El consorci que vetlla pel delta diu que els terrenys són "sòl rústic protegit o reserva natural"

El document admet que l'Informe de Sostenibilitat Ambiental (ISA) previ, presentat per la Direcció General d'Urbanisme i impulsat per l'Ajuntament de Viladecans, té vèries irregularitats. Al mateix informe, es destaquen les valoracions de l'Oficina Catalana del Canvi Climàtic, que diagnostica que el projecte causarà un fort impacte en emissions de gasos d'efecte hivernacle. També la Direcció General de Medi Natural informa que l'àmbit d'actuació seleccionat afecta l'espai natural protegit del PEIN i la Xarxa Natura 2000. Finalment, el Consorci per a la protecció i la gestió dels espais naturals del Delta Llobregat manifesta que la qualificació de part dels terrenys com a sistema d'equipaments no és adequada a la seva naturalesa d'espais protegits i que s'haurien de qualificar com a "sòl lliure permanent, sòl rústic protegit de valor agrícola o reserva natural". En aquest sentit, s'ha de tenir en compte que el 70% dels terrenys inclosos a la modificació del PGM es troben qualificats com a sòl urbanitzable no delimitat.

ST. VICENÇ DELS HORTS • EL CONSISTORI DIU QUE S'HA ENDARRERIT EN LA PRESENTACIÓ D'UNA BAIXA

L'Ajuntament acomiada un treballador que havia patit assetjament laboral

Xavi Miquel

baixllobregat@setmanaridirecta.info

L'Ajuntament de Sant Vicenç dels Horts (Baix Llobregat) va acomiadar Mariano López, treballador públic i delegat sindical dins el consistori, el 2 de desembre, sota la premissa que s'havia endarrerit en la presentació d'una baixa mèdica. Anteriorment, la Inspecció de Treball havia reconegut que el treballador en qüestió havia estat assetjat laboralment dins l'Ajuntament durant sis anys.

Portaveu del moviment veinal

Com a primera conseqüència de l'acusació per assetjament laboral feta per la Inspecció de Treball, l'alcaldeessa del PSC, Amparo Pi-

El treballador va passar de ser el dinamitzador juvenil a ocupar un lloc d'oficial de tercera

queras, va autoritzar un canvi de plaça del treballador, que va passar de ser el dinamitzador juvenil del consistori a ocupar un lloc com a oficial de tercera a la brigada municipal d'obres. L'any 2006, el treballador públic es va presentar a les eleccions sindicals a l'Ajuntament i va ser escollit com a delegat sindical i com a secretari d'organització de la secció sindical de CCOO a l'ajuntament del Baix Llo-



La persona acomiadada va ser una de les impulsores de la campanya contra l'augment de taxes organitzada l'any passat

bregat. Des d'aquesta posició, va denunciar diverses vegades irregularitats en la contractació del consistori i en les polítiques de prevenció laboral. López també ha destacat pel fet d'estar involucrat en diferents lluites veïnals del municipi (va ser president de l'Associació de Veïns de Sant Vicenç) contra les polítiques socials i econòmiques de l'equip de govern format per una coalició entre el PSC i el PP. Entre elles, cal destacar la mobilització contra la pujada de la taxa d'escombraries, que va crear una forta tensió entre el moviment veinal i l'equip de govern (DIRECTA 162). El juny de l'any pas-

sat, López va agafar una baixa per depressió, però no la va comunicar a l'Ajuntament fins uns dies més tard i va sobrepassar el límit legal per presentar-la. La resposta de l'Ajuntament va ser obrir-li un expedient disciplinari, que va acabar en acomiadament el mes de desembre passat. Al ple municipal posterior, els grups de l'oposició van presentar una proposta de readmissió del treballador acomiadat, que va ser rebutjada amb els vots de l'equip de govern.

Motius personals

Des de la secció sindical de CCOO a l'Ajuntament, creuen que es

tracta d'un cas de "persecució política" i que ha estat l'alcaldeessa "qui ha decidit acomiadar al treballador públic per motius personals". Sobre la causa de l'acomiadament, argumenten que "el conveni col·lectiu disposa que, en cas d'una falta (com no presentar la baixa durant el temps establert), les sancions són entre un i tres mesos sense feina ni sou, però mai no es pot arribar a un acomiadament per aquest oblit". També asseguren que l'Ajuntament ha intentat que el cas no arribés als tribunals oferint compensacions econòmiques al treballador acomiadat.

BARCELONA • JUGADORS DE L'EQUIP ISRAELIÀ VAN DONAR SUPORT A L'ATAC A LA FRANJA DE GAZA DE 2009

Entitats pro-Palestina criden a boicotejar la visita del Maccabi Tel Aviv

Manu Simarro

redaccio@setmanaridirecta.info

El Maccabi Tel Aviv tornarà a visitar Barcelona el 20 de gener per disputar un partit de bàsquet de l'Eurolliga. L'últim cop que ho va fer, el febrer de 2009, diverses persones van saltar a la pista, mentre el públic xiulava l'equip israelià i cridava "Palestina!, Palestina!". Només un mes abans, l'exèrcit israelià havia atacat la Franja de Gaza amb bombardejos diaris contra els seus pobles i tres jugadors del Maccabi havien visitat els soldats israelians que perpetraven l'ofensiva per donar-los el seu suport.

Dos anys després d'aquells fets, la Comunitat Palestina de Catalunya, la Red Solidària contra l'ocupació de Palestina, la Plataforma Aturem la Guerra i la Xarxa d'Enllaç amb Palestina continuen creient que hi ha motius suficients per boicotejar la presència del Maccabi T.A a Barcelona, a qui consideren "ambaixador cultural de l'Estat d'Israel". En aquest sentit, han declarat l'equip *non grat* i criden la ciutadania a mostrar el seu rebuig el dia 20 de gener.

Boicot com a Springboks

Les entitats pro-Palestina s'emmarallen en la campanya de boicot que la comunitat internacional va

dur a terme contra el règim d'apartheid a Sud-àfrica. Aleshores, la selecció nacional de rugbi Springboks no va poder jugar fora de casa i Sud-àfrica va ser expulsada de la Commonwealth i vetada als Jocs Olímpics de Munic de l'any 1972. Aquest boicot i d'altres van aconseguir un canvi de tornes al país africà i, ara, aquestes entitats, volen que "des de tots els fronts, es forci la dissolució d'un règim de segregació racial, la fi dels atacs militars i el fi de l'ocupació", aquest cop apel·lant l'Estat d'Israel. Si fa dos anys va ser l'atac militar sobre la Franja de Gaza, el 2011 es presenta amb un recent atac a la Flotilla de la Lli-

bertat -que duia aliments i material de construcció a la Franja-; un setge continu a Gaza, i la colonització incessant de Cisjordània i Jerusalem est.

Cal dir, però, que la lluita ve de lluny. Les entitats esmentades participen de la Campanya de Boicot, Desinversions i Sancions des de l'any 2005, després que 170 entitats de la societat civil palestina fessin una crida a la solidaritat arreu del món. Sis anys després d'aquesta crida, es presenta una nova oportunitat per respondre els intents de l'Estat israelià d'estendre una bona imatge que legítimi la seva pràctica.



MIRALLS

Jaume Asens

“La indignació moral
que produeix el món
s’ha de traduir en
lluïtes al carrer”

pàg. 4 i 5

BON VIURE

‘Maquejar’

per transformar

pàg. 7

Deu anys de la Xarxa Renda Bàsica

Des que, l'any 2001, es va fundar la Xarxa Renda Bàsica (www.redrentabasica.org), la idea de garantir un ingrés a totes les persones residents en una societat com a dret de ciutadania ha anat guanyant terreny entre partits, sindicats i moviments socials. Nascuda en un context d'ofensiva neoliberal, la proposta de la renda bàsica s'ha consolidat al llarg d'aquesta dècada i, actualment, es presenta com un instrument valuós per fer front als efectes més devastadors de la crisi que, un cop més, han de suportar les persones més desfavorides.

Daniel Raventós
(President de la Xarxa Renda Bàsica)
afons@setmanaridirecta.info

Tot i que hi havia contactes des de força temps abans, el febrer de l'any 2001, unes poques persones que cabien en un petit despatx de la Facultat de Ciències Econòmiques (ara ja rebatejada com a Facultat d'Economia i Empresa, signe dels temps) de la Universitat de Barcelona van iniciar els tràmits per endegar una associació que es va dir Xarxa Renda Bàsica (XRB). Pocs mesos després, el 8 de juny, la XRB va celebrar el primer simposi de la renda bàsica i, un any més tard, el setembre de 2002, el novè congrés de la Basic Income European Network (BIEN) de Ginebra va reconèixer la XRB com a secció oficial. Aquest congrés de la BIEN també va resoldre convocar el desè congrés, el 2004, a la ciutat de Barcelona. La BIEN

nitzatives més importants de la seva història: la transformació d'una xarxa exclusivament europea en una xarxa mundial. Així, a partir del setembre de 2004, BIEN significa Basic Income Earth Network. A hores d'ara, després del tretzè congrés, que es va fer el juny de 2010 al Brasil, la BIEN ja té disset seccions oficials repartides per quasi tots els continents, especialment a Amèrica (Canadà, Estats Units, Mèxic, Brasil i Argentina) i, evidentment, a Europa. La realitat organitzativa, l'arrelament i la capacitat d'incidència i relació amb els moviments socials de la xarxa és força diferent segons la secció.

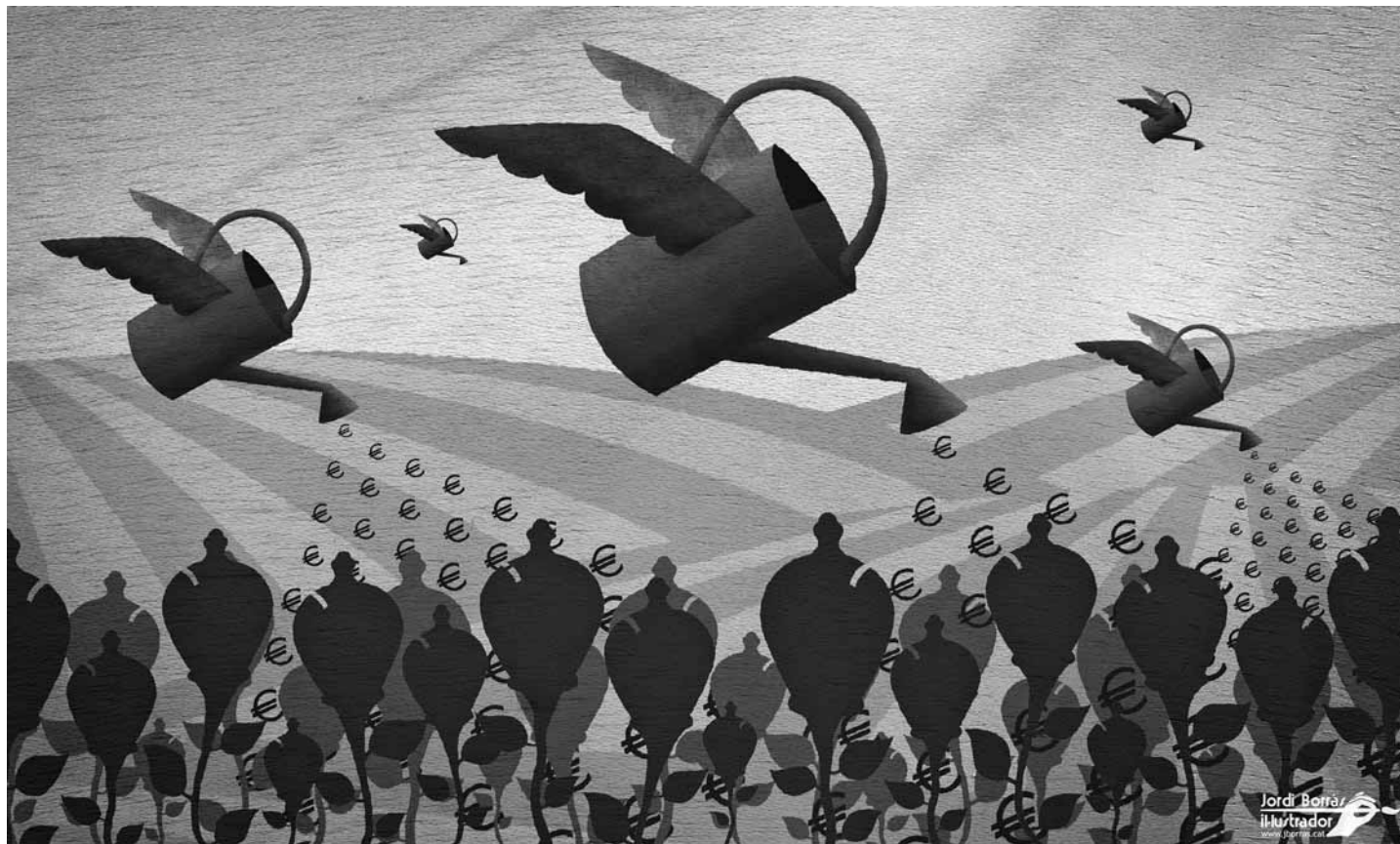
Ofensiva neoliberal

Quan es va fundar la BIEN, l'any 1986, el món era molt diferent de l'actual. Als Estats Units, el president era Ronald Reagan i la primera ministra del Regne Unit era Margaret Thatcher, campions del que –amb més o menys fortuna– s'ha anomenat neoliberalisme. Tant l'un com l'altra van ser les figures precursors i inspiradores de les polítiques econòmiques que van enlluernar fins i tot els partits situats a l'anomenada esquerra moderada. Només un exemple: les grans reconversions industrials dutes a terme quan Felipe González era president del govern del Regne d'Espanya són d'aquella època. No cal dir que, avui dia, aquella inspiració deguda a Reagan i Thatcher té continuïtat a molts països.

També llavors, a gran part de l'Amèrica Llatina imperaven unes dictadures entusiastes dels programes neoliberals (Xile, sota la dictadura de Pinochet, potser va ser-ne el cas més evident) que imposaven uns règims terroristes contra les seves poblacions. A l'època de la fundació de la BIEN, encara existia l'URSS i els països burocràtics de l'anomenada Europa Oriental. Arreu triomfava el neoliberalisme, és a dir, la voluntat més o menys confessada d'afavorir les capes socials més riques, sota el pretext que aquest

s'havia fundat l'any 1986, però, després del novè congrés de Ginebra, només tenia cinc seccions (ara en té disset), entre les quals hi havia la XRB. Al congrés de Barcelona, la BIEN va adoptar la que, segurament, és una de les mesures orga-

La renda bàsica és definida com un ingrés pagat com a dret de ciutadania a cada membre de ple dret o resident de la societat, fins i tot si no vol treballar de manera remunerada, sense prendre en consideració si és ric o pobre



objectiu era bo no solament per a aquesta minoria –cosa que resultava evident–, sinó també per al conjunt de la societat. I en aquest afany –cal dir-ho tot– convenia una part de l'esquerra.

Van ser temps de crisi per l'esquerra menys assimilable. Les poblacions de l'URSS i de l'Europa Oriental vivien en una situació que no tenia res a veure amb el paradís socialista. Eren societats que havien caigut sota el jou de les castes burocràtiques estalinistes, les quals, en molts casos, s'han reconvertit en les actuals màfies que han fet possible la reintroducció del capitalisme més violent. Poc temps després de les primeres eufories, el món capitalista no era aquell còctel de meravelles que vaticinava el neoliberalisme i els més delirants i fanàtics dels seus acadèmics. Més aviat, el món representava una realitat dura que havia d'afrontar la classe treballadora i, en general, la població no gaire rica.

Un ingrés com a dret de ciutadania

És en aquest context ràpidament esbossat que va néixer la BIEN. La proposta de la renda bàsica va ser un llampec enmig d'un obscur panorama d'idees enormement mancades d'originalitat. La web de la XRB (www.redrentabasica.org) defineix així la renda bàsica: "Un ingrés pagat per l'Estat, com a dret de ciutadania, a cada membre de ple dret o resident de la societat, fins i tot si no vol treballar de manera remunerada, sense prendre en consideració si és ric o pobre o, dit d'una altra manera, independentment de quines puguin ser les altres fonts de renda que pugui tenir i sense que importi amb qui convisqui".

Al començament de 2011, el món té –almenys– tres grans diferències amb el de mitjan de la dècada dels 80 del segle passat, quan va néixer la BIEN. En primer lloc, no existeix l'URSS ni els seus països satèl·lits de l'Europa Oriental. En segon lloc, a l'Amèrica Llatina, hi ha molts governs democràtics, d'esquerres prou diferents, però totes –cada una a la seva manera– entestades a resistir les agressions més descarnades del neoliberalisme. En tercer i darrer lloc, la desgraciada i més recent diferència del món actual respecte al de fa tres dècades és la gran crisi econòmica en què estem inserits i en què estarem immersos durant força temps encara.

En un context de crisi com l'actual, la renda bàsica adquireix un gran potencial i importància social com a mecanisme per fer front a l'atur

A les persones riques, la crisi no els va gens malament. Merrill-Lynch i Capgemini anomenen *Ultra High Net Worth Individuals* –és a dir, individus de valor net superelevat– les persones que tenen més de 30 milions de dòlars sense comptar la primera residència i els béns consumibles, col·leccionables i de consum durador. Estem parlant de persones molt més riques, ja que es tracta de 30 milions de dòlars gairebé líquids. Aquests dos autors calculen que la crisi s'acabarà l'any 2013 i que, aleshores, les persones més riques del món disposaran d'una riquesa d'uns

IL·LUSTRACIÓ:
Jordi Borràs

48,5 bilions de dòlars, prop de tres o quatre cops el PIB dels Estats Units o entre 40 i 45 cops el PIB de l'Estat espanyol. En cas que s'acomplissin les previsions de Capgemini i Merrill-Lynch, aquestes persones superriques –que no són més de 100.000 arreu del món– augmentaran globalment les seves fortunes un 60% en cinc anys, de 2008 a 2013.

Però no tothom és tan afortunat com aquestes 100.000 persones. Per la major part de les poblacions, la crisi ha anat acompanyada d'unes agressions a les condicions de vida i treball d'una magnitud sense precedents. I dir *sense precedents* no és una exageració retòrica: dos exministres alemanys van declarar al *Financial Times* que no hi ha cap exemple de mesures equiparables "en la història moderna".

La renda bàsica com a resposta a la crisi

Les propostes de renda bàsica han d'adequar-se a la situació provocada per la crisi. Davant les passes donades per destruir el que queda de l'Estat social i de dret mitjançant la invocació a la necessitat d'una política fiscal d'austeritat amb el suposat objectiu de reduir el dèficit públic (dèficit en què han hagut d'incórrer els estats europeus per salvar la banca i per poder sostenir l'augment de despesa social que la mateixa crisi ha provocat, com ara, entre altres conseqüències, un increment espectacular de l'atur), la renda bàsica continua sent una proposta a tenir en compte. Per què? Què podria aportar una renda bàsica en una situació de crisi econòmica com l'actual? Molt resumidament, destacarem només quatre punts:

1) La pèrdua involuntària del lloc de treball provoca una situació d'inseguretat econòmica i vital sobre la qual s'han escrit tantes pàgines que qualsevol comentari addicional seria redundant. Les dades sobre l'atur dels últims anys són veritablement catastròfiques. L'any 2010, eren més de 4.100.000 les persones oficialment inscrites a les oficines d'atur a l'Estat espanyol. El fet de perdre el lloc de treball però disposar d'una renda bàsica indefinida suposaria afrontar la situació de manera menys preocupant. Aquesta característica òbvia de la renda bàsica serveix per qualsevol conjuntura econòmica; en una de crisi, on l'atur és molt més gran, adquireix més importància social.

2) La renda bàsica s'ha associat a la reducció del risc d'iniciar determinades activitats d'autoocupació. Com és sabut, hi ha dos tipus de persones emprenedores: aquelles que tenen un suport (sovint familiar) que els permet plantejar un projecte empresarial de manera racional i temperada i aquelles per a les quals l'autoocupació és l'única sortida laboral. En el segon cas, el risc no és tan sols perdre la inversió, sinó perdre els mitjans de subsistència, cosa que fa que qualsevol decisió sigui molt més angoixant. Però el risc no acaba aquí: en molts casos, la falta d'un capital inicial mínim retrau les potencials persones emprenedores. La renda bàsica, en canvi, permetria que els emprenedors i emprenedores del segon tipus poguessin capitalitzar el projecte empresarial i, alhora, no ser tan dependents de l'èxit del projecte per sobreviure. En una situació de crisi, la renda

La renda bàsica permetria que les persones emprenedores sense un capital inicial mínim poguessin emprendre projectes econòmics sense dependre de l'èxit del projecte per sobreviure

En cas de vaga, la renda bàsica es converteix en una caixa de resistència incondicional que enforteix el poder de negociació de la classe treballadora

bàsica, a més de representar un incentiu per emprendre tasques d'autoocupació, suposaria una garantia més gran –encara que fos parcialment– per les emprenedores a qui el petit negoci ha anat malament i també la possibilitat d'iniciar-ne un altre amb més possibilitats que l'anterior.

3) En cas de vaga, la renda bàsica suposaria una espècie de caixa de resistència incondicional, amb uns efectes pel que fa a l'enfortiment del poder de negociació de la classe treballadora que són fàcils de calibrar. Efectivament, si les persones as-salariades disposessin d'una renda bàsica, podrien afrontar les vagues d'una manera molt menys insegura. Avui dia, d'acord amb els dies de vaga, els salaris es poden arribar a reduir d'una manera difícilment suportable si, com acostuma a passar a la immensa majoria de la classe treballadora, no es disposa d'altres recursos. El paper de caixa de resistència que podria tenir la renda bàsica en les lluites per

defensar els llocs i les condicions de treball quedaria, en tot cas, incrementat. La crisi econòmica actual està desembocant en un gran retrocés de conquestes socials durament aconseguides. Cal veure la renda bàsica, en aquest punt, com el mitjà material per bona part de la classe treballadora per resistir aquest retrocés.

4) El percentatge de persones pobres a l'Estat espanyol no havia canviat significativament durant les últimes dècades, fins a l'inici de la crisi econòmica. Quan el creixement econòmic ha estat important i, de vegades, molt vigorós, la proporció de pobres, gairebé una cinquena part de la població total, no ha variat. La crisi econòmica està comportant, en canvi, un augment ràpid i significatiu de la pobresa. Així, mentre s'han necessitat taxes d'un creixement econòmic substancial per mantenir la proporció de pobres, unes taxes negatives o positives molt reduïdes comportaran un creixe-

ment espectacular de la pobresa. No es pot dubtar gaire que una renda bàsica equivalent, si més no, al llindar de la pobresa seria una manera, si no d'eliminar-la completament, sí almenys de deixar-la en percentatges marginals. En una situació de depressió econòmica, en què els percentatges de pobresa augmentaran significativament i en què es pot arribar aviat a una proporció d'una persona pobre per cada quatre habitants (ara ja és superior a una per cada cinc), la renda bàsica representaria un bon mur de contenció davant l'onada de pobresa.

La renda bàsica és una opció de política econòmica en defensa de la major part de la població, no de la ultraminoria més rica. Noam Chomsky va afirmar fa poc que, a la major part de les nostres societats, "els principals arquitectes de la política són les institucions financeres i les empreses multinacionals". La renda bàsica formaria part d'una política econò-

mica justament contrària a la descrita per Chomsky: a favor de la gent més pobre i de les classes treballadores.

Avenços i perspectives de futur

Han passat deu anys des que es va crear la XRB. En aquest temps, han passat moltes coses en relació a la renda bàsica que eren impensables als començaments de l'associació. Per posar-ne alguns exemples: la renda bàsica s'ha discutit en alguns partits polítics, sindicats i moviments socials; s'han fet propostes de llei en alguns parlaments autonòmics i a l'estatal (la darrera vegada que es va discutir al parlament espanyol va ser el 2 d'octubre de 2007).

El desè simposi de la renda bàsica, que es va celebrar al Palau de Congressos de Gijón els dies 5 i 6 de novembre de 2010, va aprofundir algunes de les qüestions que hem esmentat. I l'onzè, que enguany se celebrarà a Còrdova, encara tindrà més motius per tractar-les més a fons.

La renda bàsica permetria a la gent més necessitada deixar enrere la submissió al treball remunerat

- Albert Garcia



Jaume Asens: “L’home rebel’ de Catalunya



FOTOGRAFIES:
Anna Murillo

Pertany a l'Observatori DESC i la Comissió de defensa del Col·legi d'Advocats, amb qui ha format part de comissions internacionals d'observació com la de Chiapas o la dels fets de Gènova de l'any 2001. Va començar a exercir com advocat penalista amb el cas del cinema okupat Princesa el 1995 i va cofundar el Col·lectiu Layret el 2000. Des d'aleshores, ha destacat en la defensa dels moviments socials i els drets humans. Darrerament, ha representat la FAVB en el recurs contra les ordenances cíviques o en l'acusació popular en casos de corrupció com el de Millet, Ciutat Vella o l'hotel del Palau. També ha representat altres col·lectius de memòria històrica, contra la Tortura o de víctimes en delictes de lesa humanitat davant l'Audiència Nacional. Ho ha fet, per exemple, pels crims comesos per Israel a Gaza, pels EUA a Guantánamo o per Itàlia a Barcelona amb els bombardejos feixistes de l'any 1936. Aviat sortirà el seu darrer llibre, escrit juntament amb Gerardo Pisarello i titulat *No hi ha dret (s): garantisme en temps d'excepció*.

Eduard Bagué
entrevista@setmanaridirecta.info

Quin seria el teu balanç del tripartit en matèria de seguretat i justícia?

Com a resum, diria que el nou talant del tripartit ha estat poc més que això: un canvi de formes, alguns conats reformistes i massa complicitats de fons. Aquests partits, en el seu afany per presentar-se com a partits d'ordre, es van sumar al discurs securitari dels seus adversaris. Això ha tingut conseqüències negatives per als més desfavorits i, sobretot, per als moviments socials més reivindicatius. A Barcelona, la primera mostra d'això va ser l'Ordenança Cívica. Ni el PP a Madrid no havia anat tan lluny. Des del Departament de Justícia, hi hagut una política de con-

– *“Amb el pretext del civisme, es volen ‘netejar’ els carrers de la població considerada desviada”*

– *“Avui, okupar un espai abandonat és tractat com a delictes, però es pot veure com l'exercici d'un dret que l'Estat viola sistemàticament”*

– temporització dels abusos a les presons. Per exemple, l'arxiu de les denúncies procedents de Brians fins i tot va ser criticat pel síndic. O les condecoracions a funcionaris condemnats per agressions a interns. I com a corol·lari final, la prohibició que els organismes de drets humans puguin visitar les presons. Un missatge que reforça la sensació d'impunitat. No es vol incomodar els sindicats –alguns de tarannà ultradretà–, que són els que governen les presons. El balanç d'Interior, en canvi, és més ambivalent. Tot i ser clarament insuficient, s'han fet alguns

avencos en el camp del control dels abusos policials, en la línia de les exigències de les associacions de drets humans o l'ONU. Entre d'altres, un reglament d'armes que prohibeix el *kubotan*, la creació de protocols contra agressions homòfobes i el seu projecte estrella: la instal·lació de càmeres a les comissaries. En canvi, en la gestió de l'ordre públic, s'ha assumit una duresa policíaca que ha igualat –i de vegades superat– la dels seus predecessors. Fins i tot, el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya ha condemnat reiteradament Interior per vulneració de drets fonamentals en les protestes del dret de l'habitatge.

Iniciativa per Catalunya-Verds ha perjudicat els moviments socials? Pots posar-ne un exemple?

Que ICV estigués a Interior ha estat una arma de doble tall. Els ha perjudicat perquè, al Parlament, ha passat del seu paper crític en alguns episodis repressius a emparar-los. I perquè una conselleria com Interior, dirigida per un partit com ICV, era un blanc fàcil. La dreta política i mediàtica els ha emprat com a principal ariet contra el tripartit i no li ha costat gaire situar la seguretat al centre del debat, acusant-los d'estar “més preocupats pels delinqüents que per la policia”, o de condescendència amb els anomenats *antisistema*. Res més lluny de la realitat. Però això ha fet que ICV, obsessionada per dissipar aquests dubtes, reafirmés la seva voluntat per garantir al màxim la pau social. Tot plegat, ha afavorit una *dretanització* en el control de la protesta. Per exemple, el 29-S, es va produir el desallotjament, sense ordre judicial, del banc okupat i una operació desproporcionada de repressió i detenció arbitrària de desenes de persones. I res d'això no va ser objecte de crítica o de censura institucional per part dels partits. Per contra, Interior –que no s'ha personat mai contra un acte de violència empresarial o policial– va anunciar que exerciria l'acusació contra els detinguts. És el primer cop que succeeix. I a més, es va obrir el camí per exigir altres mesures excepcionals: des d'una major contundència contra els moviments socials fins al tancament de pàgines web sedicioses, passant per l'enduriment d'un Codi Penal cada cop més rigorós. O el 18-M, amb una repressió tan indiscriminada com feia anys que no passava... Saura, en un gest atípic, va admetre errors i va demanar disculpes als més de 200 agredits, però la majoria de la classe política va tancar files en defensa dels

mus fa més falta que mai”

Mossos. Es va qualificar la intervenció com a “normal” i Tura, fins i tot, va reclamar més mà dura. Per ella, qualsevol protesta no comunicada eren desordres públics. Des d’aquesta òptica, no és estrany que quedi obert el camí cap a la militarització de l’espai urbà.

Parlaves de l’Ordenança Cívica de Barcelona. És un exemple de nou ordre urbà? Com expliques la contradicció entre l’Ordenança i la Carta Europea de Salvaguarda dels drets humans a la ciutat?

És un punt d’inflexió. Un nou paradigma securitari, sense parangó a tot l’Estat. Una política de tolerància zero que, amb el pretext del civisme, vol netejar els carrers de la població considerada desviada. La *Patriot Act* aplicada a l’espai urbà. La ciutat punitiva analitzada per Foucault s’ha fet realitat: les pràctiques de control s’expandeixen més enllà de les institucions panòptiques per desplegar-se arreu. De Giorgi ho descriu com la ciutat-guerra. I la signatura de la *Carta de Salvaguarda* és un cas d’hipocrisia institucional. Moltes d’aquestes declaracions esdevenen lletra morta si la ciutadania no se les reapropia per denunciar els seus incompliments sistemàtics per part del poder. Malgrat la seva ineficàcia, aquests textos permeten considerar les situacions d’injustícia no com quelcom natural, sinó com a autèntiques violacions jurídiques.

“En un escenari com l’actual, moltes protestes no s’haurien de considerar com a actes de resistència al dret, sinó de resistència a qui viola el dret des del poder públic i privat”

Aquí, les organitzacions de drets humans i els moviments socials hi han de jugar un paper important, no?

En un escenari com l’actual, moltes protestes no s’haurien de veure com a actes de resistència al dret, sinó de resistència a qui viola el dret des del poder públic i privat. El dret és l’expressió del poder, però també és una aspiració de justícia dels qui lluiten contra ell. Per exemple, avui, okupar un espai abandonat és tractat com a delicte, però es pot veure com l’exercici d’un dret constitucional que l’Estat viola sistemàticament. Hi ha d’haver una batalla pel discurs del dret que permeti entendre l’especulació –i no l’okupació– com una expressió d’incivisme i il·legalitat. Per augmentar la legitimitat de la protesta i, per tant, la deslegitimació institucional. A l’Amèrica Llatina, moviments populars com l’MST del Brasil fa temps que ho enfoquen així. Cal detectar les insuficiències del present i fer visibles les contradiccions sistèmiques. A més de recordar que els drets no són regals caiguts del cel. La indignació moral que produeix el món s’ha de traduir en lluites al carrer. *L’home rebel* de Camus fa més falta que mai.

I com s’ha instaurat el discurs del civisme com a sentit comú dominant? Abans no se’n parlava.

És una construcció recent. A partir de l’any 2003, *La Vanguardia* va començar a inventar-se que, a Barcelona, hi havia un greu problema de civisme. Els altres diaris s’hi van afegir i això va provocar un estat d’alarma. Per això, l’incivisme com a problema ha estat més aviat la conseqüència –i no la causa– del civisme com a solució. S’ha construït tot un imaginari i la figura de l’incívic com a mal ciutadà. I a partir d’aquí, la il·legitimitat de certs usos de l’espai públic s’ha redefinit projectant l’estigma sobre els més vulnerables. Abans, la mendicitat era vista com un problema social que calia resoldre des dels serveis socials. Ara, el captaire és un incívic que fa un ús il·legítim de l’espai públic. Un problema de seguretat que s’ha de resoldre policialment. En tot cas, els moviments van tenir una tasca important per desemmascarar aquest procés de definició del que és cívic o no a la ciutat. La filosofia

subjacent és similar a la que va engendrar projectes com la llei d’estranyers de la comunitat per internar els considerats asocials als camps de concentració nazi. Bauman ha advertit del perill d’entrar en un “nou holocaust silenciós i continu del segle XXI” per resoldre els problemes socials que, com el de la immigració, iriten o molesten certa gent.

I, tot això, en un context on la seguretat es redueix només a criminalitat...

Sí, se circumscriu a la petita delinqüència de carrer, en contrast amb la de coll blanc. Una justícia que distingeix, com deia Rosa Luxemburg, entre els “taurons impunes” i les “sardines culpables”. De fet, la justícia s’activa sota paràmetres diferents segons siguin uns o altres: un dret penal de l’enemic contra qui se situa al marge o contra el sistema –com Enric Duran– i un dret penal de l’amic contra aquells que, amb el seu comportament, confirmen els valors dominants, com Millet.

Quina podria ser una proposta alternativa?

Hi ha dos models. El del dret de la seguretat o el de la seguretat en els drets. El primer, del liberalisme, pretén la protecció dels interessos econòmics amb solucions primordialment repressives. Aquesta opció ha triomfat als EUA i a Europa. El segon, difícil de trobar a la pràctica, vol reduir al mínim les actuacions punitives i remoure, en canvi, el desordre causat per les grans desigualtats socials. És a dir, perseguir els poderosos i no els més dèbils i vincular la seguretat a béns públics com la salut, l’educació o el medi ambient. A la ciutat, això implica lluitar contra fenòmens com el *mobbing*, l’especulació, el turisme massiu o la precarietat laboral. L’únic model sostenible de seguretat és el que es funda en el respecte dels drets socials, polítics i civils de tots i no en la demagògia del populisme punitiu.

Per què ha augmentat el nombre de població reclusa?

El Codi Penal –aquell que no va votar el PP perquè suposaria l’excarceració massiva– va produir l’efecte contrari: abarrotar les presons. I l’ampli arsenal punitiu aprovat els últims anys en nom de la seguretat encara ha agreujat més la situació. La regulació de les classes populars ha passat d’allò que Bourdieu anomenava la “mà esquerra” –simbolitzada per l’educació, la sanitat i l’habitatge social– a la seva “mà dreta”: policia, justícia i presó. La creixent hipèrtròfia punitiva s’aplica com a pal·liatiu davant l’atròfia social en aquestes matèries. Tot plegat fa que augmen-

tin els pobres i l’atur al mateix temps que la població penitenciària. I la sobreinversió punitiva fa que l’índex d’empresonament espanyol sigui el més alt d’Europa.

Com creus que serà la nova etapa que tot just s’estrena, altre cop amb CiU al govern?

El nou conseller d’Interior va anunciar la intenció de liquidar el llegat del seu antecessor. Deia que volia posar fi a unes mesures ineficaces que generaven “coacció i desconfiança” vers el cos policial. El fet és que, en el cas de les càmeres, les denúncies per maltractaments han disminuït notablement, però altres mesures han quedat en el terreny simbòlic, sense incidir en la realitat. Aquest és el cas de l’obligació de dur una identificació a l’uniforme policial, barroerament ocultat amb armlles. O d’un codi ètic retallat i sense capacitat sancionadora. La qüestió és que aquesta ineficàcia no pot atribuir-se només al tripartit. Hi ha contribuït la pressió dels Mossos i la mateixa CiU. En realitat, Puig encara no ha deixat clar quin és el seu model de seguretat. Pretendre que la policia tingui les mans lliures i mantenir-la fora de la mirada pública no és un camí realista. Ni renunciar a controls que són una exigència bàsica de qualsevol Estat de dret digne d’aquest nom. Quina és, exactament, la idea d’eficàcia que defenses? No ho sabem, però probablement no serveixi per frenar els vicis i tics autoritaris ja adquirits pels Mossos.

I en l’ordre públic? Com creus que actuarà el nou govern de CiU?

A l’inici, hi pot haver una major exhibició de força per diferenciar-se dels seus predecessors. Però serà una política de construcció de camps: la demarcació d’una frontera ideològica amb els seus adversaris que, a la pràctica, serà més simbòlica que real. A la llarga, s’imposarà la mateixa opció tecnòcrata, on els comandaments seran els qui manen. Més enllà d’una major duresa retòrica, segurament, no hi haurà diferències substancials.

“Quan les vies institucionals estan fortament restringides o permeten abusos com la precarització laboral o l’especulació rampant, la vaga, la manifestació i l’okupació s’haurien de veure com un imperatiu ètic”

Creus que amb la crisi econòmica hi haurà un augment de l’actual línia criminalitzadora de la protesta?

Segurament. Ho hem vist durant la darrera vaga general. La invocació a la violència per desqualificar l’adversari és una estratègia útil per deixar-lo fora de joc. La figura del violent, l’antisistema o l’incívic és representada com una força malèfica que cal eradicar de la societat. I precisament per això, mereix un càstig exemplar. A més, quan es converteixen –per exemple– els vaguistes en delinqüents perillosos, no sols es pretén deslegitimar i aïllar la protesta, sinó que també es vol ocultar l’enorme violència pública i privada que es troba al seu origen. Com s’explica, si no, que aquells que clamen indignats contra uns vidres trencats d’una botiga de roba no vegin cap violència en les normes que asseguren privilegis als bancs o originen el desallotjament de famílies senceres o l’acomiadament de milers de treballadors? En un context així, quan les vies institucionals estan fortament restringides o permeten abusos com la precarització laboral o l’especulació rampant, la vaga, la manifestació i l’okupació s’haurien de veure com un imperatiu ètic, com un instrument de simple supervivència per frenar una deriva obertament despòtica.



Orgull 'coloret' contra el perill homòfob

Aviat farà dos anys que el col·lectiu de gais, lesbianes, transsexuals i bisexuals de la Ribera i la Costera combat la discriminació amb iniciatives destinades a normalitzar el fet homosexual a les comarques del sud valencià.

Àlex Romaguera
petjades@setmanaridirecta.info

Orgullós de ser de poble, orgullós de ser com sóc. Corria l'abril de 2009 quan, sota aquesta llegenda, una vintena de joves homosexuals de Sueca i d'altres poblacions de la Ribera Baixa van constituir Colorets. L'aparició d'aquest grup, que aviat es va estendre per la Costera, responia al desig de visibilitzar les demandes d'un col·lectiu que encara pateix els efectes d'una discriminació secular. Tal com expressen al seu manifest fundacional, volen "cercar la igualtat i el respecte vers qualsevol opció sexual", ja que les manifestacions d'intolerància encara subjauen en molts àmbits de la societat. Una prova d'aquesta animadversió, expliquen des del col·lectiu, van ser els problemes que va tenir Colorets per organitzar la festa de l'Orgull Gai l'11 de juliol d'aquell any a Carcaixent.

Amb motiu d'aquesta celebració, l'ajuntament dirigit pel Partit Popular va posar nombrosos entrebancs per permetre els actes públics, per bé que la pressió social i una *besada popular* amb el suport d'entitats i partits de la comarca va obligar el consistori a rectificar. "Va suposar la primera victòria dels colorets contra el blanc i negre de la visió retrògrada dels que viuen en el passat". Amb una manifestació i altres propostes lúdiques, Colorets va aconseguir presentar-se com un punt de trobada en defensa de la llibertat d'opció sexual i dels valors de la solidaritat i el respecte a la diversitat.

Pedagogia versus estereotips

D'aleshores ençà, el col·lectiu ha desplegat una intensa activitat per normalitzar el fet homosexual a les comarques que envolten el Xúquer, on les administracions no ajuden a fer que el jovent visqui la sexualitat sense patir la incomprensió d'una part de la societat. "Els joves de les nostres comarques patixen més que els que viuen en les capitals, d'aquí que instem les administracions a realitzar polítiques dirigides específicament a la nostra comunitat", afirmen les portaveus.

Segons constata el col·lectiu, en aquestes localitats, on les trames socials són més properes i identificables, la no acceptació d'una determinada opció sexual es viu de forma molt punyent. No només per l'estigma que suposa per la persona, sinó per la seva exclusió dels

espais de relació comunitaris. En aquest sentit, Coloret ha reforçat la tasca pedagògica amb campanyes que pretenen afavorir la participació desacomplexada del col·lectiu als municipis, on el jovent gai i lèsbic ho té complicat per sortir de l'estigmatització a la qual es veu sotmès.

L'altra gran tasca de Coloret ha estat consolidar un espai des d'on s'elaboren solucions davant les polítiques discriminatòries que apliquen els diferents governs. Així, amb el suport de sindicats i formacions d'esquerra, aquesta plataforma ha aconseguit que els ajuntaments de Sueca, Cullera o Pedreguer exhibeixin la bandera del moviment homosexual amb motiu del 26 de juny –Dia internacional de l'alliberament gai i lèsbic– o s'hagin compromès a informar sobre la Sida i altres malalties que afecten de manera especial aquest segment de població.

Colorets ha aconseguit que Sueca i Collera pengin la bandera gai amb motiu del 26 de juny

La seva tasca també inclou la participació a fires de joventut, festes majors i altres convocatòries, cosa que li permet defensar els drets de les persones homosexuals de viure la seva sexualitat amb peu d'igualtat. Només el darrer any, Colorets s'ha fet sentir als salons de la joventut organitzats a Xàtiva i a València i també als actes commemoratius dels dies mundials contra la LGTBfòbia, per la despatologització de la transsexualitat com a malaltia o a la campanya Escola sense armaris. Sense oblidar la seva presència durant la celebració de l'Independència Gay –que té lloc cada any en algun punt de l'Estat– o en les activitats que organitza el Casal Lambda a la capital del Tíria.

Quan es compleix un any i mig de la seva creació, Colorets amplia la seva influència a les localitats de la Costera i la Ribera Baixa, alhora que es coordina amb el jovent de l'Horta, pel qual viure l'homosexualitat encara és una cursa d'obstacles. D'aquesta manera, la bandera de Sant Martí abraça cada dia més una terra on la llibertat sexual comença a ser un valor per la convivència en la diversitat.



Bloc de la campanya Escola sense armaris, a la qual Colorets hi està adherida

Arxiu

La llibertat d'opció sexual centra el discurs d'aquesta plataforma comarcal

Arxiu



Res no es destrueix, tot es transforma

La crisi que ens ha sacsejat a escala global ha provocat un sentiment negatiu vers el consumisme i la cultura d'un sol ús, que ens proposa contínuament nous productes i ens els ven a través de campanyes de comunicació cridaneres.



Makea Tu Vida
bonviure@setmanaridirecta.info

L'obsolescència programada dels productes, juntament amb la falta d'un sistema de reciclatge efectiu, està provocant un desapropiament dels recursos del nostre planeta. Cada dia, centenars de persones decideixen que la vida útil d'un objecte ha acabat i el llencen sense plantejar-se què passa després amb els residus produïts.

Des d'una posició individual, intuïm que vivim en un sistema productiu i financer poc sostenible, però moltes tenen la certesa que és possible fer canvis que ens allunyin d'aquest camí buscant formes de comprometre'ns i conciliar-nos amb el medi en què vivim i explorant alternatives crítiques i viables.

Les èpoques difícils reclamen enginy per treure el màxim profit d'allò de què disposem, és a dir: fer millor les coses amb menys recursos i solucionar de manera intel·ligent, creativa i eficaç els problemes quotidians.

Fes-t'ho tu mateixa

Els residus i el seu aprofitament són el punt de partida d'iniciatives com Makea Tu Vida, basades en exercicis creatius i participatius.

El terme *makejar* prové de maquillar, arreglar, personalitzar, reparar, versionar, *tunejar*, adequar, etc. En definitiva, adaptar-ho a les teves necessitats. Així, Makea Tu Vida proposa una alternativa a la cultura d'un sol ús. Tot i ser una marca que no

ven res, representa una actitud de resistència: la intel·ligència i la creativitat col·lectives converteixen de nou en útil allò que la societat de consum ha menyspreat. Es tracta de recuperar el lema *do it yourself* (fes-t'ho tu mateixa), d'allargar la vida útil dels productes, de recuperar el coneixement de les artesanes per experimentar amb els materials i els processos, tot explorant les possibilitats creatives que ens ofereixen.

'Makejar' per transformar

A diferència dels objectes nous, els *makejats* porten implícita una càrrega històrica, una personalitat única. Són objectes construïts a partir d'altres objectes usats, que, tan si són antiguitats com si són deixin, tenen el valor de la singularitat. Per exemple, ens trobem un gerro, una cadira o un mirall i sabem que cadascun d'aquests objectes ha recorregut un llarg camí fins arribar a nosaltres.

Són objectes *fets* i no *fabricats*. Objectes que, amb la seva simplicitat i les seves imperfeccions, adquireixen un caràcter únic i personal. El seu valor afegit rau en la interacció que s'estableix entre la usuària i l'objecte durant el procés de construcció. Des del seu inici, el col·lectiu Makea Tu Vida ha desenvolupat activitats relacionades amb el disseny i els residus amb l'objectiu de generar una xarxa de persones que creuen en el potencial de l'intercanvi lliure de creativitat com a força per canviar la societat, tot visibilitzant i dignificant la pràctica de la reutilització creativa.

Intercanvi de receptes

Un dels projectes més rellevants del col·lectiu és *El Recetario*, una plataforma virtual que permet la catalogació, la consulta i la gestió de *receptes* en forma de codi obert, de lliure accés i de consulta gratuïta. Aquestes receptes són solucions de mobiliari i accessoris per a l'hàbitat, creats a partir de la reutilització de les escombraries. Cada recepta inclou instruccions de muntatge que detallen els materials i els passos que cal seguir per la construcció de mobles i d'altres espais a baix cost o de manera gratuïta. Qualsevol persona pot compartir les seves creacions amb la resta de persones, que, al seu torn, les podran consultar i fabricar. Aquest intercanvi de coneixements constitueix el flux vital d'aquesta iniciativa. Així, *El Recetario* constitueix un exercici pràctic de disseny participatiu, on les persones s'impliquen i participen de manera activa en els processos que afecten directament el seu àmbit quotidià. Cada vegada són més les persones que decideixen abandonar les actituds passives i passen a l'acció a través de la intervenció directa amb els objectes a fi de reduir la distància entre els seus problemes i les seves necessitats.

A través d'*El Recetario*, Makea Tu Vida convida els usuaris a interactuar i a jugar; a definir el disseny i, així, convertir els objectes en part de la seva personalitat. No es tracta d'obtenir una forma, un estil o una funció, sinó una experiència. El que importa, en definitiva, és què fem amb els residus o què ens fan o ens fan fer els residus a nosaltres.



Campanya 'Ella nunca lo haría' del col·lectiu Makea Tu Vida
-
Col·lectiu Makea Tu Vida

Exposició Rehogar a València el passat octubre de 2010
-
Arxiu

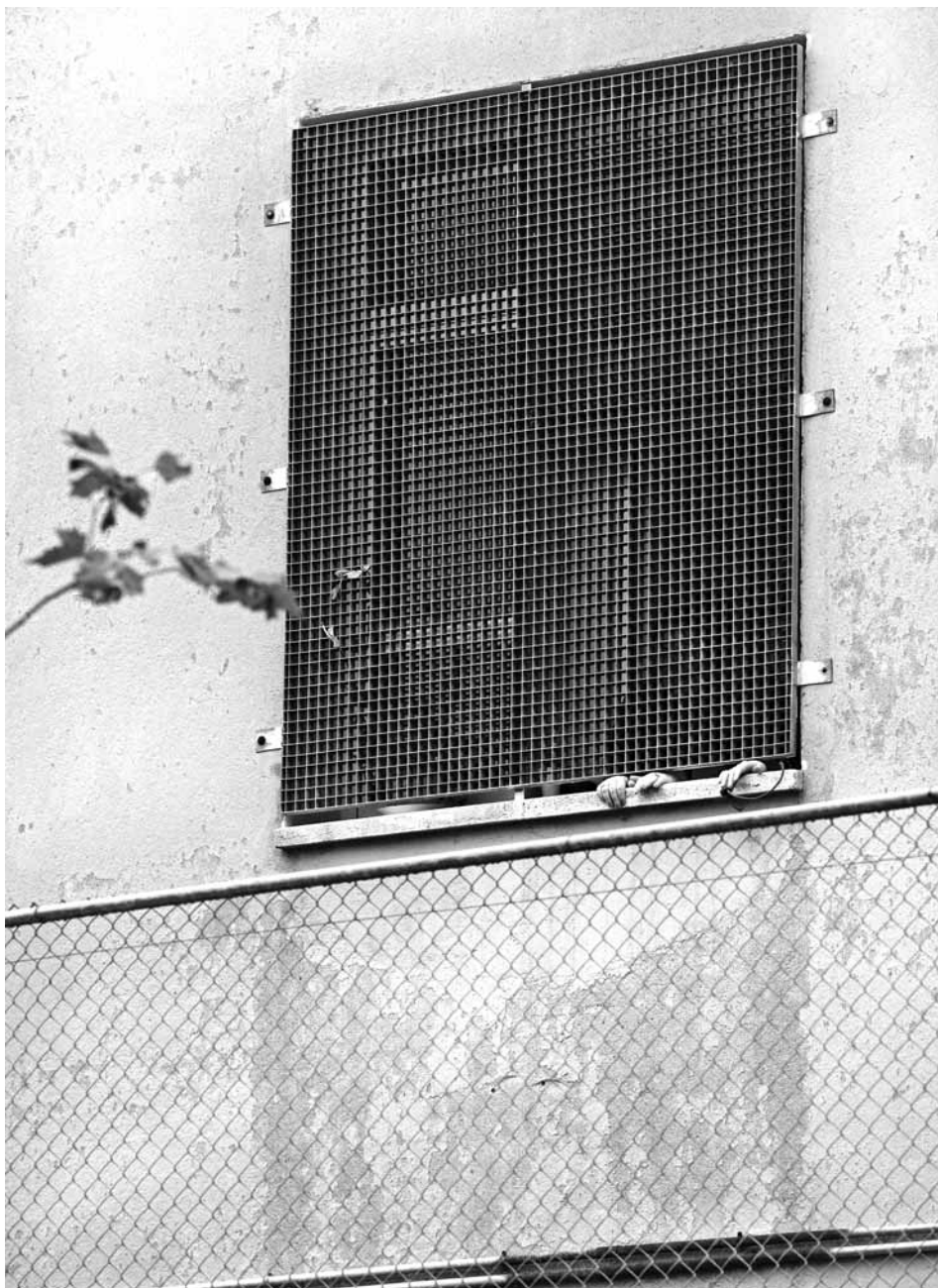


MÉS INFORMACIÓ:

www.makeatuvida.net
www.el-recetario.net

Campanya 'El Recetario' del col·lectiu Makea Tu Vida
-
Col·lectiu Makea Tu Vida

A la punta dels dits



FOTOGRAFIA: Albert Garcia

“No hi som totes, falten les preses”, cridaven darrere la pancarta i envoltades de policies—un mosso per cada dos manifestants—, mentre caminaven al voltant de Wad-Ras. Volien fer-se sentir, cridaven prou fort per semblar que eren més dels que eren.

Un cordó policial protegeix Wad Ras, però no pot impedir que els crits arribin a dins i que les preses, des del silenci imposit, se sumin a la manifestació.

Quatre mans escapolint-se de les reixes per un forat minso, dits, ales d'ocell engabiats que criden sense paraules: volem ser lliures! Les sentim, tots; també la policia... i jo diria que fins i tot l'ambulància. Comptem, els dits, en el nombre de manifestants?

Les preses tenen prohibit mantenir contacte amb l'exterior des de les finestres. Fa pocs dies, una d'elles necessitava imperiosament dir al seu home que no fes cap més bestiesa; que deixés de beure i que marxés de davant de la presó. Una de les finestres de la infermeria dona al carrer, just on ella sap que serà el seu home. Sota la finestra, el llit d'una presa malalta, que li canvia dos minuts de finestra per un paquet de cigarrets. Parla a crits amb el marit; el marit li diu que sí a tot, que farà bondat,

que la troba a faltar, que sense ella no és ningú i que el tornaran a ficar a la Model, que ja hi compta. Parla a crits, a cops, a desesper. Ella respon baixet, amb por. I els enxampen, és clar. Tots dos castigats sense comunicació durant dos mesos. Ella plora pels racons del pati de Wad-Ras. Ell pena *carajillos* pel Poblenou, de bar en bar. Però, cada dia, a dos quarts de vuit del matí, la presa que dorm sota la finestra que dona al carrer, just a la cantonada on l'home espera l'espera, obre la finestra i treu la mà sota la reixa. I rep la resposta: “*Dile que la quiero*”. Cada matí.

La manifestació s'atura davant la paret de Wad-Ras que mira al carrer Doctor Trueta. Es fa fosc; costa distingir les mans de dona de la paret marronosa, però són allà. Fan molt soroll, mudes; tant, que tothom calla. Uns segons, també muts, que fan que les forces policials es neguitegin. No han vist els vint dits taral·lejant els eslògans, com poden, des de sota la reixa d'una de les finestres. Segur que les preses són allà d'amagat i han bescanviat la seva posició a la lluita per cafè o tabac, però hi són.

Marta Pérez i Sierra

, observatori dels mitjans

observatorimitjans@setmanaridirecta.info

PREMSA

'Sport' organitza un concurs per escollir la dona més bella

El diari *Sport* va informar, el 16 de gener, dels resultats d'un concurs que organitza el rotatiu des de fa tres anys i que s'anomena *Balón Rosa de Oro*. Es tracta d'un concurs en què el diari esportiu demana al seu públic lector que voti per la "WAG (dona o novia de futbolista) més bella del darrer any". El concurs, doncs, només valora les dones pel seu aspecte físic, sense tenir en compte res més. A la notícia que ofereix els resultats del concurs 2010, *Sport* titlla aquestes persones de "espectaculares", "infartantes" o "guapísima". El rotatiu manifesta que un total de "més 390.000 persones de tot el món han participat en aquest concurs, 100.000 més que l'any passat". *Sport*, com un gran nombre de rotatius esportius d'arreu, s'apunta a la tendència de mostrar dones amb poca roba. El diari *As*, des de fa mesos, publica fotos de dones a la contraportada amb l'únic objectiu de destacar la seva bellesa. XAVI MARTÍ

COL·LECCIONABLES

Col·leccions i fascicles que exalten el militarisme

Les empreses que fan negoci dels col·leccionables, com Altaya (Planeta DeAgostini), treuen al carrer productes de diferents temàtiques constantment. Una de les temàtiques estrella d'aquests col·leccionables és la militar. Es tracta de productes que inclouen publicacions en paper que expliquen les batalles o els ginys militars i que normalment regalen miniatures de tancs, avions o armes. La darrera novetat d'Altaya (amb una promoció que inclou anuncis televisius) és *Blindados de combate*, que ofereix les miniatures dels blindats "més rellevants des de la Segona Guerra Mundial" i fascicles que expliquen les seves característiques tècniques i el seu paper durant els combats. A més, Altaya també ens brinda la possibilitat de muntar una maqueta d'un *Spitfire* (un avió usat per l'exèrcit anglès). Es tracta, en tots dos casos i també en els que queden per arribar, d'una clara promoció i exaltació del militarisme. Exaltació a canvi d'euros. X.M.



RÀDIO

Contrabanda FM: vint anys en antena

Contrabanda FM -ràdio lliure, no comercial, assembleària i autogestionada de Barcelona- va celebrar el seu vintè aniversari el 15 de gener. Vint anys d'emissió a les ones barcelonines (91.4FM) i, a l'actualitat, també per Internet (www.contrabanda.org). Caracteritzada des dels seus inicis per la defensa de la llibertat d'expressió i per un enfocament crític, Contrabanda FM dona cabuda a progra-

mes que no tenen lloc als mass media i, d'aquesta manera, genera un espectre molt ampli de continguts, que aposten fortament pel directe. La ràdio lliure no pensa abandonar el model que l'ha duta fins aquí i aposta per "continuar sent reflex de les diferents realitats socials que existeixen, qüestionant, generant, creant i incidint en el seu entorn a través de la creació d'una comunicació horitzon-



tal, basada en la participació a tots els nivells". Durant aquest any, el de l'aniversari, Contrabanda preveu ampliar continguts en directe,

consolidar l'emissió lliure a la xarxa i continuar lluitant contra el Decret dels Serveis de Comunicació Audiovisuals sense ànim de

lucre a Catalunya, ara en el marc de la Coordinadora de Ràdios Lliures. La Festa dels vint anys tindrà lloc l'11 de febrer a la Farinera del Clot amb la presència dels grups Murgarçhe i Che Sudaka i l'edició d'un CD commemoratiu de directes radiofònics. A més, preparen múltiples activitats per fer al llarg de l'any d'aniversari, a les quals animen tothom a participar. SÒNIA RUBIO

ANÀLISI

Als mitjans els importa la democràcia o el neoliberalisme?

Joan Canela

La revolta tunisiana ens ha permès descobrir que, al país àrab, hi havia una dictadura, que la seva població patia d'atur i pobresa mentre una petita oligarquia corrupta acumulava totes les riqueses i que la censura arribava a prohibir You Tube. I s'ha descobert ara, perquè durant els 23 anys de

govern de Ben Alí, als nostres mitjans de comunicació, no hi ha hagut crítiques a la dictadura que controlava un país situat a poc més de 630 quilòmetres de Mallorca. Tampoc es va explicar -el 17 de desembre- que el jove Mohamed Bouazizi s'havia autoimmolat en protesta per la situació socioeconòmica ni es va fer cap seguiment dels milers de comentaris, fotografies i vídeos que omplien

Internet amb un seguiment de la revolta, tal com es va fer, per exemple, amb les manifestacions contra el frau electoral a l'Iran el 2009. No ha estat fins que el moviment s'ha tornat tan hegemònic que els mateixos militars s'hi han sumat i s'ha ensostrat la dictadura que la majoria de mitjans han començat a explicar què hi estava passant. Fins el dia 14 -el mateix dia de la seva fugida- El

País encara anomenava Alí com "el que és president del país des de fa 23 anys". Un reconeixement que no és nou. Segons un recompte fet per Santiago Alba Rico, que viu al país àrab des de fa molts anys, "de gener a juny de l'any 2005, per exemple, *El País* va publicar 618 notícies relacionades amb Cuba on no passava res i 199 sobre Tunis, totes sobre turisme o el mundial d'handbol". Ara, de la

mateixa manera que els antics aliats francesos o espanyols deixen abandonat el dictador que ja no els és útil i li neguen l'asil, aquesta mateixa premsa descobreix la dictadura tunisiana i explica les terribles conseqüències socials de la seva gestió corrupta. Una gestió, però, que obliden que es va fer sota els paràmetres del neoliberalisme que tan sovint es defensa des de les mateixes pàgines.



FREQUÈNCIES LLIURES I POPULARS [RÀDIO I TELEVISIÓ]

Ràdio Bronka 104.5FM (també 96.6FM de ooh. a 14h.) Àrea metropolitana de Barcelona www.radiobronka.info | Contrabanda 91.4FM Àrea metropolitana de Barcelona www.contrabanda.org | Ràdio Línea IV (només web) Barcelona www.radiolinea4.net | Ràdio Pica 96.6FM Barcelona www.radiopica.net | Ràdio RSK 107.1FM Nou Barris (Barcelona) www.rsk.cat | Ràdio Trama 91.41FM Sabadell www.radiotrama.net | Ràdio Kaos 90.1FM Terrassa www.canangladajove.terrasa.net | Postscriptum Radio (només per internet) Terrassa www.postscriptumradio.org | Ràdio Pinsania 90.6FM Berguedà www.radiopinsania.net | Ràdio 90 101.4FM Olot www.r90.org | Ràdio Klara 104.4FM València www.radioklara.org | Radio Malva 105FM València www.radiomalva.wordpress.com | Radio Aktiva 107.6FM Alcoi www.radioaktivafm.blogspot.com | Radio Mistelera 100.8FM Dènia - La Xara www.lamistelera.org | La Tele 52UHF Gràcia (Barcelona) www.okupemlesones.org | Coettv Nou Barris (Barcelona) coettv@gmail.com | Gramenettv Gramenet del Besòs www.tvgramenet.org

KAMILOSETAS MUSKARIA

distribuidora llibertària
www.nodo50.org/kamilosetas
kamilosetas@nodo50.org

ECOLOGISTES CATALUNYA

en acció

Passa a l'acció!
 Fes-te'n soci/sòcia
www.ecologistesenaccio.org
 Tlf. 93.429.65.18

Terra d'Escudella
www.tdk.cat

ja pots fer el teu vot anticipat!

10A Barcelona Decideix

C/ Premià, 20 baixos, Sants (Bcn)
 tel. 93 422 16 13

impresos de tota mena
 disseny gràfic
 compaginació
 il·lustració
 rètols
 webs ...

Fundació Tam-Tam - 93 218 92 39
tantam@bnet.com

QUESONI
 sonorització d'esdeveniments

667 338 594 - Toba
 626 824 345 - Uri
info@quesoni.cat

www.quesoni.cat

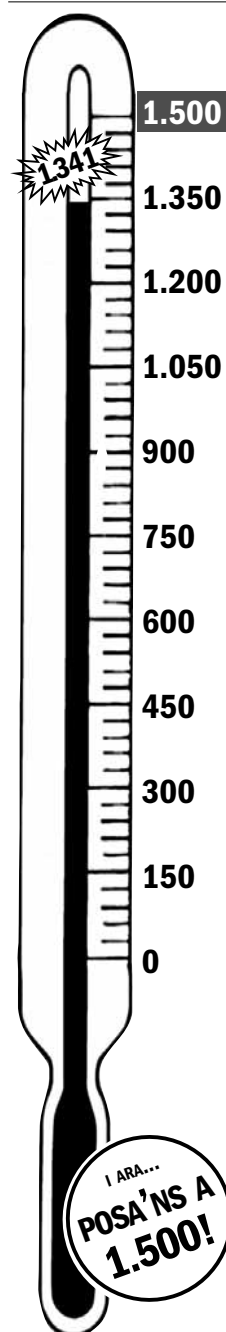
, espai directa



**AQUEST NADAL,
CADA CISTELLA AL SEU CORRAL**

ELIA ESPINOSA

SUBSCRIPTÒMETRE



Ja tenim el nom de les guanyadores del sorteig de les paneres de Nadal:

**Pau Casanellas Peñalver
Míriam Raventós Martínez
Virgínia Domínguez**

Des de la Directa us donem l'ENHORABONA!
Els properes dies ens posarem en contacte amb vosaltres per fer-vos arribar la panera.



Directament presenta'ns!

➤ Si voleu organitzar una presentació del setmanari, truqueu o escriviu un mail a directa@setmanaridirecta.info

Butlleta de subscripció **SETMANARI DE COMUNICACIÓ DIRECTA**

Nom..... Cognoms..... Edat.....
 Adreça.....
 Població..... Codi Postal.....
 Correu electrònic..... Telèfon.....
 Quota: Ordinària ☐ 75 euros | Semestral ☐ 40 euros | Solidària ☐ 150 euros | Altres ☐ euros
 Forma de pagament: Domiciliació ☐ (escriviu a sota el número de compte corrent) / Ingrés ☐

 *Amb la subscripció rebre cada setmana la publicació durant un any
 Si ☐ No ☐ Vull rebre informació de qüestions relacionades amb la Directa
 Com has conegut la Directa?.....
 Ens comprometem a no facilitar les dades a tercers ni fer-les servir amb finalitats alienes a la Directa i a esborrar-les en cas de baixa
 Un cop hagi omplert la butlleta ens la pots fer arribar a la nostra adreça postal: carrer Radas 27, 08004, Barcelona.
 També pots enviar les dades per correu electrònic a l'adreça subscripcions@setmanaridirecta.info o entrar a la nostra web www.setmanaridirecta.info. Per a tenir més informació, podeu trucar al 935 270 982 o al 661 493 117

DESCOMpte DIRECTA:
Presentant la següent entrada podràs gaudir de l'espectacle NERÓ de la companyia teatral La Quadra Màgica per només 5 euros. Les funcions són els dissabtes a les 22h a la Sala PORTA 4 (Promoció vàlida per a dos persones del 15 de gener al 26 de febrer).



PUNTS DE VENDA:

BARCELONA. LES CORTS: Copisteria Facultat de Biologia UB | Copisteria Facultat de Física i Química UB | Llibreria l'Economista Facultat d'Economia UB. **GRÀCIA:** Llibreria Aldarull • Martínez de la Rosa, 57 | Cap i Cua • Torrent de l'Olla, 99 | Infospai • Plaça del Sol, 19 | Taifa • Verdi, 12 | Quiosc Punt i Coma • Guillell Tell, 29 | Estanc • Roselló amb Castillejos. **EIXAMPLE:** Quiosc Manu • Nàpols-Rosselló. **CLOT:** La Farinera • Gran Via, 837 | CSO La Revoltosa • Rogent, 82. **SANT ANDREU:** Patalo • Rubén Dario, 25 | Bar La Lira • Coroleu, 14 | Quiosc Comerç • Plaça Comerç | Quiosc Rambla • Fabra i Puig, 10 | Trevol • Portugal, 22. **NOU BARRIS:** Ateneu Popular de 9 Barris • Portlligat, 11-15 | Can Basté • Passeig Fabra i Puig, 274 | Casal de Joves de la Guineueta • Pl. ca n'Ensenya, 4. **CIUTAT VELLA:** AQUENI • Méndez Núñez, 1 principal | Xarxa Consum Solidari • Pl. Sant Agustí Vell, 15 | El Lokal • Cera, 1 bis | La Rosa de Foc • Joaquín Costa, 34 | Quiosc Colom • Rambles | Quiosc Tallers • Rambles | Quiosc Canaletes • Rambles | Quiosc Hospital • Rambles. **SANTS:** Centre Social de Sants • Olzinelles, 30 | Espai Obert • Violant d'Hongria, 71 | La Ciutat Invisible • Riego, 35 | Terra d'Escudella • Premià, 20 | Teteria Malea • Riego, 16. **POBLE-NOU:** Llibreria Etcètera • Llull, 203. **BELLATERRA:** Quiosc de Ciències de la Comunicació. **BERGÀ:** Llibreria La Mafalda • Plaça Viladomat, 21. **BISBAL D'EMPORDÀ:** Llibreria L'Espiral • Ample, 4. **CADES DE MONTBUI:** Quiosc de la gasolinera • Av. Pi i Margall, 120 | Quiosc del Caprabo • Av. Pi i Margall, 183 | Papereria Can Rosell • Av. Josep Fontcuberta, 118. **CARDEDEU:** Quiosc del Centre • Ctra. de Cànoves, 4. **CORBERA DE LLOBREGAT:** Llibreria el Llapis • Sant Antoni, 20 | Llibreria Corbera • Pg dels Arbres, 4. **ESPLUGUES DE LLOBREGAT:** Ubud Artesania • Mestre Joaquim Rosal, 22. **GIRONA:** Llibreria 22 • Hortes, 22 | Llibreria Les Voltes • Plaça del Vi, 2 | La Màquia • Vern, 15. | Quiosc • Plaça Catalunya. **GRANOLLERS:** Llibreria La Gralla • Plaça dels Cabrits, 5 | Anònims • Miquel Ricomà, 57 | El Racó Ecològic • Roger de Flor, 85. **LA PALMA DE CERVELLÓ:** Estanc La Palma • Av. Catalunya, 31. **L'HOSPITALET DE LLOBREGAT:** Quiosc Montserrat • Pl. Mare de Déu de Montserrat | Quiosc • Plaça del Repartidor | La Resistència • Rosalía de Castro, 92. **LLEIDA:** Ateneu La Maranya • Parc, 13 | La Falcata • La Panera, 2 | Quiosc Discom • Alfred Perenyà, 64 | Espai Funàtic • Pi i Margall, 26. **MATARÓ:** Llibreria Robafaves • Nou, 9. **MANRESA:** Moe's • Joc de la Pilota, 9 | Quiosc Arroniz • Avinguda de les Bases, 31. **MOLINS DE REI:** Comerç Just • Mercat Municipal | Llibreria Barba • Rafael Casanova, 45. **PALMA DE MALLORCA:** Bar Es Pinzell • Caputxines 13. **EL PRAT DE LLOBREGAT:** Quiosc Piscis • Avinguda Montserrat, 45. **REUS:** Bat a Bat Kultur • Sant Elies, 29. **RIBES DEL GARRA:** Llibreria Gabaldà • Plaça de la Font, 2. **SABADELL:** Can Capablanca • Comte Jofre 30. **SANTA COLOMA DE GRAMENET:** Associació Cultural Popular Aramateix • Montserrat 3. | La Krida • Sicília, 97. | Llibreria Distri-vinyes • Sant Ramon, 22. **SANT BOI DE LLOBREGAT:** Ateneu Santboià • Av. Maria Girona, 2. **SANT FELIU DE LLOBREGAT:** Teteria Índia • Jacint Verdaguer, 9 | Ateneu Sanfeliuenc • Vidal i Ribas, 23. **SANT JOAN DESPI:** Kiosk Dot • Pg. Canal s/n amb Av. Barcelona. **LA SEU D'URGELL:** Llibreria La Llibreria • Sant Ot, 1. **SOLSONA:** Llibreria Cal Dach • Sant Miquel, 5. **TARRAGONA:** CGT Tarragona • Rambla Nova, 97-99, 2n pis. **TERRASSA:** L'Estapera • de Baix, 14. **VALENCIA:** Café Tendur • Historiadora Silvia Romeu, 6 | Llibreria Sahiri • Danzas, 5 | Bar Terra • Baró de Sant Petri, 9 | Sodepau • Carnissers 8. **VIC:** Llibreria La Tralla • Riera, 5. **VILADECANS:** CSO Els Timbres • Av. de la Generalitat, 27 | Llibreria Els Nou Rals • Sant Joan, 19. **VILAFRANCA DEL PENEDES:** La Fornal • Sant Julià, 20.

I ARA...
POSA'NS A 1.500!

, roda el món

internacional@setmanaridirecta.info

SUDAN • LES EMPRESSES PETROLÍFERES DELS EUA SÓN LES GRANS BENEFICIÀRIES DE LA INDEPENDÈNCIA DEL SUD

S'acaba el referèndum d'autodeterminació del Sudan del Sud enmig d'un clima eufòric

Roger Suso
Barcelona

El sud del Sudan ha celebrat un referèndum per la independència, del 9 al 15 de gener, que tanca un llarg cicle de confrontació entre poblacions. Els sondejos indiquen que la població del sud optarà de forma aclaparadora per l'autodeterminació. La independència té un suport majoritari i les jornades de votacions s'han celebrat enmig d'escenes de goig, anhels de llibertat i una participació que s'ha situat molt per sobre del 60% mínim requerit. Els resultats finals se sabran el 13 de febrer. Si guanya el sí, el 9 de juliol, el Sudan del Sud agafarà el relleu d'Eritrea com l'Estat més jove del continent.

El 9 de gener de 2005, a Kenya, el Moviment d'Alliberament Popular del Sudan (SPLM), el seu braç armat i el govern del Sudan capitanejat pel colpista Omar al-Bashir van signar un acord de pau. Era la culminació de gairebé tres anys de negociacions. L'acord constituïa un alto el foc permanent i representava l'inici d'un procés de pau que posava fi a la segona guerra civil sudanesa (1983-2005), un dels conflictes més llargs de la història del continent que representava l'enfrontament entre, d'una banda, la majoria àrab musulmana del nord -identificada amb el govern central- i, de l'altra, l'Àfrica negra, cristiana o animista, identificada amb els grups rebels del sud. Però, retratat habitualment amb aquesta simple dicotomia, el conflicte és molt més complex, com la majoria de les crisis africanes. Té la seva causa en la governança excolent, la marginalització politicoeconòmica i les privacions socioculturals i, per tant, les qüestions d'identitat i d'etnicitat són només causes secundàries o pretextos.

Les causes de fons

Quan el Sudan es va independitzar d'Egipte i del Regne Unit, el 1956, va heretar del colonialisme un sistema autoritari de govern altament centralitzat i controlat per l'elit del nord. Però, a més, històricament, les oligarquies locals s'han barallat pel control dels recursos naturals -petroli i gas- i per l'aigua de les ribes del Nil. El país també pateix el problema de la desertificació i no sembla que hi hagi una voluntat política d'acabar amb el desenvolupament desequilibrat de les regions. L'arabització i la islamització forçada



La població del sud s'ha mobilitzat per tornar a les seves poblacions d'origen i poder votar al referèndum

impulsades per decrets governamentals i la resistència de part de la població del sud a acceptar aquestes polítiques, a més de la pobresa endèmica, han estat els altres trets definitoris de les relacions nord-sud des dels acords de pau de 2005 i són les mateixes causes que ja van conduir a la primera guerra civil (1955-1972).

El problema més greu es troba a la regió d'Abyei, un petit territori ric en petroli on se celebra un referèndum paral·lel

Com que és un conflicte tan prolongat en el temps, no es pot apreciar un clar guanyador de la contesa. Mentre al-Bashir podia afirmar que havia aconseguit la victòria pel fet de garantir la unitat territorial; l'SPLM també ho podia fer garantint la participació en la política

d'Estat i la possibilitat de la independència, ja que l'acord de pau firmat incloïa la convocatòria d'eleccions generals -que van tenir lloc l'abril de 2010- i la celebració d'un referèndum d'autodeterminació pel Sudan del Sud, del 9 al 15 de gener de 2011, a més de permetre que Juba, la capital del sud, es dotés d'un govern i un parlament propis, autònoms respecte Khartum, la capital del nord. D'altra banda, si bé el govern del nord continua sent la força política més poderosa i més ben organitzada, es troba en un ambient hostil, ja que ha de lluitar per mantenir la seva base política al nord -amençada pel fonamentalisme islàmic- i, alhora, resulta estar implicat en diversos conflictes: Darfur, Front de l'Est i veïnals.

A més, l'SPLM, que va ser liderat des de la seva creació per John Garang, ha patit escissions i lluites de poder -mortal- entre els diferents clans i tribus que l'integren. Després dels acords, l'SPLM també ha perdut el suport d'aliats com Etiòpia i Uganda i, darrerament, la presència de la guerrilla fonamentalista catòlica ugandesa de l'Exèrcit de Resistència del Senyor en territori

sud-sudanès ha fet que sorgeixi la milícia Arrow Boys per fer-li front. Tanmateix, l'SPLM, com a principal força hegemònica i formació politicomilitar, s'ha convertit en el partit únic del país del sud i, des de la mort per accident de Garang el juliol de 2005, Salva Kiir n'és el líder.

Abyei, la regió central en discussió

La delimitació final de la frontera entre el nord i el sud, garantir la seguretat de les persones desplaçades, el desenvolupament i la creació d'infraestructures i el pagament del deute extern són temes cabdals, però el problema més greu es troba a la regió d'Abyei, un petit territori ric en petroli on se celebra un referèndum paral·lel en què es decideix si la zona ha de romandre dins el nord del Sudan o se'n separa i s'integra al Sudan del Sud i on, per cert, hi ha hagut enfrontaments armats entre grups tribals del sud i àrabs nòmades afins al nord a causa del referèndum.

La comunitat internacional i el petroli

Existeix una gran pressió per part de les Nacions Unides i dels EUA per-

què la independència sigui acceptada per Khartum. Els incentius oferts fins ara contempnen l'exclusió del Sudan de la llista nord-americana de països terroristes, així com la supressió de les múltiples sancions econòmiques. També al-Bashir, que s'enfronta a un possible procés a la Cort Penal Internacional de la Haia per crims de guerra i genocidi, podria rebre immunitat si respecta el resultat. Cal esmentar que les empreses petrolíferes nord-americanes esdevindran les grans beneficiàries del procés, ja que podran accedir fàcilment a les reserves, tot i que hauran de competir amb les ja establertes d'origen xinès.

En qualsevol cas, l'amenaça més gran per la pau no es troba a Khartum ni a Juba, sinó en certs polítics i depèn dels interessos geoestratègics i econòmics del moment. Així doncs, l'única via ha estat l'exercici del dret d'autodeterminació i, evidentment, un desenvolupament econòmic, una distribució equitativa de la riquesa i la fi de la impunitat i la militarització. En cas contrari, és més que probable que les incompatibilitats, la violència política i l'activitat insurgent persisteixin.

ARXIU

, roda el món

XILE • UN ANTIC COL·LABORADOR DE LA DICTADURA XILENA ÉS L'ACTUAL AMBAIXADOR A L'ESTAT ESPANYOL

Sergio Romero, un defensor de Pinochet a Madrid

Rodrigo Araya Gómez
Santiago de Xile

“No m'han doblat la mà aquests fills de puta”; amb aquesta frase, el llavors president del Senat xilè Sergio Romero es va referir a un grup de parlamentaris que protestaven davant l'arribada de l'exdictador Pinochet al Congrés com a senador vitalici. Aquest és un exemple que Romero ha estat sempre un pinochetista reconegut i, per tant, la seva designació com a ambaixador xilè a l'Estat espanyol contradiu l'afirmació del president conservador Sebastián Piñera de no nomenar càrrecs d'importància que fossin antics col·laboradors de Pinochet. Quines haurien estat les raons per la designació de Romero com a ambaixador? Quina és la seva rellevància dins les files de la dreta?

Crida l'atenció l'escassa menció al seu càrrec com a sotssecretari d'Agricultura durant el règim del dictador feixista Pinochet, entre els anys 1973 i 1976

Segons les biografies publicades a Internet, crida l'atenció l'escassa menció al seu càrrec com a sotssecretari d'Agricultura (1973-1976) durant el règim de Pinochet, període en el qual es van concentrar la majoria de les violacions dels drets humans. Aquesta vinculació amb el règim militar el va portar a participar a les eleccions de l'any 1989 com a independent a la llista de dretes de Democràcia i Progrés i va obtenir el càrrec de senador. Fins aleshores, Romero no havia figurat com un polític rellevant. No obstant això, ràpidament va escalar posicions dins la dreta.

Trajectòria com a senador

El senador electe va ingressar al partit Renovación Nacional, on es va alinear amb els sectors partidaris de la manutenció dels *enclavaments autoritaris*, terme amb què es va anomenar una sèrie d'institucions i lleis que protegien el sistema polític heretat de la dictadura. Aquesta postura defensiva de la dreta també es va expressar en el suport a la Colònia Dignitat, un enclavament ale-



Juan Carlos I i Sergio Romero se saluden



Un grup d'activistes es manifesta contra Romero, col·laborador de la dictadura de Pinochet

many liderat per l'exnazi Paul Schäfer, sobre el qual recauen greus acusacions per abusos a menors i per col·laboració amb organismes de seguretat de la dictadura, entre d'altres delictes. El govern de Patricio Aylwin va resoldre cancel·lar la personalitat jurídica a la Colònia Dignitat el 1991. No obstant això, un grup de disset membres de dretes del parlament -entre ells Romero- va fer una presentació davant el Tribunal Constitucional per anul·lar la mesura del govern. Romero va declarar que els tribunals havien dut a terme nombroses investigacions sobre la

colònia, però “cap no va aconseguir constatar algun grau de veracitat en les denúncies en contra de membres de la Colònia Dignitat”. L'any 2005, Schäfer va ser detingut a l'Argentina i condemnat posteriorment a Xile. Malgrat la condemna, no es va sentir cap acte de penediment per part de Romero.

Un altre episodi conflictiu de la seva trajectòria va ser el rebuig a l'aprovació de les reformes constitucionals que apuntaven al final dels *enclavaments autoritaris*. Romero va ser conegut com a *dur* pel seu rebuig a les reformes constitu-

nals. En unes declaracions a *La Época*, el 5 de desembre de 1995, va assenyalar que l'agenda política del govern d'Eduardo Frei Ruiz-Tagle (1994-2000) estava esgotada “amb els temes insistents i repetits de les reformes constitucionals i els drets humans, quan hi ha moltes matèries que haurien de ser preferents i en benefici de tot el país”.

La defensa a Pinochet

La lleialtat de Romero a Pinochet es va reflectir en el moment en què el dictador va assumir el càrrec de senador vitalici. L'actual ambaixador

sempre va defensar Pinochet emparant-se en el seu càrrec de president del Senat. No obstant això, l'adhesió de Romero a Pinochet es va expressar en la seva plenitud quan l'exdictador va caure detingut a Londres per ordre de la *justícia* de l'Estat espanyol. Aquest fet va provocar la protesta del govern xilè i la indignació de la dreta. Romero, entre altres, va fer diverses gestions per aconseguir el retorn de l'exdictador a Xile. Malgrat els judicis a què es va veure sotmès Pinochet després del seu retorn a Xile, Romero va mantenir la lleialtat cap al dictador -com es desprèn de les declaracions fetes al diari *El Mercurio* el 5 de juliol del 2002-, on va criticar “els que han assenyalat que la renúncia de l'ex-president al seu càrrec de senador vitalici podria correspondre més a viat a una estratègia judicial” i va afirmar que aquestes insinuacions demostraven el grau de *petitesa* al qual podien arribar els detractors de Pinochet.

Un desterrament a Madrid?

El gener de 2009, Sergio Romero va decidir no tornar a postular com a senador adduint raons personals, segons declaracions fetes a ràdio Cooperativa. No obstant això, el mitjà va informar que, en el fons, Romero no tornava a presentar-se per “evitar una competència electoral amb el diputat Marcelo Forni” o per “incorporar-se al possible govern de Sebastián Piñera”. El 17 gener de 2010, Sebastián Piñera va guanyar les eleccions presidencials a Xile, fet que va marcar el retorn de la dreta al poder de manera democràtica després de 52 anys. En aquest nou escenari, Romero no va obtenir cap càrrec a l'administració central, però se li va lliurar l'ambaixada a l'Estat espanyol, una de les més importants per la política exterior xilena. Aquest càrrec pot ser considerat com un premi a la trajectòria política de l'exsenador, però -considerant la rellevància que tenia dins l'ala conservadora del partit RN i les diferències amb Piñera- també es pot inferir que la destinació de Romero a Madrid obeeix a l'antiga política d'allunyar els adversaris existents o possibles del centre de decisions, tot esperant alguna acció que ho faci caure. Recordem el cas de l'exsenador Miguel Otero, nomenat ambaixador a l'Argentina, que va haver de renunciar al seu càrrec després de fer unes declaracions que justificaven el cop d'Estat de l'11 de setembre de 1973. Fins ara, Romero no ha fet declaracions políticament incorrectes, però no es pot descartar un pas en fals futur que li faci perdre el càrrec. Només el temps ho dirà.

EUROPA · EL RETORN DE L'ULTRACATOLICISME DISPARA LA PERSECUCIÓ CONTRA EL COL·LECTIU GAI I LÈSBIC

S'incrementen els episodis d'homofòbia als països de l'Est

Àlex Romaguera
Barcelona

A viat farà 40 anys d'ençà que l'Associació Americana de Psiquiatria (APA) va decidir eliminar l'homosexualitat del Manual de Diagnòstic dels Trastorns Mentals i va instar els governs a eradicar qualsevol legislació contra gais i lesbianes. Aquesta crida va culminar l'any 1990 amb la decisió de l'Organització Mundial de la Salut (OMS) de retirar l'homosexualitat de la seva llista de malalties i considerar-la com una opció sexual més. Dues dècades més tard, però, molts països continuen tractant l'homosexualitat com una desviació psicològica, per la qual fins i tot preveuen tractaments mèdics. Així ho revela un informe d'Amnistia Internacional relatiu a aquest moviment, del qual es desprèn que l'homofòbia perviu als països africans i asiàtics i s'ha endurit als llocs d'Europa on les formacions ultracatòliques s'han imposat els darrers anys. Això ha ocorregut especialment a Rússia, Polònia, Sèrbia i altres països de l'Est, víctimes de l'increment de les forces xenòfobes i neoconservadores durant l'últim període electoral.

Amnistia Internacional
recull casos de discriminacions en l'accés als serveis educatius i de salut i també agressions

La majoria de casos recollits per Amnistia fan referència a discriminacions en l'accés als bars, restaurants i hotels i en els serveis educatius i de salut. Durant la dècada passada, es van comptabilitzar centenars d'agressions a locals nocturns, a més de lleïes que autoritzen la desatenció o la negativa d'informar les parelles de persones homosexuals o portadores de la Sida.

L'entitat no governamental també esmenta prohibicions de marxes o de celebracions que reivindicuen la llibertat d'opció sexual, així com l'exclusió de gais, lesbianes, bisexuals i transsexuals de l'administració i d'altres àmbits laborals.

Atacs a Rússia

A Rússia, l'Agència Europea de Drets Fonamentals relata un augment constant d'atacs homòfobs perpetrats per grups neonazis o d'extremistes religiosos, davant les quals el govern de Vladimir Putin manté una evident connivència. Tant és així que, amb motiu de la Marxa de l'Orgull Gai de 2010, l'alcalde de Moscou va qualificar l'esdeveniment d'"acte satànic" i va animar a fer accions de boicot durant el pas de la manifestació.

Segons l'organisme comunitari, l'animadversió cap a l'homosexualitat és una herència de l'Imperi Rus, on les diferències de gènere eren vistes com una amenaça per l'Estat totalitari. Lluny de desaparèixer, afirma l'Agència, aquest imaginari persisteix en el subconscient de bona part de la població, amb una influència decisiva de l'Església ortodoxa, a qui el Kremlin ha atorgat la funció d'encarnar els nous valors identitaris. Això ha provocat que, a Rússia, l'homofòbia es localitzi entre els capellans ortodoxos, però també entre els partits neonazis i veterans de la Guerra Pàtria que encara preconitzen l'ideal de l'home soviètic.

Un Bàltic reaccionari

També a les repúbliques bàltiques, l'homosexualitat es veu discriminada en els principals àmbits socials, sobretot després que els governs respectius hagin reclus el moviment gai i lèsbic en la més estricta clandestinitat.

Un dels indrets on la situació és especialment colpida és a Lituània. El mes de març passat, en aquest país, a instàncies del diputat Petras Gražulis, conegut per les seves tesis homòfobes, es va aprovar l'anomenada Llei sobre la Protecció de Menors contra l'Efecte Perjudicial d'Informació Pública, que cas-



Lituània ha prohibit qualsevol exhibició del fet homosexual als mitjans i a les escoles

tiga amb penes de presó parlar o defensar l'homosexualitat a les escoles, als mitjans de comunicació o en actes al carrer.

D'aquesta manera, Gražulis ha aconseguit evitar la Marxa de l'Orgull Bàltic, que els darrers anys havia servit com a altaveu dels drets del col·lectiu homosexual a la zona. Una celebració que també ha estat prohibida a les veïnes Estònia i Letònia, on l'hegemonia de la vella moral eclesiàstica ha aconseguit frenar el matrimoni entre parelles del mateix sexe i els actes festius d'aquest col·lectiu.

Sota les doctrines imperials, doncs, les repúbliques bàltiques consoliden un model de societat

que, si bé no ofereix episodis de violència contra les minories, esdevé obertament homòfob i demostra que encara ha d'afrontar, en paraules del politòleg Rainer Kattel, "la revolució de la tolerància".

La Polònia intransigent

Entre els països més refractaris a l'homosexualitat, destaca la Polònia dels germans Kazimierz. Malgrat la desaparició d'una part del seu govern, el país de Joan Pau II és el bresol de l'ideari ultraconservador de la nova Europa central, que -juntament amb Txèquia, Eslovènia i Hongria- abanderà la demonització del col·lectiu gai, fins a l'extrem de presentar-lo com "una ofensa per la

moral pública i una amenaça a la seguretat ciutadana".

A Polònia, concretament, la coalició formada per Llei i Justícia, els ultracatòlics de la Lliga de les Famílies Poloneses i els camperols nacionalistes de l'Autodefensa de la República gestiona un règim d'involució, en el qual són habituals els atacs sobre els gais i les lesbianes, així com també les ordres que prohibeixen que aquest moviment celebri els seus actes reivindicatius.

Sèrbia o l'odi desbocat

Al bell mig d'uns Balcans que encara es llepen les ferides del conflicte, l'homosexualitat pateix un acarnissament només comparable als anys foscos del mariscal Tito. Així es va evidenciar el 10 d'octubre passat, quan milers de militants ultracatòlics i grups neonazis van intentar abraonar-se contra la Marxa de l'Orgull Gai que se celebrava per primer cop des de l'any 2000 a Belgrad. Els enfrontaments, que es van saldar amb un centenar de persones ferides, van palesar el xoc cultural entre una Sèrbia que aspira a conjugar la diversitat multicultural amb una que s'abona al nacionalisme ètnic i a la violència com a sortides a la desorientació que pateix el país.

La Marxa de l'Orgull Bàltic, que és un altaveu dels drets del col·lectiu homosexual, ha estat prohibida a Lituània, Estònia i Letònia

Així, a imatge i semblança de Rússia, Sèrbia es debat entre abraçar el dret de la diferència o continuar sotmesa als vells estigmes imperials, amb els quals l'Església ortodoxa pretén domesticar una Europa en plena regressió i fallida socials.

BRUJO EX-CUSAS

ON LA MÚSICA S'ALLUNYA DELS DINERS

WWW.KASBAMUSIC.COM

NARAINA NINA

, expressions

expressions@setmanaridirecta.info

Espolsant la memòria cooperativa de Sants

El llibre 'Les cooperatives obreres de Sants', escrit de forma cooperativa, també fa un repàs a la història del moviment obrer català centrant-se en el barri de Sants i la seva tradició obrera

ARXIU MERCÉ LLAVERIA



Persones de La Nova Obrera en una sortida a la Salut de Sant Feliu de Llobregat (1935)



Capçalera de 'Acción Cooperatista' (31 de juliol de 1936, número 190-191) amb motiu del cop d'estat de Franco. La publicació va cridar en nombroses ocasions a la solidaritat amb els lluitadors i lluitadores al front republicà i a defensar la tasca duta a terme per les cooperatives.

Manel Ros
expressions@setmanaridirecta.info

Ha sortit a la llum, a finals de 2010, el segon llibre editat pel projecte de cooperativa autogestionada La Ciutat Invisible del barri de Sants de Barcelona. Es tracta de *Les cooperatives obreres de Sants. Autogestió proletària en un barri de Barcelona (1870-1939)*. Sens dubte, és un llibre molt gran, no només pel seu volum i totes les imatges i informacions que conté, sinó -sobretot- pel gran treball de recerca que s'ha fet durant molt de temps perquè aconseguís veure la llum. El llibre és un estudi detallat del desenvolupament del moviment obrer de finals del segle XIX i principis del XX, començant per Catalunya i tancant el cercle en un dels barris més populars de Barcelona, Sants. El moviment obrer d'aquella època, molt potent, demostrava la seva força a la pràctica amb l'autoorganització, mostrant que hi havia una altra manera d'organitzar no només el treball i les relacions socials, sinó també la societat en general.

Un dels punts forts és el vast treball de recerca que s'ha fet de forma col·lectiva

Però per què un llibre sobre cooperativisme? El coautor del llibre i membre de la cooperativa autogestionada La Ciutat Invisible, Ivan Miró, n'explica alguns motius quan afirma que "el cooperativisme obrer català va ser un moviment socioeconòmic de primer ordre, un univers emancipador global" que, per altra banda, s'ha intentat esborrar de la història i "de la memòria col·lectiva" de forma continuada. El llibre, per tant, tracta de "recuperar-la per fer-li justícia" i per saber "d'on venim". Miró recorda que últimament s'ha parlat molt de memòria històrica, "però nosaltres hem volgut reconstruir una memòria política".

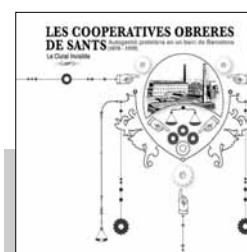
El llibre es divideix bàsicament en tres parts. Per una banda, explica com es construeix, sota la industrialització, un barri obrer com Sants i com aquesta industrialització "va convertir una antiga vila pagesa i menestral en un suburbi proletari", amb les lluites de classes "associades a les grans fàbriques tèxtils", destaca Miró. En segon lloc, es fa un repàs dels fonaments i els orígens de l'economia cooperativa a Catalunya, que va passar de ser "una resistència obrera intuïtiva davant l'explotació capitalista, a una proposta de sistema d'emancipació per tota la societat". Per últim, es fa una reconstrucció a fons de com es va construir el moviment cooperatiu a Sants entre el 1873 i el 1939, els seus projectes i la seva relació amb esdeveniments històrics "com les vagues obreres, el pistolisme de la patronal, la república o la guerra".

Un dels punts forts del llibre és el vast treball de recerca que s'ha fet de forma col·lectiva i que aconsegueix treure a la llum desenes d'històries, moltes vegades ocultes entre la pols d'antigues biblioteques. Com s'explica a la introducció del llibre, ha estat un procés amb molta feina, però també ple d'il·lusió: "Ens hem esborronat quan trobàvem un tresor enquadernat, amb tots els socis, el seu naixement, residència i ocupació; és a dir, tota la història viva d'una cooperativa des de 1887". Miró explica que han hagut de buidar "tota la premsa cooperativa des de 1899, l'any en què neix la *Revista Catalana Cooperativa*, fins a *Acción Cooperatista*, capçalera que es va publicar fins a finals de 1938".

Alhora, han hagut de "remenar molts arxius i parlar amb sòcies i fills de socis de les cooperatives dels anys 30" i han trobat molt de material inèdit fins el moment. Com afirma la historiadora Dolors Marín al pròleg: "Investigar i escriure la història és militància". I aquest llibre no deixa de ser -també- una mena de militància política, que posa llum al passat, però que pretén ser una crida de cara al futur. Per Miró, el llibre ens mostra que les alternati-

ves econòmiques que van generar els i les obreres dels nostres barris "ens poden inspirar a l'hora de cercar models alternatius a un capitalisme que ens posa la vida en crisi". L'exemple de les cooperatives obreres, en aquest cas, és clau perquè articulaven "el consum, el crèdit, el treball, les pensions de jubilació, les baixes per malaltia, les caixes de resistència per sostenir les vagues, l'educació o la cultura". I a partir de la pràctica de l'ajuda mútua, "impulsant veritables polítiques socials autogestionades per milers de persones". Segons Miró, les cooperatives es van convertir en l'estat del benestar de la classe obrera i la rereguarda quotidiana de la lluita.

Una obra que, sens dubte, quedarà per la història i que hauria de ser imprescindible per tota persona interessada a aprendre com es va organitzar la gent que va lluitar abans que nosaltres per construir una societat millor, no només al barri de Sants, sinó arreu de Catalunya. Tal com afirma Miró: "L'autogestió proletària va ser una alternativa real durant 70 anys i pot ser una font d'aprenentatge per posar en pràctica l'autogestió col·lectiva avui dia".



Les cooperatives obreres de Sants.
Autogestió proletària en un barri de Barcelona (1870-1939)

La Ciutat Invisible Edicions, 2010.

365 pàgines, 20 euros.

Més informació:

www.laciutatinvisible.coop

CAMPANYES

L'Ajuntament de Navàs enderroca un edifici històric malgrat l'oposició popular

El municipi perd l'antic cinema de la Fraternitat Cultural Republicana



Un moment de l'enderroc de l'antic cinema de la Fraternitat Cultural Republicana de Navàs, al Bages.

Meritxell Guàrdia
manresa@setmanaridirecta.info

Navàs (Bages) ha perdut un dels seus edificis històrics amb l'enderroc de l'antic Cinema de la Fraternitat Cultural Republicana ordenat per l'equip de govern (CiU amb PSC i Grup Mixt). Un estudi tècnic presentat pel consistori assenyalava que l'edifici tenia "greus afectacions" i que la rehabilitació resultava inviable. El cost de l'enderroc, 41.665,60 euros, va ser inclòs al Fons Estatal per a l'Ocupació i la Sostenibilitat i l'execució s'havia de fer efectiva abans de 2011. Tot i les presses, l'enderroc de l'edifici no s'ha produït fins a finals d'any a causa de l'oposició popular. Durant l'any 2010, diversos col·lectius culturals del poble i entitats, inclòs el Departament de Cultura de la Generalitat -informe no vinculant- van emetre comunicats en defensa del patrimoni històric de Navàs i van convocar diverses accions de protesta. El partit Candidatura d'Unitat Popular (CUP) de Navàs va presentar al·legacions i un contenciós administratiu -abandonat per l'alt import de caució imposat- perquè s'incloués el cinema a la llista de patrimoni municipal del nou POUM (pendent d'aprovació definitiva). Per altra banda,

aquesta formació també va presentar dos informes tècnics, on exposava la viabilitat de la rehabilitació i que l'estat de l'edifici era "acceptable", però que constata una "falta de manteniment evident". Els col·lectius opositors a l'enderroc proposaven convertir el cinema en un espai polivalent, ja que, a Navàs, no hi ha cap sala destinada al jovent i moltes entitats culturals s'ubiquen en espais privats de lloguer. A principis de gener de 2011, l'Ajuntament va difondre un comunicat on afirmava "la voluntat de preservar la memòria històrica" mitjançant un estudi i plafons històrics i documentals.

Un testimoni del cooperativisme obrer

Ara convertit en un solar, el Cinema de la Cooperativa la Fraternitat és un element de la memòria històrica de Navàs. L'edifici va ser construït a mitjans dels anys vint pel partit Centre Nacionalista Republicà (CNR) de Navàs, tot i que després va passar a ser de la Cooperativa Obrera la Fraternitat. Aquesta cooperativa es va crear l'any 1910 sota el nom de Germanor i es va canviar el nom durant la dictadura de Primo de Rivera. L'any 1923, el CNR (format el 1919) va construir un edifici on va reunir els seus

serveis. Va ampliar l'edificació fent el teatre-cinema, que va ser compartit i gestionat conjuntament amb la cooperativa. Per dificultats econòmiques, el CNR es va fusionar amb la Fraternitat i va esdevenir la Fraternitat Cultural Republicana, que va gestionar els espais fins a la fi de la Guerra Civil. En aquest edifici, s'hi van fer xerrades, mítings republicans i sindicalistes, teatre, ball i cine-

L'estat de l'edifici era "acceptable" i el consistori no va fer-hi cap tasca de manteniment

ma. La dictadura franquista va confiscar tots els béns i el cinema va passar-se a dir Cine Español. Les últimes projeccions es van fer a mitjans dels anys 80 i, des de llavors i fins a principis dels anys 90, va ser utilitzat com a sala de ball. Durant els últims vint anys, el cinema va ser el gran traster de l'Ajuntament, que no es va encarregar del seu manteniment ni hi va fer cap actuació, segons dades de la CUP.

CINEMA

Quan la pluja esdevé privada

Present i passat colonial al nou film d'Iciar Bollaín



Alex Vila
expressions@setmanaridirecta.info

La brutalitat del colonialisme espanyol i la del neocolonialisme de les grans corporacions s'uneixen en la nova i ambiciosa proposta de la directora Iciar Bollaín, que també destrossa -ja era hora- la figura de Cristòfor Colom. A *También la lluvia*, el punt d'unió entre el passat i el present de l'Amèrica Llatina -concretament la Bolívia de l'any 2000- s'obté gràcies al joc de filmar una hipotètica intrahistòria de la pel·lícula. També a *También...* el joc entre realitat i ficció serveix a la directora de *Flores de otro mundo* per explicar la seva presa de partit. Aquest debat ideològic es planteja escindint-lo en dos personatges: el jove i noble director (Gael García Bernal) i un productor cinic i ja bregat (Luis Tosar). Amb bons actors com Karra Elejalde i un guió de la mà de Paul Laverty (guionista de Ken Loach), el començament de *También la lluvia* és molt prometedor.

I en aquest joc d'una pel·lícula dins d'una altra, hi ha moments excel·lents, com el de l'escena de l'assaig de l'acte de *requerimiento*, al jardí de l'hotel, davant la mirada intimidada d'una cambrera. Tal com etziba Daniel (l'actor amateur que a la realitat és un activista) al director fictici: "Hi ha coses més importants que la teva pel·lícula". I més quan la realitat no es pot esquivar i entra en escena.

"El agua es nuestra, carajo"
La *Guerra del Agua* en què viuen immerses les extres combatives i reals es converteix en la temàtica central de *También la lluvia*, però, malgrat els esforços que fan els extres mal pagats per reivindicar un paper a l'inici de *También la lluvia*, la veritat



También la lluvia

Directora: Iciar Bollaín.
Guionista: Paul Laverty.
Durada: 105 minuts.

és que aquests no en són mai els protagonistes.

Resulta decebedor -almenys per qui escriu això- que una pel·lícula tan ben plantejada al començament, on es mostren les contradiccions constants entre les bones intencions de les *progres* benpensants i els seus interessos, a mesura que avança el film, es decanti cap els problemes que tenen quan se'ls esgota la possibilitat de ser còmodament *progres* i el film abandoni el tema del colonialisme, històric o actual.

I també decep que Bollaín i Laverty ofereixin el dramatisme i la improbable possibilitat de salvar un personatge perquè evolucioni -en menys d'una hora de film- de l'absoluta misèria moral a practicar l'humanisme heroic. S'entén que la intenció de Bollaín sigui reclamar el fet d'implicar-nos en la realitat, però, finalment, es troba a faltar -també- més part de la història i de la veu de les extres.

, expressions

MÚSICA

“No em tira fer servir Internet per promocionar-me”

Lluís Oliva i les Arbequines presenten el seu primer treball al cicle Expressió Directa



Un pop personal, embastat per petites coses, és el que proposa el sabadellenc Lluís Oliva, acompanyat per Les Arbequines, un *combo* musical format pel bateria Oriol Casas (La Carrau i Conxita), el guitarrista Carles Borrell (Rauxa) i el baixista Janot Vila (Xot). Han publicat un primer disc homònim i autoeditat que presentaran el proper divendres 4 de febrer a l'espai El Brot de La Farinera del Clot, dins el cicle de concerts Expressió Directa que organitza aquest setmanari.

Salut Colomer
expressions@setmanaridirecta.info

Combineu el pop i la cançó d'autoria. Feu, doncs, pop d'autor?

Són cançons d'autor perquè les compo i les toco sol. Després, amb Les Arbequines, busquem els arranjaments que les acosten més al pop i sonen completament diferents de com les havia escrit. La majoria de lletres són molt personals. El disc recopila cançons que he anat composant des de fa deu anys, algunes són coses que em feia abans i que em feia il·lusió que no es perdessin.

Què et va portar cap al pop?

Abans d'engegar el projecte de Les Arbequines, el grup no estava tan definit, hi havia gent de Rauxa i feiem una mica de tot. Vam veure que el millor pels temes era tirar cap al pop amb una formació clàssica: bateria, baix i guitarra acústica i elèctrica, que fos senzill i directe. Potser més endavant tindrem ganes d'experimentar. Així, entre la nuesa musical i les lletres, us podríem englobar dins el *pop trist* que van patentar la formació-també sabadellenca-Conxita?

Les lletres no són tristes, parlen de sentiments: de l'amor, el desamor, la soledat... de coses petites i senzilles que són el bo de la vida.

També n'hi ha alguna de crítica social, però sempre amb l'esperança que tot vagi bé. La cançó “Llaura de llautó” ho resumeix una mica: la soledat, la tristesa, l'alcohol i aquesta situació que no t'agrada quan estàs malament i es repeteix... però la tornada és molt positiva: no t'has de privar del que vols fer encara que, de vegades, sembli impossible.

A la cançó “Tot plegat” citeu molts músics. Els vostres referents són principalment catalans?

També hi ha gent de fora, però piquem l'ullet als que són d'aquí. Actualment, escolto molta música en català com ara Antònia Font, Adrià Puntí, Conxita... T'influencien i, quan toques, t'adones que recorda el Quimi Portet o l'Albert Pla i no és una qüestió de plagi, sinó que has anat cap aquí.

Sou un grup de Sabadell. El disc és ple de referències locals -com la cançó “M'enyoro”, dedicada a la família de constructors Mañorra- i, com a grup, tot i que no apareix al disc, vau dedicar una cançó força crítica a l'alcalde Manuel Bustos, “Ai Manué”. Sou una formació de caràcter marcadament local?

Sí, com diu la cançó “M'enyoro”, “m'estimo i sóc de la meua ciutat”, tot i que de vegades és una merda perquè qualsevol ciutat del Vallès té més mogudes cultu-

Lluís Oliva i les Arbequines

Cicle Expressió Directa.
4 de febrer, 22h. Gratuït.
Farinera del Clot (El Brot),
Barcelona.
www.setmanaridirecta.info/expressiodirecta.

ral que no pas Sabadell. Cançons com “Ai, Manué” o “La teteria” -una peça que vaig escriure per Rauxa i que tampoc no surt al disc- tenen ritmes accelerats que ens ajuden a animar els concerts. “Ai Manué” ja té uns anys, però mentre hi hagi el Bustos d'alcalde és vigent. **Com ha funcionat l'autoedició del disc?**

Ha anat bé, però és difícil perquè no tens una base al darrere que et permeti arribar a certs àmbits. El cas és que nosaltres volíem fer un disc i no sabíem gaire com funcionava la resta. Sé que hi ha grups que utilitzen molt Internet per promocionar-se, però, a mi, això no em tira. Anem fent poc a poc, buscant altres formes.

I quins nous projectes teniu?

Acabem de presentar el videoclip de “Tot plegat”. Estem treballant en noves cançons i d'altres que no vam posar al disc. La intenció és fer un segon disc i anar-nos donant a conèixer. Aquest mes, tenim dos concerts programats a més del de l'Expressió Directa: un a Manresa -al Vermell- i un altre a la festa de la diversitat de Sabadell.

MÚSICA

El cant improvisat, camí d'esdevenir un art amb un públic massiu

Ferriol Massip guanya el concurs d'Espolla d'aquest tipus de cant per segon any consecutiu

MONTSERRAT PÓRTULAS



Concert de cant improvisat al municipi d'Espolla (Empordà)

Lluc Salellas
expressions@setmanaridirecta.info

Als Països Catalans, és molt recurrent allò de parlar de cites ineludibles en el camp cultural i popular (les Falles a València, la Patum a Berga, Sant Joan a Ciutadella...). En aquest sentit, tot i que de moment en un format més petit i familiar, la Trobada de Cantadors d'Espolla (Empordà) s'ha anat erigint, any rere any, en un esdeveniment més concorregut, de gran èxit i que moltes ja anoten al seu calendari per no faltar-hi. Així, 15 de gener, la sala La Fraternal d'Espolla va quedar més petita que mai per veure un concurs de cant improvisat que va marcar altres tendències més enllà de l'interès, cada vegada més evident, per la tradició del cant oral i improvisat en català. De fet, les desenes de persones que van seguir la cantada de nyacres, garrotins, jotes, corrandes d'en Carolino i altres modalitats de cant van poder observar que, a diferència de les primeres edicions (aquesta era la novena), el concurs ha incorporat molt jovent no provinent del cant professional o dels grups coneguts de l'escena cultural catalana.

Sense la presència d'icones tradicionals del cant català com Carles Belda, Francesc Ribera Titot, Helena Casas o la tres vegades guanyadora Mireia Mata, setze participants -la majoria joves- es van apuntar al repte de combatre entre elles per endur-se la bota plena de garnatxa i la corona de millor cantador

d'Espolla 2011. Tanmateix, tot i el gran nombre de cares noves entre les participants, la final va ser acaparada per dues cares conegudes: Marcel Casellas (artista) i Ferriol Massip (guanyador de l'edició de 2010). Sens dubte, el seu combat va ser el de més qualitat de la nit. A través de jotes, nyacres encadenades i glossat mallorquí, Casellas i Massip van oferir al públic un combat de gran qualitat que va posar molt difícil el veredict del jurat. Al final, la capacitat de Massip d'improvisar de forma ràpida i amb gràcia li va permetre revalidar una corona que, el 2010, havia obtingut després de vèncer en Titot.

Futur pel cant improvisat

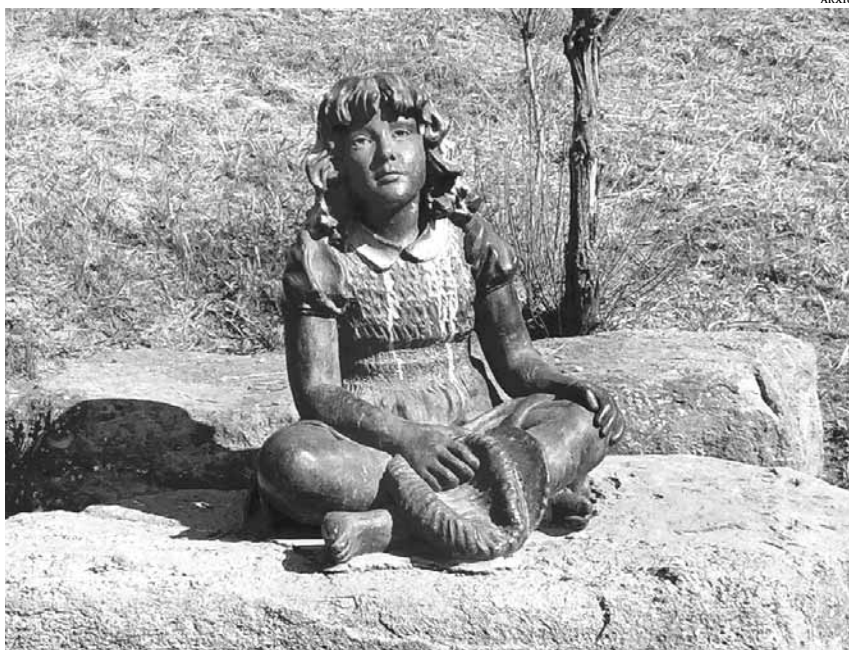
L'afluència massiva de públic al concurs i la seva participació improvisant versos va servir per denotar que el cant improvisat en català sembla tenir el futur assegurat. Més encara si tenim en compte que la trobada -organitzada pel col·lectiu Cor de Carxofa i la sala La Fraternal d'Espolla- també va reunir moltes participants durant els actes previs a la final, com els diversos tallers d'iniciació al cant, l'exhibició d'en Carolino -un veí de Folgueroles que dona nom a una de les modalitats de cant improvisat en català- o el dinar i el sopar de germanor.

Espolla i el cant improvisat que s'hi du a terme ja han esdevingut un referent de l'escena cultural i popular catalana. Ara caldrà veure com es pot conservar el format tradicional d'una trobada que cada any té més èxit.

CAMPANYES

Ensenyen a valorar l'entorn mitjançant les eines 2.0

Public Art Project és un projecte educatiu per aprendre a treballar les noves tecnologies de la comunicació d'una manera crítica i coherent



Obra treballada per una escola de Manresa i titulada 'Homenatge als nens, tot recordant Xesco Boix'

Anna Pujol Reig
expressions@setmanaridirecta.info

ELS creadors del projecte són Carmina Pinya i Jaume Illa, membres d'IEARN-Pangea, una organització integrada per persones relacionades amb el món educatiu. Com a entitat, els seus objectius prioritaris són: fomentar el treball cooperatiu entre educadores tot aprofitant les possibilitats de les Tecnologies de la Informació i la Comunicació (TIC) i promoure el respecte i el coneixement entre cultures. IEARN-Pangea pertany a l'organització d'abast internacional IEARN (International Education and Resources Network - Xarxa Internacional d'Educació i Recursos) i, a l'Estat espanyol, n'és la seva seu. El projecte Public Art neix el 2006 basant-se en els objectius de l'entitat. Va dirigit a tota la comunitat escolar dels deu als divuit anys. Les educadores poden treballar-lo a través de qualsevol assignatura, sempre que s'utilitzi l'entorn de treball en xarxa que permet la tecnologia 2.0 i amb l'anglès com a llengua vehicular. Les eines TIC i l'anglès són dues competències que requereixen un impuls dins el currículum escolar. La dinàmica del projecte és simple, però efectiva: l'alumnat s'han de dividir en grups i ha d'escollir

una obra artística del seu entorn més immediat, ubicada al carrer. Aquesta condició fa que l'alumnat aprengui a valorar les obres que els envolten en la seva rutina diària, que moltes vegades passen inadvertides. Alguns exemples poden ser: una font antiga, un ferro forjat d'una balconada o bé una escultura del parc. Tot seguit, s'han de documentar sobre l'obra amb fonts orals, bibliogràfiques o altres i fer-ne un reportatge fotogràfic.

Actualment, després de presentar el projecte a Holanda, Egipte i el Canadà, podem trobar centres educatius d'arreu del món que hi treballen

Per fer aquest treball d'imatge i text, se selecciona i es traspassa el material al programa gratuït *online* Woices, que permet pujar la fotografia de l'obra, la geolocalització, la descripció i un suport

d'àudio. Tot es troba publicat al bloc de PublicArtProject i un *hashtag* ho enllaça amb el Twitter. D'aquesta manera, utilitzant la xarxa globalment, el treball es pot veure i comentar a d'altres escoles participants o entre les usuàries d'Internet. Moltes de les obres treballades, fins ara desconegudes i anònimes, es poden trobar a la Wikipedia gràcies a l'alumnat.

Actualment, després de presentar el projecte a Holanda, Egipte i el Canadà, podem trobar centres educatius d'arreu del món que hi treballen. La col·laboració és especialment important amb centres dels Estats Units i el Canadà. Tots ells posen en comú les seves obres, experiències i troballes i donen a conèixer aquest art més popular, que podem veure i trobar als carrers i a les cantonades de diferents països. Com diu la cocreadora del projecte, Carmina Pinya: "La màquina ha de ser el mitjà, no la finalitat".

+ INFO

PUBLIC ART PROJECT:
<http://publicart.iearn.cat>.
COL·LECTIU IEARN-PANGAEA:
www.iearn.cat.
ASSOCIACIÓ INTERNACIONAL IEARN:
www.iearn.org.

. ZONA LLIURE

EL REBOST

Els sabors de la crisi

Verdures bullides amb carabassa a la planxa



Joan Andreu Moll
expressions@setmanaridirecta.info

DIUMENGE radiant de gener. El rebost de casa, però, no brilla amb la mateixa generositat que el cel mediterrani i tot just m'ofereix mitja carabassa, una d'aquelles allargades que s'usaven per fer flotadors per la mainada o cantimplors pels camins, cinc patates velles que aviat començaran a grillar, dues dents d'all i poc més d'un quart de quilo de pèsols de marca blanca empenyats en una bossa rebregada i oblidada al fons d'un congelador cada dia més buit, cada dia més fred. D'entrada, un panorama gastronòmic poc engrescador per arrodonir un dia meteorològicament esplèndid.

Avesats a les premses i a una certa opulència -també els que vivim amb neveres precaritzades-, de seguida se'm desperta l'imaginari consumista en forma de motorista trucant al timbre de casa. De sobte, però, la carabassa s'il·lumina amb un raig de llum que dribla miraculosament les ombres del rebost i es mostra ufana i roent, com el foc, com el sol. I de sobte, oblidat la pizza i recordo aquell pebre vermell fumant de la Vera, un poc difícil de trobar, però una inversió imprescindible pels plaers del paladar, que queda

tan bé amb les verdures bullides... i penso que la carabassa ben rostida deu ser dolçíssima i que... per què no es pot gaudir d'un bon plat de verdures un diumenge.

Avui, doncs, una recepta improvisada per gaudir com mai de la crisi.

Per separat, bullim els pèsols i les patates, esqueixades i a mida de braves. Rentem la carabassa, en fem rodanxes i les salem. Marquem les llesques de carabassa per les dues bandes en una paella amb un rajolí d'oli ben calent fins que es torrin lleugerament. Llavors, les deixem coure a foc mitjà fins que estiguin ben rostides i meloses.

A la mateixa paella, escalfem quatre cullerades d'oli d'oliva i hi fem espetegar durant uns segons dos grans d'all ben trinxats fins que rossegin. En aquest moment, retirem la paella del foc i la deixem refredar uns segons. Hi afegim mitja cullerada de pebre vermell fumant i, immediatament, les verdures bullides. L'operació ha de ser ràpida, el pebre vermell es crema de seguida i no l'hem de deixar més de dos segons en oli calent perquè amargaria el plat. Remenem amb l'oli aromatitzat i ja podem seure a menjar. Acompanyem les verdures amb unes llesques de carabassa a la planxa.

Bon profit!

, agenda directa

BARCELONA

Dijous 20 de gener

Xerrada sobre el futur de les pensions19:30h a l'Espai Jove la Fontana
C. Gran de Gràcia, 190.Xerrada a càrrec d'Elena Idoate
Organitza: Assemblea pels Drets
Socials de Gràcia

Dijous 20 de gener

Xerrada: 'Què és allò econòmic. Materials per un debat necessari contra el fatalisme'18:45h Escola de Polítiques Socials i
Urbanes. Passeig d'Urrutia, 17.
Xerrada a càrrec de José Luis Coraggio
Organitza: IGOP, Aposta i Xarxa d'Eco-
nomia Solidària

Dijous 20 de gener

Taula rodona: 'Haití: passat, present i futur. Les causes d'un terratrèmol que dura segles'19h. Palau Robert de Barcelona,
Passeig de Gràcia, 107.
Hi intervindran: Fremiot Nicolas,
Waldo Fernandez i Carles Soler.
Organitza: Campanya Catalunya amb
Haití

Divendres 21 de gener

Presentació de la COS al Poblenou19h Xerrada sobre la retallada de
les pensions a càrrec de Jordi Juan
Monreal
21h Actuació musical del cantautor
Jordi Montañez
Tots dos actes se celebraran a l'Ateneu
Popular Octubre. C. Amistat, 14.
Organitza: Coordinadora Obrera Sindi-
cal (COS) i Ateneu Popular Octubre

Divendres 21 de gener

Documental: 'La Mat**¿adónde nos lleva el progreso?'**
20h CSO Can Vies. C. Jocs Florals, 42.
Després del passí del documental,
xerrada amb els autors, debat i creperia.
Organitza: Negres Tempestes

Divendres 21 de gener

Jornada contra el feixisme

A partir de les 20h al Casal de Joves de

Aturem la retallada de les pensions!

Sota el lema *Aturem la retallada de les pensions. Ja n'hi ha prou! Les nostres vides no són un negoci*, diferents coordinadores, plataformes

i moviments socials de diverses ciutats i comarques de Catalunya han convocat un seguit de mobilitzacions que suposen el pròleg de la vaga general convocada el 27 de gener.

Alacant. Piquets

informatius el dissabte 22 de gener i manifestació el dijous 27 de gener.

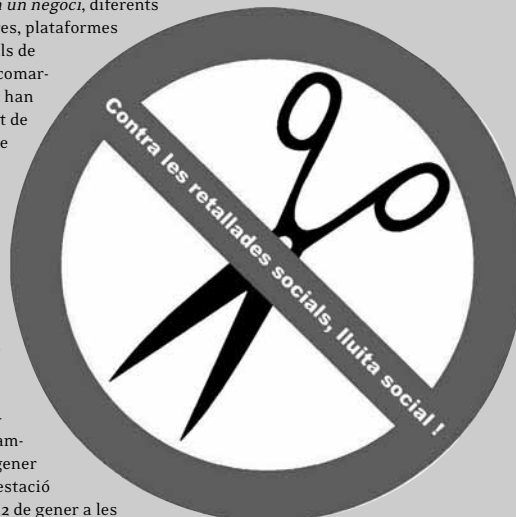
Amposta. Repartiment de diaris i pamflets fins el 21 de gener**Barcelona.** Manifestació central: dissabte 22 de gener a les

17h a la plaça de Sants. Divendres 21 de gener, cercavila a la rambla del Raval a les 18h. Barri del Clot: Cercavila i manifestació el divendres 21 de gener, a les 18h, a la plaça de les Tortugues. Dissabte 22 de gener: Concert pels Drets Socials a les 22:30h al Casal de Joves de Gràcia.

Castelló de la Plana. Repartiment de diaris i pamflets fins el 21 de gener**Eliaana.** Concentració, divendres 21 gener a les 20h a la plaça del País Valencià**Lleida.** Manifestació, dijous 20 de gener a les 19h davant la Paeria**Mataró.** Assemblea oberta informativa de la jornada de mobilització del 27G, diumenge 23 de gener a la plaça Santa Anna**Girona.** Marxa de torxes, dijous 20 de gener a les 20h al pont de Pedra**Cornellà de Llobregat.** Marxa-manifestació, divendres 21 de gener a les 18:30h a l'OTG de Sant Ildefons**Palma.** Manifestació, dissabte 29 gener a les 18h a S'Escorxador**Reus.** Manifestació, divendres 21 de gener a les 19:30h. a la plaça Catalunya**Sabadell.** Taules informatives fins el 21 de gener a totes les estacions de tren. Roda de premsa local el 20 de gener a les 13h davant la seu del PSC**Sueca.** Concentració, dissabte 29 de gener a les 18:30h a la plaça de l'ajuntament.**Terrassa.** Concentració, divendres 21 de gener a les 20h al Raval de Montserrat.**Tortosa.** Repartiment de diaris i pamflets fins el 21 de gener**València.** Manifestació, dijous 27 de gener a les 19h a la plaça de l'ajuntament**Xàtiva.** Concentració, 21 de gener a les 20h davant l'ajuntament

Dia 25 de gener. Jornada d'accions descentralitzades

Dia 27 de gener. Vaga General!

Més informació: pensionspubliques.wordpress.comles Corts. C. Dolors Masferrer, 33-35.
En primer lloc, hi haurà una xerrada a càrrec de Àlex Romaguera, que ens explicarà les noves formes de feixisme, la seva organització i la seva estructura internacional. Després, tindrà lloc un sopar popular i un concert gratuït amb dos grups del barri de les Corts: Mal Trago i Masturband.
Organitza l'Ateneu Popular de les Corts

Divendres 21 de gener

Presentació del Llibre: 'Les Cooperatives obreres de Sants'

A partir de les 20:30h al CSO Kasa de la Muntanya. Av. Santuari de St. Josep de la Muntanya, 31-35. Metro L3 Lesseps o Vallcarca.

Presentació a càrrec de la cooperativa de La Ciutat Invisible. Amb aquest treball, es vol redescobrir la memòria política que duem a dintre, promoure el cooperativisme avui i promoure el reconeixement del bagatge emancipador que ha configurat un barri popular com Sants. Després de la presentació, a les 22h, sopador i musiqueta.

Dissabte 22 de gener

Concert inaugural del cicle Expressió Directa22h Centre Cultural Farinera del Clot. Gran Via Corts Catalanes, 837.
Concert amb Arthur Caravan + Senior i el Cor Brutal + Samitier. Més info: www.setmanaridirecta.info/expressio-directa

Dissabte 22 de gener

Concert pels drets socials22h a l'Espai Jove la Fontana. C. Gran de Gràcia, 190.
Concert amb Anita Miltoff (punk, rock i folk de Gràcia) i El Nota (hip-hop de Cornellà). Gratuït.
Organitza: Assemblea pels Drets Socials de Gràcia

Diumenge 23 de gener

Activitats a Can Masdeu

11h Reproducció de plantes medicinals (una tria). El tanacet i la menta ens envaïen l'hort, els gerds s'estenen com esbarzers... les equinàcies floreï-

> CANVIAR • COMPARTIR • PROJECTAR

Envia'ns el teu anunci, màxim 15 paraules, amb el teu correu o contacte a: intercanvis@setmanaridirecta.info**Autocars per anar a la manifestació contra les retallades socials a Barcelona el dissabte 22 de gener.** Lleida: sortida a les 11h del local de CGT (Av. Catalunya, 2). Apunta't a lleida@cgtcatalunya.cat Girona: sortida a les 15h a l'Estació de busos. Apunta't a crisisgirona@gmail.comCa l'Hortiga: busquem **persones que desitgin implicar-se en un projecte****agroecològic** a la zona de Reus. Contacte: Gessamí, percistella@gmail.com**Solidaritat amb les persones encausades per la vaga general del 29-S.** Compte de suport econòmic: 3025 0001 19 1433444620 (Caixa d'Enginyers). Contacte: suport29.info**Si vols la teva DIRECTA gratis, vine a ajudar-nos a ensobrar** Directes els dimecres a les 9h al carrer

Radars núm. 27 de Barcelona fins a les 11h (mínim) i serà teva!

Canvio impressora Epson Stylus DX4450 per estrenar per alguna cosa que m'interessi. Barcelona. Contacte: Gustavo, 935 461 736.Busquem **persones interessades a formar una cooperativa d'educació** per crar una escola lliure a Barcelona. Contacte: Mar, marso-rianovives@gmail.com

> EL TEMPS

DIJOUS 20

Canvi brusc del temps. Una massa gèlida del nord xocarà amb la mediterrània, augment dels núvols.



DIVENDRES 21

Els ruixats de primera hora del matí a la costa desapareixeran, però amb algunes volves a Tarragona. Molt fred.



DISSABTE 22

Els termòmetres registraran els nivells mínims d'aquest hivern. S'arribarà a zero graus a la costa.



DIUMENGE 23

La temperatura seguirà en caiguda lliure. Mínimes de -15 al Pirineu i de -2 a la mateixa costa.



DILLUNS 24

Començarà a ennuvol·lar-se el cel a les comarques de Tarragona i Girona, el fred continuarà sent molt intens. Algunes volves.



DIMARTS 25

Podrien caure alguns ruixats de neu a Girona. Nevades més intenses al País Valencià i a les Illes Balears. Fred extrem.



xen de seguida a partir d'un esqueix de l'arrel. Taller pràctic. Places limitades, reserva abans del divendres (inclòs) a javimontellano@yahoo.es
16:30h Taller d'investigació sobre empreses transnacionals. Taller per aprendre a investigar les empreses, societats, fons i bancs que hi ha darre l'ecodidi, les relacions nord-sud, la crisi....Amb Jesús Carrión i Marc Gavaldà.
17h Salsa, nivell intermedi. Taller monogràfic amb Arnau Montserrat. Un espai per millorar la tècnica corporal salsera i aprendre noves figures. Es necessita un coneixement bàsic de salsa cubana.
CSO Can Masdeu, antic camí Sant Llàtzer, s/n.
Més info: www.canmasdeu.net

Festes del barri de Sant Antoni
Divendres 21 de gener
14è Sopar jove + concert: sopar a partir de les 20h a l'avinguda Mistral. Després, concert amb Good Samaritans + President Blutarisky + La Shinga.
Organitza: Assemblea de Joves de Sant Antoni
Dissabte 22 de gener
16h Concentració contra les retallades socials davant el mercat de Sant Antoni i marxa cap a la manifestació unitària (plaça de Sants, 17h)
Organitza: Comitè de Barri de Sant Antoni
De 16 a 21h Jornada de coneixement i cultura lliure a La Rimaia.
C. Borrell amb Tamarit.
21h Concert a La Rimaia amb Sound Anthony Family + No Soma + Compartir dóna gustet + Los Ignorantes
Organitza: Universitat Lliure La Rimaia i CSO La otra carboneria

LLEIDA
Dimarts 25
Xerrada: 'Una mirada al sindicalismo actual desde la autoorganización'
20h La Botiga de la Cris. C. Hostal, 14.
Xerrada a càrrec de David Ordóñez, membre de la CNT de Jaén i autor del llibre *Agitación anarcosindicalista (2010)*.
Organitza: Banc del Temps La Bordeta

Presentació de la Coordinadora de Ràdios Lliures

BARCELONA, 21 de gener

Davant la situació d'assetjament en què es troba actualment la pràctica de les ràdios lliures, les emissores més representatives del nostre entorn han decidit reconstruir la Coordinadora de Ràdios Lliures amb la intenció de fer escoltar les seves veus com una de sola en defensa de la comunicació lliure.
Per això, la nova Coordinadora ha organitzat un acte de presentació que se celebrarà el divendres 21 de gener en el Centre Cívic Can Basté (passeig de Fabra i Puig, 274, Barcelona) a partir de les vuit del vespre. Entre altres activitats, es farà un programa radiofònic en directe i hi haurà una exposició, projeccions, *performances*, actuacions, tapes i una punxada musical festiva. Larga vida a les ones lliures!

Més informació: www.radioslliures.info



REUS

Divendres 21 de gener
Xerrada: 'Anarquisme i alliberament nacional: el cas dels Països Catalans'
21h al local de la CGT del Baix Camp-Priorat.
Raval de Santa Anna, 13, 2n.
Xerrada a càrrec de Jordi Martí Font amb motiu de la presentació de les jornades *Tramuntana: anarquisme i alliberament nacional*.
Després, sopar al local de la CGT a càrrec de Joves de la CGT i festa al Bar Campus.
C. Sant Llorenç, 11.
Organitza: Col·lectiu Capdetrons

SANTA MARIA DE PALAUTORDERA

Dissabte, 22 de gener
Mercat d'intercanvi
De 11 a 14h a la plaça Major
Més informació: 938 479 620

TAMARIT

Dissabte 22 de gener
Trobada per la defensa del riu Gaià
11h a l'Hort de la Sínia. Trobada per totes aquelles persones que estiguin interessades a formar un grup permanent de voluntaris i voluntàries per donar suport al riu Gaià. Més info: 655 486 115 i www.siniadelgaia.com
Organitza: Associació Mediambiental La Sínia

TARRAGONA

Dissabte 22 de gener
Mercat d'intercanvi
De 10 a 13h a la plaça Major (Barri Campclar)
Més informació: mercatedelbescanvi@gmail.com

Diumenge 23 de gener
Taula rodona: 'Tres personatges: Lluнас, Brossa i Cortiella'
17h a l'Ateneu Popular l'Espina. Baixada de les Peixateries, 21. Joan Rocamora

parlarà sobre Felip Cortiella, Núria Soler sobre Jaume Brossa i Jordi Martí sobre Josep Lluanas. Després del debat, berenar a càrrec de l'Assemblea de Joves de Tarragona. Acte de les Jornades: *Tramuntana: anarquisme i alliberament nacional*.
Organitza: Col·lectiu Capdetrons

Dimecres 26 de gener
Cinema: 'Vint anys no són res'
20h Ateneu Alomà.
C. Misser Sitges, 9, baixos.
Reportatge de Joaquim Jordà sobre les vides de diverses persones que, a partir del conflicte laboral viscut als anys 70 a l'empresa Numax, van decidir apostar per l'autogestió de la fàbrica i per una altra vida i una altra *transició*... (projecció en el marc del Cicle de Cinema Polític Català).

TERRASSA

Fins el 27 de gener
Exposició ReciclaArt
La mostra gira al voltant de la utilització de materials de rebuig en la pràctica artística i les seves possibilitats plàstiques. El dissabte 22 de gener, de 18 a 21h i en el marc de l'exposició, dues sessions simultànies de reciclatge creatiu a càrrec de Juan Carlos Estudillo i Roser López Monsó. Sala d'exposicions i Aula pluridisciplinària d'Amics de les Arts i Joventuts Musicals. C. Teatre, 2, 3r.

VALÈNCIA

Curs de formació política per a l'acció social amb menors
Inscripció oberta per participar a la cinquena edició d'aquest curs centrat en la proposta formativa de la coordinadora estatal *Con los niños y las niñas no se juega*.
En el cas de València, l'organització responsable és l'associació La Dinamo, situada al passeig Rajolar, 6. El curs comença el febrer i es farà els divendres a la tarda. Per més informació, podeu trucar al 615215038. Bloc: conlosninosnosejuega.wordpress.com

Torna La Manduca!

La iniciativa de menjador popular a l'Espai Obert del barri barceloní de Sants inicia una nova etapa amb la proposta de La Manduca, que centra el seu interès a oferir una cuina elaborada amb productes de temporada procedents de l'agricultura ecològica i de proximitat.

Per gaudir dels seus plats, el menjador obrirà cada dia, de dilluns a divendres, de 13:30 a 16h a l'Espai Obert (C. Violant d'Hongria, 71, 1r). També es poden fer encàrrecs per grups. Bon profit!

Per més informació: 655103124 i lamanducaespai@gmail.com



> MANIFESTACIONS · CONVOCATÒRIES

BARCELONA, 22 de gener
MANIFESTACIÓ UNITÀRIA
Aturem la retallada de les pensions

Ja n'hi ha prou, les nostres vides no són un negoci !

17h Plaça de Sants

Més informació: pensionspubliques.wordpress.com



. L'ENTREVISTA

Miguel VIU A L'AEROPORT I, AQUEST MES, DEIXARÀ DE COBRAR ELS 426 EUROS

“La crisi m’ha portat de tenir-ho tot a no tenir res”

En Miguel, que ha volgut mantenir l'anonimat, fa deu anys que va deixar la seva terra natal, les Canàries, per provar sort a Catalunya. Durant aquest temps, ha gaudit d'una vida corrent, però, ara, fa un any que viu a l'aeroport. D'ençà que el 2008 l'empresa de transports on treballava va tancar, no ha tornat a trobar feina. Actualment, tan sols disposa d'una ajuda del govern de 426 euros, que deixarà de cobrar aquest mes de febrer. El seu testimoni ens permet apropar-nos a una realitat cada vegada més estesa arreu.

Mireia Buenaventura
Irene Urango
entrevista@setmanaridirecta.info

Com era la teva vida abans de venir a viure a l'aeroport?

Tenia la vida que té qualsevol persona, però l'empresa on treballava va començar a tenir menys feina, el meu cap no va poder afrontar les despeses i va tancar. Amb la liquidació, vaig pagar el lloguer durant onze mesos. Després, tan sols em va quedar l'atur i ja no vaig poder fer-hi front. Aleshores em vaig veure obligat a venir a viure a l'aeroport. La crisi m'ha portat a això, de tenir-ho tot a no tenir res.

“Aquesta situació absorbeix, però la meva ment encara es manté perfecta”

Per què decideixes venir a l'aeroport?

Per seguretat. Si et quedes adormit al carrer, no saps si et despertaràs l'endemà perquè, com ja s'ha vist, fins i tot et poden calar foc. Aquí també hi ha calefacció, aigua calenta, lavabos per rentar-te i fins i tot pots trobar alguna cosa per menjar.

En el teu cas concret, reps algun tipus d'ajuda?

Sí, rebo l'ajuda dels 420 euros perquè se m'ha esgotat l'atur i no tinc feina. Ara bé, com que tinc un fill menor d'edat, me'n reteren 100 per ordre judicial i me'n queden 320, que no m'arriben per a res. En tinc per les coses de neteja personal, per poder rentar



ALBERT GARCIA

la roba i moure'm una mica per aconseguir feina. Un altre handicap és guardar l'equipatge. Generalment, el deixo a les consignes de l'aeroport, per les quals he de pagar cinc euros cada vegada que les obro.

Com afrontes la retirada d'aquesta ajuda a les persones aturades?

No sé què es pensen! Si amb aquests diners ja no pots viure, com ho faré sense res? Suposo que ho hauré d'afrontar dia a dia. Ens estan obligant a robar o a demanar, però molta gent tampoc no es pot permetre donar-te res. No és just; els polítics ho tenen tot i nosaltres no tenim res.

Com és el dia a dia a l'aeroport?

T'aixequen, et rentes, te'n vas a prendre un cafè amb llet quan t'ho pots permetre i et relaciones amb la gent. Et poses a parlar amb les de la neteja i amb els de seguretat o t'asseus al costat d'un passatger. Els ajudo amb les maletes i, quan se'n van, em donen alguna cosa sense que jo els ho demani o, d'altres vegades, t'hi mantens en

contacte. Aquesta és la vida diària. Quan pots, surts i, quan no, et quedes aquí veient passatger rere passatger. Els dies no canvien, només són dilluns, dimarts o dimecres.

Hi ha diferències entre la terminal 1 i la 2?

Tota la gent que vivim a l'aeroport estem al carrer. Tot i així, molts dels que es troben a la T2 tenen una manera diferent de viure. Generalment, si aquí demanem diners per un entrepà, allà ho fan per comprar drogues. Els que estem a la T1 procurem passar més desapercibuts perquè sabem que els de seguretat controlen més la nova terminal.

Com es la relació amb el personal de l'aeroport?

Tinc bona relació amb la majoria de treballadors. Alguns d'ells et saluden o s'aturen a parlar i t'ajuden. Però també he tingut problemes amb d'altres. Per exemple, quan els passatgers llencen coses i jo les agafo, els molesta perquè no les poden agafar ells. Això, a vegades, ha provocat tensions.

Què en fas, dels objectes que re-culls?

Vaig recollint coses que estan noves -com desodorants o perfums- i les ofereixo a la gent que conec per la quantitat que em donen. El màxim que he tret aquí en dos mesos són 300-400 euros, que m'ajuden a poder passar una mica millor el mes. Però el problema és que sempre he de carregar-ho tot, guardar-ho i, després, esperar que la gent m'ho compri.

AENA t'ha posat traves per quedar-te a viure a l'aeroport?

Ara estan més relaxats, ja em coneixen. Al principi, venien els de seguretat i em despertaven de matinada perquè me n'anés. Ells intenten per tots els mitjans que no hi hagi ningú. Un exemple és el menjar. Hi ha hagut treballadors que han intentat donar-me alguna cosa, però els han cridat l'atenció i ho han hagut de pagar. El més trist és que llencen el que els sobra.

Creus que amb la futura privatització del 49% de l'aeroport aquesta situació podria empitjorar?

És probable. Tot i que aquest és un aeroport internacional on l'interval entre l'últim vol i el primer és de tan sols tres hores, podria ser que, amb la privatització d'una part de l'aeroport, les companyies es veiessin forçades a tancar amb l'últim vol. No està confirmat, però, si passés, ens quedaríem literalment al carrer.

“Si amb els 420 euros ja no podia viure, com ho faré sense res?”

Quins passos estàs seguint per poder sortir d'aquesta situació?

Primer, necessito una feina per poder estabilitzar-me. A l'aeroport, ja he entregat tots els currículums, però no he obtingut cap resposta. També surto fora a buscar feina com a ajudant de cuina, jardiner, a empreses de neteja i de construcció, a tallers de mecànica o al camp. Després d'un any, si penso en el futur, el veig molt fosc. Per molt que jo lluiti i m'intentin ajudar, si no surt feina, no veig futur, només el dia a dia acompanyat, distret i omplint una mica l'estómac amb el que trobi. Sé que aquesta situació absorbeix, però la meva ment encara es manté perfecta.

. LA COLUMNA

L'harem d'Occident

June Fernández
opinio@setmanaridirecta.info

“L'harem de les dones d'Occident és la talla 38”, afirma l'escriptora marroquina Fatema Mernissi.

Aquesta idea se li va acudir quan va anar a comprar una faldilla a una botiga de Nova York i li van dir que no en tenien de la seva mida, que hauria d'anar a un comerç de talles especials. “A diferència de l'home musulmà, que estableix la dominació per mitjà de l'espai (exclou la dona de l'esfera pública), l'occidental manipula el temps i la llum. L'occidental afirma que la dona només és bella quan aparenta tenir catorze anys. (...) Fixar aquesta imatge en la iconografia com a ideal de bellesa condemna la dona madura a la invisibilitat”. Mernissi conclou que aquestes actituds són “més perilloses i subversives que les musulmanes”, perquè “el temps és menys visible, més fluid que l'espai”.

Recordar cada dia que la nostra vàlua no disminueix perquè els malucs se'ns facin més amples

Identificar aquest bombardeig constant que patim les dones i que ens anima a ser primes, delicades, llanguides, exposades i disponibles per als homes no ens ha d'enfonsar, sinó que hem de ser capaces de capgirar-lo. Veure que, si tenim por de canviar de talla, si ens sentim insegures per no tenir el ventre pla, i si ens fan enveja els tipus de les famoses, no és perquè siguem ens estúpides i volubles, sinó perquè se'ns ha educat per ser-ho. Una vegada detectat el problema, podem actuar-hi en contra. Reclamar altres representacions de la feminitat i la masculinitat. Cercar films, sèries i revistes on hi surtin dones amb les quals ens identifiquem. Observar el nostre cos despullat sense jutjar-lo, descobrir-hi la bellesa i l'harmonia presents. Recordar-nos cada dia que la nostra vàlua no disminueix perquè sortim al carrer despentinades, perquè els anys ens deixin marques a la pell o perquè els malucs se'ns facin més amples. Sortir al carrer a les manifestacions feministes i desfegar-nos tot cridant “¡La talla 38 me oprime el chocho!” o “*Fora les barbis, visca les barriguetes!*”. En definitiva, ser capaces de mirar-nos al mirall i de dir “Perquè jo ho valc”, sense necessitat de fer-ho mostrant un pot de laca, de maquillatge o de gel anticel·lulític.